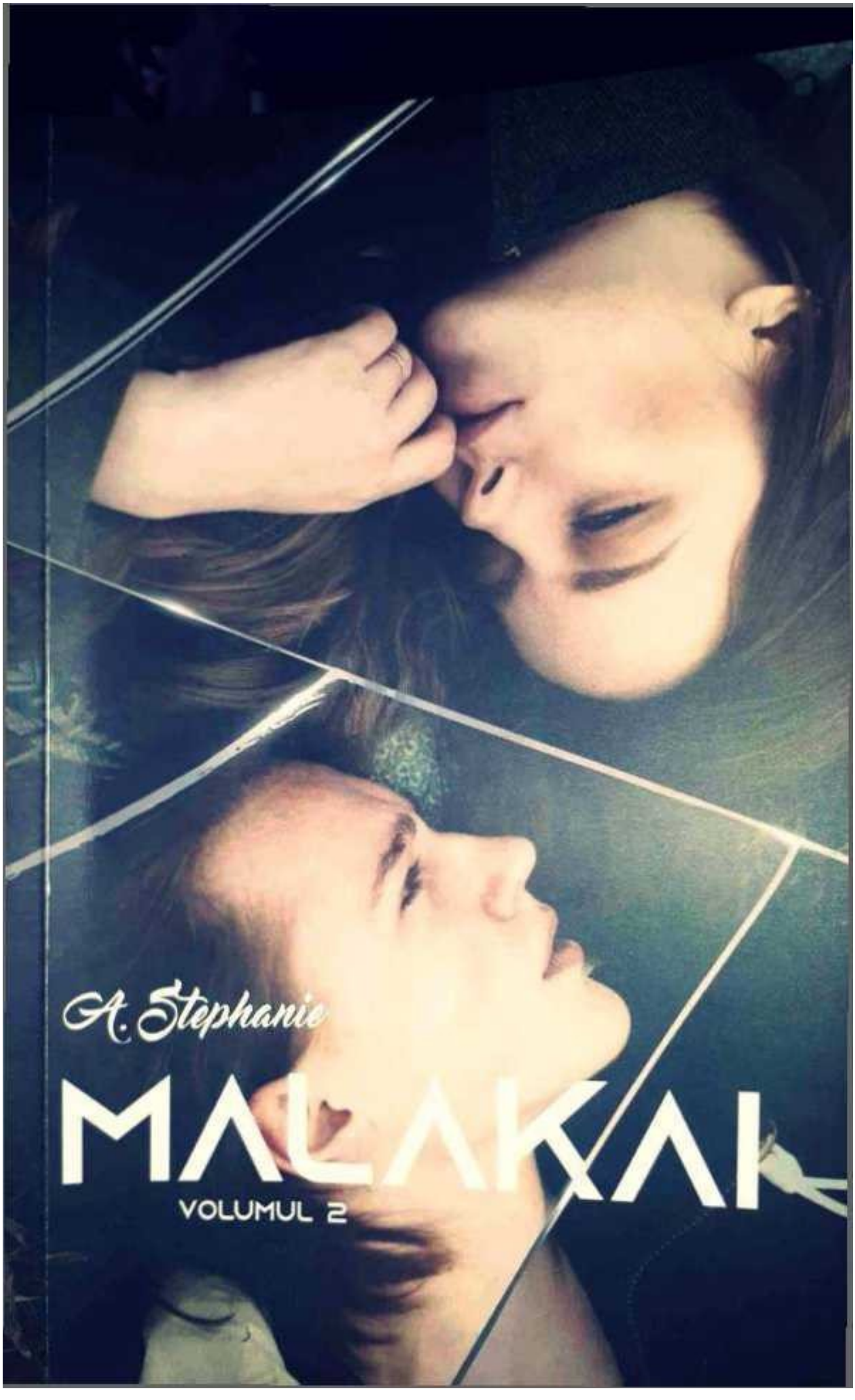
A. Stephanie
MALAKAI
VOLUMUL 2

Hannah nu intenţiona să îşi complice viaţa, însă i se frânge inima de fiecare dată când îl priveşte pe Malakai. îşi dă seama că deşi e în viaţă, Malakai vrea să dispară şi îşi promite că nu va permite asta. Aşa că face tot posibilul să-l scoată din universul lui întunecat.

Convins că toată lumea îl părăseşte la un moment dat, Malakai face tot posibilul să o ţină pe Hannah la distanţă. însă insistenţa ei reuşeşte să îi dărâme zidurile, iar secretele ies la iveală.

e cuvântul pe care Hannah ajunge în scurt timp să îl deteste. Malakai e instabil, iar când îşi dă seama de asta, simte că deja e prea târziu şi nu mai poate face nimic să-şi protejeze inima.

[redacted]

BOOKZONE

Actinii
Sh'phanií'

Bookzonc.ro
BUCUREŞTI,
2019

VAtivtW cil uUt ^4Lcl î»4t iluii CUXAAUX,
'VUuuuiic

— îmi pare rău, şopteşte puţin năucit. Şi mulţumesc.

— E în regulă, clipesc repede şi derutată, apoi îmi iau geaca şi încerc să mă ridic, dar Malakai mă prinde de încheietură, forţându-mă să stau locului.

— Ce faci?

— Plec, spun pe un ton care sugerează că ar trebui să fie mai mult decât evident.

— De ce?

— De ce? mă încrunt. Pentru că ai spus că îţi pare
rău şi...

— Nu-mi pare rău că te-am sărutat, dacă la asta te gândeşti.

Ei bine, pentru o fracţiune de secundă, m-a privit de parcă îi părea rău că m-a sărutat. E logic că nu mai ştiu ce să cred.

— îmi pare rău pentru că a trebuit să asişti la discuţia dintre mine şi Amelia.

VAtivtW cil uUt ^4Lcl î»4t iluii CUXAAUX,
'VUuuuiic

Nu am niciun răspuns la asta.

ce mi-ai mulţumit? Pentru sărut?

ea îl face să zâmbească şi, încetul
întrebarea {ac cunoştinţă cu Malakai
^ încetul* am imPresia

_ **Pentru ce ai spus» Anna.**

ar furioasă pentru că mi-a spus din nou
^ ă Lutul de care am avut parte, nici măcar
Anna, dar după . ntru toate tâmpeniile pe care le-a
nu mai sunt tuno lucrurile şi stările prin care
ftcut până acum-Pentru

jn-a făcut să trec.

_ vorbeam serios, Malakai. Tu...

_ Nu prea vreau să vorbesc despre asta.

rtftp7 si, chiar dacă mă nemulţumeşte, pot să
Acum mai trebuie doar să îmi dau seama
să mteracponez cu această versante a 1.
Malakai

— Dacă vrei să pleci, te duc acasă.

Clatin din cap.

- Îmi pare rău. Şi vorbesc serios. îmi pare rău pentru seara asta şi pentru rahatul pe care l-am spus
atunci, la petrecerea aia stupidă. Şi pentru că m-a[111] comportat ca un idiot în general, dar... De ce naiba aici, Anna?

îmi ridic sprâncenele.

— N-am vrui să sune aşa.

îşi înclină capul şi îşi strecoară degetele lungi pe sub mâneca puloverului, urcând pe încheietură.

— Pentru că Alek m-a sunat şi m-a rugat să încep să te ignor de mâine, recunosc.

Malakai pufneşte. Nu ştiu ce se întâmplă între el şi Alek şi, sinceră să fiu, nu prea cred că vreau să aflu în secunda asta. Vreau doar să stau cu el, chiar dacă nu are de gând să-mi dezvăluie vreo informaţie vitală. Dar nu ştiu ce vrea el.

— Crezi că... poţi să stai cu mine o perioadă? şopteşte.

— Da, cred că da.

Chicotesc. Sună atât de stupid.

— Ştiu că poate ţi-am dat impresia că îmi place să- mi bat joc de tine, însă n-am vrut niciodată să te rănesc, spune în timp ce se lungeşte pe pat, ajungând cu capul pe picioarele mele.

— Şi de ce ai făcut-o?

încep să îmi trec degetele prin părul lui şi aşa dezordonat.

— Sunt obişnuit ca oamenii să mă

abandoneze la un moment dat. Cred că pur şi simplu am vrut să ajungi în punctul ăla cât mai repede posibil. Dar ai continuat să te întorci şi habar n-am de ce.

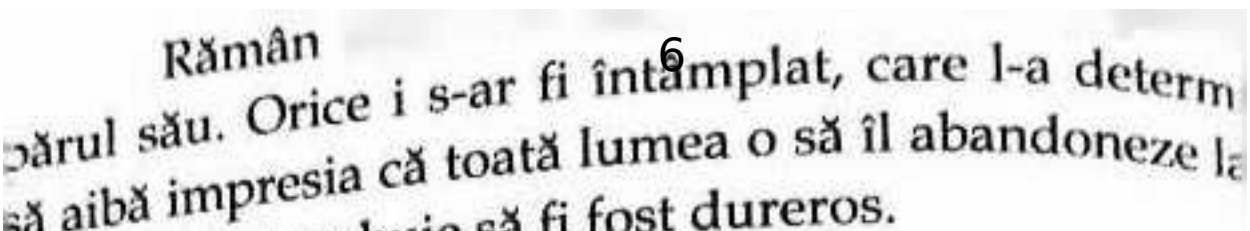
Rămân
părul său. Orice i s-ar fi întâmplat, care l-a determ
să aibă impresia că toată lumea o să îl abandoneze l
să fi fost dureros.

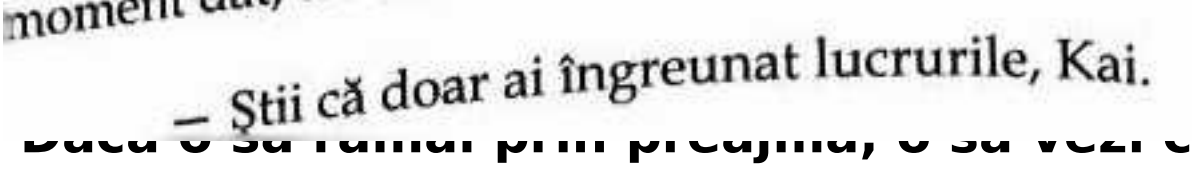

„ îl fac constant. Nu neapărat cu intenţie, lucru pe care u

pentru o clipa cu degetele Înţepe*,

_ Nu plec nicăieri, spun sigură pe mine.

să îmi dau seama de asta.

_ Da, încep

_ Ţi-a luat cam mult.

Se ridică din senin, făcându-mă să tresar.

— Totuşi, o să pleci la un moment dat, o spune mai mult pentru sine.

Doamne, e atât de multă siguranţă în vocea lui, încât mă răneşte. Oricine l-a adus în halul ăsta, urăsc acea persoană din tot sufletul. Nu avem siguranţă. Niciodată. E un lucru normal. Putem fi abandonaţi în orice moment de către o persoană căreia îi dăruim totul, însă asta nu înseamnă că nu ne asumăm riscuri şi nu creăm relaţii. Malakai se pare că fuge de asta. Pare mult mai conştient de asta decât restul oamenilor şi ar face orice ca să împiedice posibilitatea existenţei unei relaţii din care cealaltă persoană ar putea ieşi.

- Te răneşti singur, Malakai. Doar pentru că există posibilitatea ca o altă persoană să plece, asta nu înseamnă că trebuie să faci tot posibilul să ţii pe t°ată lumea la distanţă de tine. Oamenilor le pasă de tine.

Râde amar.

— îţi garantez că nu există nici măcar trei persoane cărora să le pese de mine.

E rândul meu să pufnesc.

— Serios? Ce zici de Marta? De Alek? Şi de mine, adaug.

Malakai pare să se gândească la ce am spus şi cred că ajunge să îmi dea dreptate. Se relaxează şi nu mai pare pornit să se lupte cu mine.

**— Tot spui lucruri care mă fac să vreau să te sărut,
Anna.**

— Şi de ce nu o faci? îl provoc.

Mă priveşte cu o sprânceană arcuită în timp ce se apropie puţin câte puţin de mine. De data asta nu mai poartă nicio bătălie în interior. E hotărât să obţină ce vrea, iar eu nu o să îl împiedic. Am reţinut fiecare secundă din primul nostru sărut şi trebuie să îl memorez pe al doilea. Nu există grad de comparaţie şi o parte din mine e destul de convinsă că sărut o altă persoană. Pare să îşi pună toată nerăbdarea şi temerile în acest sărut, iar pe mine nu mă deranjează. îl trag mai aproape, înfigându- mi unghiile în umerii săi. Se lasă deasupra mea incredibil de încet în comparaţie cu modul în care mă sărută. îşi susţine greutatea într-un cot, strecurându-şi un genunchi între picioarele mele. Ar trebui să mă opun, dar nu am de gând să o fac. îmi doresc orice îmi oferă Malakai, oricât de

iraţional sună asta. Tresar când una dintre mâini ajunge să-mi dezgolească o porţiune de talie şi intră în
contact direct cu pielea mea. Se opreşte şi îl aud inspirând încet, apoi coboară cu buzele spre gâtul meu, fără să se
grăbească.

Cu fiecare secundă care trece, simt din ce în ce mai multă fierbinţeală în corp, ajungând aproape să cred că am febră.

Malakai revine asupra buzelor mele, în timp ce palma-i urcă tot mai sus pe sub bluza mea. Dar nu mă deranjează. Nu pot compara cu nimic tot ce simt acum şi sunt secunde în care am impresia că nu e real. Că imaginaţia mea a luat-o razna chiar atât de mult.

îmi deschid ochii în clipa în care se opreşte. îşi retrage mâna de sub puloverul meu şi îmi fereşte câteva şuviţe de pe faţă, apoi mă sărută scurt pe nas. Simt cum mă uit la el acum.

Dumnezeule, o simt până în măduva oaselor şi mă sperie într-o oarecare măsură.

Mă uit la el cu dragoste. Nu ştiu dacă el îmi zâmbeşte pentru că ştie sau altul este motivul, dar aş vrea să îmi pot ascunde sentimentele de sub privirea lui intensă. închid ochii, sperând ca Malakai să nu fi observat tot ceea ce am simţit eu.

— Nu face asta, Hannah. îmi plăcea cum te

uitai la mine.

Oftez uşor printre buze, dar fac ceea ce îmi cere. Deschid ochii şi nu pot decât să mă rog să se fi scurs toată dragostea din ei.

— Dacă vrei asta, Hannah, trebuie să încetezi să te mai săruţi cu Alek. Sau cu oricine altcineva.

— Dacă vreau ce?

— Dacă vrei să fii cu mine.

Nu poate să îmi fure minţile şi apoi să aibă pretenţia la o conversaţie la care să aduc o contribuţie cât de cât decentă.

— îmi ceri să fiu iubita ta? chicotesc.

— Mereu ai fost a mea, Hannah.

Dacă îmi spune numele complet, e grav. Mă sperie.

— Malakai...

— Da.

— Asta e reciproc. Dacă eşti sigur că vrei asta, nu o să mai apari la întâlnire cu nicio Charlotte sau cu oricine altcineva.

— Eu nu merg la întâlniri, se strâmbă.

— Ba mergi. Şi o să cumperi flori şi ciocolată.

Mă priveşte îngrozit.

— Şi o să te comporţi exemplar.

Face o grimasă.

—Glumesc! Vreau să fiu cu tine, Malakai. Aşa cum eşti tu. Fără flori, ciocolată sau comportament exemplar, bine? Dar vorbeam serios în legătură cu Charlotte.

—îmi pare rău pentru aia, bine? A fost ultima încercare să te îndepărtez.

— De ce erai atât de hotărât să faci asta?

îmi susţine privirea şi văd ceva în ochii lui care mă zăpăceşte.

— Pentru că mă faci să simt lucruri,

Hannah. îi cuprind obrajii în palme şi îl

sărut scurt.

— Nu plec nicăieri, îl asigur din nou. Nu o să te las să simţi toate lucrurile alea ca mai apoi să plec, bine?

Â încuviinţează, deşi nu pare prea convins.

— Chiar mi-aş dori să putem să o luăm de la capăt.

— Cine spune că nu putem? îl întreb.

— Aş vrea să o pot lua de la capăt în viaţă, râde

rece. Sunt atât de multe lucruri pe care trebuie să le aflu Malakai, încât încep să mă întreb în ce mă bag-
despr

Adina
Stephanie

e

cunosc de câteva luni şi nu ştiu mare lucru despre el.Da' poate că am progresat în ultima vreme, dar chiar şi ^ tot ce ştiu despre el se rezumă mai mult la sentimente ş> mai puţin la... el.

. cu flori şi ciocolată? schimbă subiectul

Înainte să îi răspund.

_ u cum te cunosc, mai degrabă insulte şi... ştii tu, săvârşirea vreunei infracţiuni.

- O să văd ce pot face.

- Atunci ne-am înţeles.

îşi lipeşte fruntea de a mea şi stă aşa o perioadă până când îi amorţeşte cotul şi trebuie să îşi schimbe
poziţia.

- Vrei să te duc acasă?

încuviinţez. E timpul să merg acasă, altfel o să fiu pedepsită înainte să am şansa să mai săvârşesc vreo infracţiune. Mă ridic cu greu. Şi cu regret. Malakai mă ajută să îmi închei haina, deşi nu e necesar. Profită de apropiere doar ca să îmi ciufulească părul şi să mă sărute din nou.

- Unde e Marta? îl întreb când ieşim din casă.

- în vizită la Katherine, răspunde degajat. Ceea ce e un lucru bun, crede-mă. Dacă ar fi fost aici, Amelia nu cred că ar fi plecat în viaţă.

îi ofer un zâmbet cald, la care, spre surprinderea mea, îmi răspunde.

Nu vorbeşte prea mult până când opreşte maşina

»n ţaţa casei, iar eu nu simt nevoia să îl forţez. Opreşte motorul şi iau asta ca pe un semn că mai are de gând stea câteva minute. îşi în^mde mâna spre mine şi îmi

împletesc degetele cu ale sale fără nicio ezitare, rotindu- mă uşor spre el.

- Ce-i? îl întreb din cauza modului pierdut în care mă priveşte.

- O luăm de la capăt? Mâine?

încuviinţez. Nu ştiu ce vrea să spună prin asta, dar sunt de acord cu orice are el în minte.

- O luăm de la capăt. Mâine, îi confirm.

Coboară din maşină înaintea mea. îl urmez şi aştept să spună ceva, deşi nu vreau să plece.

- Noapte bună, Hannah!

- Noapte bună, Kai!

Rânjesc ca o idioată. îmi ia mâinile intr-ale sale şi se apropie câţiva centimetri, dar păstrează o distanţă considerabilă.

- Nu vreau să fii pedepsită chiar acum, îmi explică.

Scot limba ca un copil imatur.

- Ai uitat că bunica e fânul tău numărul unu.

- De asta ea primeşte flori şi ciocolată, iar tu, «nsulte şi infracţiuni.

O să-ţi gâdil egoul pentru ciocolată.

Mă ndic Pe vârfuri - trebuie să fac asta, ca să p°l ajunge la el - şi îl sărut pe obraz. Malakai îşi întoarce fala încet, sărutându-mă scurt.

— Trebuie să plec.

— Ştiu, dă din cap.

îmi masează palma, dar după expresia lui calmă, eu sunt singura care este afectată.

— Ne vedem mâine.

încuviinţează şi îmi eliberează mâna, dar continui să simt furnicături în locurile în care m-a atins. Mă îndepărtez fără niciun pic de voinţă. Malakai nu pleacă decât după ce ajung în casă. Aud motorul pornind chiar în timp ce aprind becul.

— Deci, la urma urmei, nu e un băiat chiar aşa rău, o aud râzând pe bunica.

— Noapte bună! îi urez îmbujorată pentru că nu aş putea să am o conversaţie cu ea acum.

O să mă trezesc din visul ăsta, nu?

Nu are cum să fie adevărat.

- Deci, cum a fost? e primul lucru pe care îl aud de la bunica atunci când cobor la micul dejun.

- Ce să fie? întreb pe un ton inocent.

— întâlnirea cu Malakai.

Da, evident că despre asta e vorba.

— Bine, cred. Am vorbit şi...

ne-am sărutat.

— Şi cred că lucrurile sunt în regulă între noi.

- încerci să-mi spui că ai un iubit, draga mea?

Mă fac roşie de ruşine. O iubesc până la Dumnezeu şi înapoi, însă sunt unele lucruri pe care nu mă simt confortabil să le discut cu ea. Malakai fiind unul dintre acele lucruri.

— Nu încerc să spun nimic, zic, în timp . n ce aşez la masă.

— Poftă bună, îmi zâmbeşte, în timp c0 ltTl ^ în faţă o farfurie cu mâncare.

— Mulţumesc. Tu ai mâncat?

încuviinţează, apoi mă priveşte tot timpul cât mănânc. O parte din mine speră ca mătuşa lui Malakai să nu îşi facă apariţia din nou şi să îi spună bunicii despre comportamentul meu de aseară, în timp ce alta speră să o facă, doar ca să pot discuta cu bunica despre asta. Eu nu ştiu cum aş putea să deschid subiectul. Cum să îi spun cum se comportă cu el?

Telefonul meu vibrează pe masă şi las furculiţa jos ca să citesc mesajul.

Malakai mi-a scris pe mess: 'Neaţa! Dormit îngrozitor. Febră. Mă simt nasol. Tu ce faci?

— Doar tinerii îndrăgostiţi zâmbesc la ecranul telefonului, o aud comentând pe bunica şi nu trebuie să-mi ridic privirea ca să îmi dau seama că zâmbeşte.

De ce e atât de fericită?

A, stai. Pentru că Malakai a impresionat-o.

— Poate am citit un banc, încerc să mă apăr.

— Vreau să-l aud şi eu.

— Te iubesc, dar...

— Spune-i lui Malakai că îl salut.

îi răspund fără să las să treacă prea mult timp. ***'Neaţa! Febră? Iar? Mănânc ceva.***

Malakai: Mda. Cred că am nevoie sâ fwi cânţi ceva ■ să mă legeni.

îmi dau ochii peste cap.

Cum să nu. Suni pe drum deja. Bea un ceai şi i_a ceea

îmi apar cele trei buline care-mi dau de înţeles câ Malakai tastează.

Serios că nu mă simt bine.

îl întreb cu ce l-aş putea ajuta eu, apoi îmi spune din nou că aş putea să îl legăn.

Nu fi copil!

Malakai: Nu aşa mi-am imaginat că o s-o luăm de la capăt, dar presupun că se potriveşte.

— Ţi se răceşte mâncarea, îmi spune bunica.

Las telefonul şi mănânc ce mi-a mai rămas, apoi mă ridic şi spăl vasele.

— Ai nevoie să te ajut cu ceva? o întreb doar ca ^ nu îmi fac planuri degeaba.

— Nu. Sunt în regulă. Distracţie plăcută! 0 *&* merg în vizită astăzi, deci nu o să fiu prea mult pe aca^ îţi las mâncare în frigider.

— Distracţie plăcută şi ţie! îi urez înainte să urc u[1] cameră.

• de

Când deschid telefonul, mai am trei

mesaje Malakai.

Anna?

Nu mă abandona.

O să mor.

îi scriu înapoi şi îl întreb dacă a murit.

Malakai: Nu înainte să te mai văd o dată.
Pufnesc.

Lasă siropoşeniile pentru cei care se pricep la aşa ceva.

Mă dezbrac şi mă îndrept spre duş, pentru că Malakai nu mai răspunde. O mulţime de întrebări îmi circulă prin minte, toate deodată. Cred că nu ar fi trebuit să cedez doar pentru că Malakai era vulnerabil, ceea ce m-a făcut şi pe mine vulnerabilă. Cred că ar fi trebuit să mă feresc atunci când s-a îndreptat să mă sărute. Cred că nu ştiu nimic despre Malakai şi că s-ar putea să mă ia prin surprindere în orice moment cu o altă schimbare radicală.

Şi mai cred că nu aş fi putut să iau o altă decizie faţă de cea pe care am luat-o.

E ceva la Malakai care mă trage spre el, chiar şi atunci când vreau să fug.

Şi mai cred că sunt o adolescentă nesăbuită şi că peste câţiva ani o să râd de toată situaţia asta.

Ies din duş destul de binedispusă şi chiar încep să fredonez o piesă pe care am auzit-o la

radio. Entuziasmul îmi dispare însă brusc - odată cu tot sângele din obraji.

— Cineva e binedispus, rânjeşte Malakai, înainte să am timp să ţip la el şi să îl întreb ce naiba caută aici.

— Cum ai...

— Bunica ta, Hannah. De ce mereu ai impresia că intru pe geam?

— Pentru că nu aş fi deloc surprinsă dacă ar fi aşa, ridic nepăsătoare din umeri.

în timp ce Malakai se îndreaptă spre mine, îmi aşez prosopul mai bine - ezit între a-l trage mai sus sau mai jos.

— Deci... de ce naiba eşti aici? îl întreb zâmbind.

— Foarte amuzant, strâmbă din nas.

Se opreşte la doar câţiva centimetri de mine şi îmi ia obrajii în palme. Trebuie să îmi dau capul pe spate, în timp ce el se apleacă. Mă concentrez să îmi ţin prosopul lipit de corp şi să rezist dorinţei de a-l atinge. îmi umezesc buzele în timp ce îl privesc. îşi mută o mână pe ceafa mea şi mă trage mai aproape, apoi îşi lipeşte buzele de ale mele. Mă sărută încet, aproape cu grijă, şi mă sperie. Mă ridic pe vârfuri, dorindu-mi doar să ajung mai aproape de el. Mă domină în totalitate şi mă împinge în peretele din spate. Scot un sunet înfundat - aproape ca un gemăt ”, ^ar nu dacă este de

protest sau de plăcere.

E cam greu să îmi ţin prosopul şi să nu îl ating/ ªşª că fac un compromis şi îl ţin doar cu o mână, în timp ce pe cealaltă mi-o aşez pe gâtul lui Malakai. N-am crezu'

niciodată până acum că aş putea să am putere asupra lui Malakai doar cu o atingere, dar îl trag mai aproape de mine şi îmi strecor degetele în părul lui, iar el adânceşte sărutul şi se joacă cu limba mea într-un ritm haotic. Probabil că îşi dă seama că nici măcar nu mai sunt în stare să respir, pentru că se retrage treptat, însă fără să se îndepărteze prea mult.

— Acum înţelegi pentru ce sunt aici?

— Dacă ai venit pentru sex, ai greşit casa, râd.

— Subtil, Anna. Subtil.

Surprinzător - evident -, Malakai e destul de binedispus. Acum mâ uit la gropiţa care îi apare în obrazul drept ori de câte ori zâmbeşte.

— N-am venit aici pentru sex, adaugă. Deşi nu-i o idee rea.

— Foarte amuzant.

— O să fii dezamăgită, dar trebuie să te îmbraci.

Îmi dau ochii peste cap şi îl împing cu palmele, încercând să par bosumflată.

— Credeam că te simţi rău, îi spun, în timp ce caut nişte haine în dulap.

— N-am nimic grav.

— Cu siguranţă încercai să mă convingi că mori, îi amintesc.

- Ar fi chiar atât de rău?

Rămân cu mâna pierdută pe teancul de pulovere împăturite. Când mă întorc, Malakai stă pe pat, cu braţele încrucişate sub cap şi ochii închişi. Nu ştiu dacă ăsta este modul său de a evita o discuţie, dar nu am de gând să las lucrurile aşa. Iau hainele şi mă întorc în baie. îmi ia aproape un sfert de oră să mă îmbrac şi să reuşesc să-mi prind părul într-o coadă şi nu aş fi surprinsă dacă nu l-aş mai găsi aici.

Dar când ies din baie, Malakai n-a plecat nicăieri. De fapt, s-a ridicat şi a decis că e cazul să-mi invadeze intimitatea. îmi răsfoieşte caietele şi sunt sigură că nu îl interesează temele. La fel cum sunt sigură că nu erau la vedere. Dar nu mă deranjează. Mă deranjează tonul pe care a pus întrebarea, mai mult ca pentru el decât de parcă ar fi aşteptat un răspuns din partea mea.

- Nici măcar nu pot să mă gândesc la asta, Kai, şoptesc când ajung în spatele lui.

Se roteşte şi se uită la mine, de parcă nu mă vede cu adevărat. îşi arcuieşte o sprânceană şi închide caietul.

- Poftim?

- Malakai... ştii că orice se întâmplă, poţi să vorbeşti cu mine, nu?

— Mhm.

. . morm ăi! Sunt aici pentru tine. Oricând oie ş, vrei să vorbeşti, promit că sunt aici, Kai. Doar- mă s Peni puţin.

— îmi pare rău.

— în sâmbăta aia când am venit la tine, te-ai certat cu mătuşa ta?

încuviinţează.

Trebuie. Să. Scot. Cuvintele. Cu. Cleştele. Din. Gura. Lui.

— De ce?

Ridică din umeri.

O las baltă. Ştiu că nu o să obţin nimic de la el dacă nu e pregătit să vorbească, aşa că nu mai insist, deşi vreau să ştiu, ca să îl pot ajuta.

— Oricum, nu sunt aici să vorbesc despre mine, Anna. Sunt aici pentru că îţi datorez un mic dejun, un film, nişte flori şi ciocolată.

— Pe care le-ai uitat acasă?

— E duminică. E dimineaţă. Nu prea e nimic deschis la ora asta.

— Mhm.

— Vorbeşti serios? pufneşte, drept răspuns la expresia mea dezamăgită.

— Mhm, continui să mormăi.

— Haide, Hannah. Mă străduiesc aici.

Mai afişez expresia dezamăgită câteva secunde, dar apoi mă pufneşte râsul şi nu o mai pot menţine.

- Ştiu, continui să râd.

Malakai pufneşte nemulţumit.

— Vreau să facem ceva mai întâi, îmi zice, dar apoi refuză să îmi spună despre ce este vorba.

Când coborâm, Malakai vorbeşte cu bunica cât timp îmi iau haina şi ghetele, ceea ce îmi aduce aminte că trebuie să vorbesc cu ea şi să îi spun să nu îl mai lase să intre în casă aşa, când are el chef. Uneori, am impresia că bunica este adolescenta, dintre noi două. Malakai refuză să îmi spună care e planul lui chiar şi după ce ne urcăm în maşină şi nu vorbim nimic important, dar e plăcut.

Stau întoarsă spre el şi nu-mi pot muta privirea. E ciudat să împart acelaşi spaţiu cu el şi să nu-mi fie teamă de următoarele sale reacţii. Schimbă obsesiv posturile de radio şi nu pare să îi placă nimic, aşa că în cele din urmă îl închide.

Un sfert de oră mai târziu, opreşte maşina în faţa unui magazin şi coboară. Nu ştiu ce să fac, aşa că rămân pe loc, dar el îmi deschide portiera după ce înconjoară maşina.

— Unde mergem?

Drept răspuns, mă sărută scurt.

Îl urmez în magazin ca să cumpere mâncare, ap[01] m altul de unde cumpără nişte haine care nu sunt deloc

stilul său. îl tot urmez încruntată în tot timpul ăsta şi nici măcar faptul că mă ţine de mână nu mă ajută să mă relaxez. Când ne întoarcem în maşină, vreau să îl întreb ce-i cu toate cumpărăturile, dar Malakai porneşte din nou, îmi dau seama că ne îndreptăm spre cea mai săracă zonă a oraşului şi cred că înţeleg ce vrea să facă.

- Kai...

— Da, Anna.

— Ce faci?

— Ştii, Anna... Listele alea sunt făcute ca să ajungi să bifezi lucrurile de pe ele.

— Ştiu, dar...

îşi aminteşte că voiam să fac un cadou unui om fără adăpost. Cum îşi aminteşte de lucrul ăsta, când mereu mi-a dat impresia că nici măcar nu asculta ceea ce vorbeam cu el? în toate acele luni, am avut impresia nu doar că refuza să vorbească, dar şi că nu asculta niciodată ceea ce îi spuneam. Deşi, uneori, erau răspunsuri la întrebările puse chiar de el.

— Dar nimic, zice când opreşte maşina din nou.

Ne aflăm într-o zonă în care nu am fost niciodată. Sunt puţin şocată că există un asemenea loc în oraş - un loc unde străzile

sunt împânzite de gunoaie, casele au ferestrele sparte şi în care speranţa nu pare să izvorască niciodată. Malakai nu pare deloc surprins şi scoate cumpărăturile din maşină, refuzând să îl ajut, apoi îmi

face semn să îl urmez. Nu durează mult timp pană ^ găsim ceea ce căutăm. Sub un pod de cale ferată, Un bătrân îşi freacă frenetic palmele în faţa unui foc Care mai are puţin şi se stinge. îmi ronţăi buza de jos ca 53 nu încep să plâng, în timp ce Malakai porneşte spre el îmi fac curaj şi îl urmez, deşi sunt cam pierdută. Pe de o parte, sunt izbită de realitatea crudă, iar pe de alta, sunt surprinsă de faptul că Malakai face asta. Credeam că sunt mai puternică de atât, dar m-am înşelat. Simt cum nu mai pot să respir.

Când ne întoarcem în maşină, încep să plâng. Cuvintele pline de recunoştinţă ale bătrânului îmi răsună în minte şi nu pot să mă gândesc la nimic altceva.

— Anna... Nu plânge. Tocmai ai făcut un lucru bun... De ce naiba plângi?

îmi şterg lacrimile cu mâneca de la geacă. Malakai îmi întinde apoi un pachet de şerveţele, pe care îl iau recunoscătoare.

- Crezi în... crezi în Dumnezeu, Malakai?

îmi trag nasul şi îmi rotesc privirea spre el E puţin surprins de întrebarea mea.

Daca stiam ^'ori iP“nde sin“c. Ce legâtera a,e «ri flori. Asa o «a (. ^ an®'' A cumpărat bomboane

$'

rac data viitoare.

Şk. *Ci (¿x*£ ţuufoiMi,* id

Aştept să mă opresc din plâns înainte de a ᵛ⁰‘ din nou.

— Nu, clatin din cap. Mulţumesc. Nu erai obligat să faci asta, Kai. Mulţumesc.

— Cu plăcere, Anna. Dacă mai plângi, te duc acasă.

Clatin frenetic din cap. Nu vreau să merg acasă. Vreau să stau cu el şi să încerc să îl descopăr. Nu neg că există un oarecare farmec în asta, dar îl simt departe uneori, iar în momente ca acesta ştiu că există o parte din el pe care ar face orice să o ţină ascunsă.

Şi trebuie să aflu cine e Malakai D'Andre.

Cine e el cu adevărat, nu cine spun oamenii că ar fi. Şi nu sunt sigură că sunt pregătită să aflu.

Mă uit la el cu ochii maxi şi gura aproape deschid Am vrut să aflu cine este adevăratul Malakai şi, deşi ar petrecut aproape toată ziua împreună cu el, nu am afl* mare lucru. în primul rând, pentru că a fost mai concert:;: să ofere atenţie buzelor mele decât să vorbească. în £ doilea rând, pentru că reuşeşte să se eschiveze de Secara dată când îi adresez o întrebare personală. Sincer, nc măcar nu ştiu de ce mă mai mir.

t

Totuşi, am aflat că joacă bowling cu uşurirra cu care eu respir. Nu glumesc. A dat câteva strike-ur consecutive şi mă întreb de ce a mai vrut să jucăm ir echipe, dacă e evident că ar fi câştigat oricum. T ram invidiez in secunda asta.

Se întoarce cu graţia-i obişnuită şi îmi Î2ce smcr cu bărbia. Gatin frenetic din cap, refuzând să rm —- asta. Nu mă pricep deloc. Care e scopul?

— Nu mai vreau, mormăi după ce se aşaza mine.

Şk. *Ci* *(¿x*£ ţuufoiMi,* id

“ “ Haide, Harrnah. Nu-i mare ştiinţă.

— Spune cel care dă doar strike-uri Sigur*

îmi încrucişez braţele la piept şi mă bosurn

—

— Pentru că eu nu pierd niciodată. Nici nu contează cum joci, râde. Doar joacă.

— Ca să mă fac de râs?

— Nu suntem decât noi aici.

— Şi Alek. Şi Chloe, accentuez.

Le arunc o privire fugitivă. Chloe mestecă gumă într-o manieră plictisită, iar Alek îmi face semn să mă mişc odată.

— Nu contează, mă încurajează Malakai.

Mă ridic învinsă. Nu e de parcă ar fi prima dată când mă fac de râs. Până acum, o dată a ieşit bila de pe pistă, iar a doua dată nu am reuşit să dărâm decât jumătate din popice, dar sunt sigură că a fost noroc chior. Malakai se ridică şi îmi dă cea mai uşoară bilă. Nu ştiu dacă să mă strâmb sau să apreciez.

Mă concentrez să arunc bine, dar simt privirile lor asupra mea şi nu mai sunt chiar atât de sigură pe mine. Pe deasupra, când arunc bila, mi se rupe o unghie.

Rahat!

Şi evident că iese de pe pistă.

Mă întorc la locul meu, cu capul în pământ. Malakai râde când mă aşez lângă el.

— N-a fost chiar aşa de rău.

Adina
Mepname

Alek şi Chloe reuşesc să dea un spare. Presup$_{Un}$ că se pune ca unul, din moment ce au reuşit să dărâm$_{e}$ amândoi toate popicele. Ideea asta să jucăm în perechi a fost, pe de o parte, bună şi, pe de altă parte, îngrozitoare. Individual, aş fi sfârşit pe ultimul loc. Aşa, mi se pare că doar îl fac pe Malakai de râs.

- Te stresezi degeaba, îmi spune Malakai, î$_{n}$ timp ce mă prinde de bărbie şi îmi întoarce faţa spre el.

îi zâmbesc, pierdută din nou în ochii lui şi năucită de gropiţa din obraz.

- De ce am fost de acord să venim aici?

- Pentru că Alek se plictisea, îmi răspunde, apoi se ridică.

îl privesc pe Alek şi îmi dau seama că are de gând să mă întrebe ceva, dar nu o face acum. Şi eu am câteva întrebări pentru el, la care sper să îmi răspundă. în afară de Malakai, cred că e singura persoană care deţine nişte răspunsuri.

- Ce naiba ai făcut?

Malakai afişează o expresie inocentă. Jumătate
din popice încă sunt în picioare şi sunt conştientă că a
făcut-o în mod intenţionat. Mă ridic şi iau o bilă,

Adina
Mepname

dându-

mi ochii peste cap. Spre surprinderea mea,

reuşesc să l^e
dărâm pe celelalte, dar îmi rup unghia cu totul şi acum mă ustură.

- **Ce am făcut?**

Mârâi f.lr.’i sA răspund şi imi suflu pe unghie de parcă m-ar ajuta cu ceva.

- Vrei un plasture? mă întreabă Chloe, care vede că suflu aici de zor.

Încuviinţez şi îi zâmbesc recunoscătoare. Dar sunt atât de norocoasă, încât reuşesc să pierd plasturele in bilă următoarea dată când e rândul meu. Şi ghinionul meu pare să se termine aici şi nu mi se mai întâmplă nimic ieşit din comun până când terminăm.

— Ţi-am spus că eu nu pierd niciodată, rânjeşte Malakai.

îmi dau ochii peste cap.

— Cam ne-a chemat la nu ştiu ce petrecere, ne spune Alek. Vreţi să veniţi?

Ridic din umeri. Malakai îşi arcuieşte o sprânceană în timp ce se îmbracă. Ridic din nou din umeri.

- Mi-e indiferent, spune, făcând un pas spre mine.

— Ei bine, şi mie la fel.

— Deci, ce faceţi? întreabă Alek puţin cam nerăbdător.

Malakai îi aruncă o privire cam furioasă.

— Dacă vrei să mergem, mergem, îmi spune pe un ton calm, de parcă îi vorbeşte unui copil încăpăţânat.

— Nu vreau să merg, pufnesc.

Alek îşi ridică palmele şi bate în retragere.

— Atunci noi am plecat, îşi flutură o mână.

Până şi el a observat tensiunea ciudată care pluteşte în aer şi care a apărut de nicăieri.

— Ce-i cu tine? îl întreb pe Malakai, în timp ce ne îndreptăm spre ieşire.

— Nimic. Te duc acasă.

— Bine. Minunat!

Poate dacă adopt aceeaşi atitudine ca şi el, o să dea înapoi. Deşi mă îndoiesc. Aşa că, atunci când urcăm în maşină, amândoi suntem nervoşi şi niciunul dintre noi nu vorbeşte. Eu sunt nervoasă pentru că nu ştiu ce naiba l-a apucat. El... cum spuneam. Nu ştiu ce e cu Malakai.

— Ce e cu tine?

îmi calc orgoliul în picioare şi vorbesc prima.

— Nimic, răspunde sec.

îmi rotesc privirea spre fereastră, încercând să ^ distrag atenţia, dar nu pot să mă concentrez. Prezent* îmi fură tot aerul.

Adina
Stephanie

— Ce e cu tine? repet cu ceva mai multă

sPer de data asta.

— Nimic.

Strâng din dinţi.

— Opreşte maşina, te rog.

îmi rotesc capul şi îl văd privindu-mă surprins. Şi încordat. Şi cu o mulţime de alte expresii nejustificate.

— Te rog să opreşti maşina.

— De ce?

— Pentru că nu am de gând să stau aici, în timp ce tu eşti ciufut fără motiv.

îi sunt oarecum recunoscătoare pentru că nu se conformează dorinţelor mele. O parte din mine nu vorbeşte serios.

— Voiai să mergi cu Alek?

Mă încrunt.

— Să merg cu Alek? întreb surprinsă.

încuviinţează. Ce naiba l-a apucat? Nu voiam să merg nicăieri cu Alek. în plus, Alek ne-a întrebat pe amândoi dacă nu cumva voiam să mergem. Orice simte sau crede Malakai acum, nu are niciun motiv să o facă.

— Eşti cumva... gelos?

Nu-mi răspunde.

Oftez. îmi lipseşte energia necesară să mă cert cu el. Trec alte câteva minute fără să vorbim, apoi Malakai

opreşte maşina. Nu ştiu unde ne aflăm. Cu siguranţă nu în faţa casei mele sau a lui. Telefonul său e la încărcat şi nu mă pot abţine să nu arunc o privire atunci când primeşte un mesaj, chiar dacă nu-i corect.

E de la un număr pe care nu îl are salvat.

Şi nici nu înţeleg mesajul: De ce nu ţi-ai luat pastilele, M alakai?

în loc să îl întreb despre ce pastile este vorba sau să îmi dea haina de pe bancheta din spate şi să plec, rămân.

- Credeam că o luăm de la capăt, şoptesc oarecum resemnată cu toată situaţia.

E ceva în neregulă cu mine. Ceva mult mai în neregulă decât cu Malakai. El iar şi-a schimbat atitudinea la o sută optzeci de grade, iar eu tot aici sunt.

Nu vreau. Nu vreau să mă scufund în Malakai, pentru că exact asta am impresia că fac acum. Că mă scufund şi mă înec, şi încep să realizez cât de nesănătoasă e toată treaba asta, doar că deja e prea târziu. Eu m-am băgat în asta. Eu mi-am dorit asta.

îmi strâng braţele pe lângă piept, întrebându- mă de ce nu am vorbit cu Alek până acum. Ştiu că nu am avut ocazia să îl prind singur, însă aş fi putut să îl sun. Ar fi trebuit să îl sun. Pentru că mi se pare că deţine mşte răspunsuri. Pentru că,

indiferent de atitudinea lo» Malakai, Alek continuă să fie prietenul lui şi nu p°»si cred că o face doar din plictiseală. Iar de la Malakai nu 0 să obţin niciun răspuns care să nu mă bage în ceaţă-

— Dacă voiai să mergi la petrecere, trebuia doar să spui.

Nu ştiu cum să reacţionez.

— Nu voiam să merg la petrecerea aia idioată, Kai!

— Dar ai fi preferat să mergi cu Alek.

Nici la asta nu ştiu cum să reacţionez. Indiferent că e gelos sau teritorial, Malakai e pur şi simplu deplasat acum.

— Nu voiam să merg nicăieri cu Alek.

Nici eu nu ştiu cum reuşesc să rămân calmă. îmi încleştez maxilarul, frustrată de atitudinea lui. Malakai are degetele încleştate pe volan şi închide ochii pentru câteva clipe. Nu-mi place încotro se îndreaptă discuţia asta. Nu-mi place deloc.

— Kai, ce Dumnezeu?

la telefonul şi tastează repede un mesaj. îl privesc răbdătoare, sperând că o să îşi revină în cele din urmă. Asta, sau că o va lua razna şi mai tare.

Se pare că preferă a doua variantă.

Porneşte maşina şi reintră pe şosea. Inima-mi bate cu putere când privesc cum acul vitezometrului urcă. Şi urcă. Şi urcă.

— Malakai, încetineşte!
Se comportă de parcă nu mă aude.

— Malakai!

Apasă pedala de acceleraţie din nou. închid ochii refuzând să-mi văd moartea cu ochii. Dar simt viteza cu care conduce şi mă îngrozeşte. Mă îngrozeşte, pentru că nu ştiu ce aş putea să spun ca să îl conving să încetinească Pentru că ştiu că nimic din ce aş spune nu l-ar face să se răzgândească, dar tot încerc.

— Malakai, te rog!

Nu se întâmplă nimic. Răsuflu puternic şi deschid ochii. Neştiind ce altceva să fac, întind mâna spre el şi mi-o aşez pe braţul lui.

— Te rog, şoptesc vlăguită.

Tonul meu panicat îl face să încetinească. încă merge peste viteza legală, dar nu mă mai tem că o să mor în seara asta. E pentru ultima dată când mai urc în maşină cu el.

Ceva nu se leagă. Ceva pur şi simplu nu are
sens.

cu mine, Ma^f* ^ răbufnesc Doar - vorbe?K ~ Ar trebui să fii cu

Alek, spune în cele din urmi

tare, încâtîitlf? Cîe?teaZă de S ete,e *Pe braţul lui. Atât de Pătrund unghiile* în came, dar nu *protestează*

— Poftim?

— Am spus că...

Urmează o pauză în care nu se aud decât respiraţiile noastre. A lui - calmă - şi a mea, care e la fel precum ritmul în care îmi bate inima. Haotică.

— N-ai nevoie de rahatul ăsta în viaţa ta, Hannah. N-ai nevoie de mine, înţelegi? Eu nu pot să fiu orice ai tu nevoie şi nu o să pot să-ţi ofer niciodată... Ştii tu. Normalitate. Eu nu pot să îţi dau asta. Nu pot nici măcar să-mi ofer mie asta.

De ce naiba îmi vine să plâng? Şterg cu buretele tot ce s-a întâmplat până acum şi mă concentrez pe discuţia care are loc acum. Pe evenimentele care au avut loc în ultimul sfert de oră, altfel o să ne ducem dracului.

— Kai, ce pastile ai uitat să iei?

E una din puţinele dăţi în care obţin o oarecare reacţie din partea lui Malakai. Maxilarul îi zvâcneşte scurt şi îi simt muşchii încordaţi sub atingerea mea.

Nu am acordat prea mare importanţă sentimentelor mele până acum. Pentru că am încercat să nu îmi pese şi să nu mă scufund în tot... haosul ăsta. Dar m-am întors la Malakai de atât de multe ori, încât acum nu pot să mai plec.

Malakai pare impenetrabil, însă de fiecare dată când afişează o emoţie - orice emoţie mă face vulnerabilă. într-atât de mult, încât par doar o simplă

fraieră care se întoarce la el, indiferent de cât de mult 0 răneşte. însă nu e aşa. Nu e chiar aşa. Malakai face as,a îndepărtează oamenii din jurul său. Face orice ca să || îndepărteze. Dar el nu pleacă niciodată. Inventează fel ?i fel de scuze ca să se întoarcă. Şi planuri malefice ca să mj rănească - dar nu asta contează acum.

- Kai? şoptesc cu o oarecare teamă că Malakai chiar mi-ar răspunde şi aş putea să îl înţeleg, dar nu sunt sigură că sunt pregătită să plătesc preţul pentru asta.

- Nu ştiu care, pufneşte. Sunt atât de multe, încât nu mai ştiu. Marta ştie... Ea... De ce naiba te prefaci căiţi pasă?

îmi vin o mulţime de replici tăioase prin minte, dar refuz să le dau glas, apoi el vorbeşte din nou:

- Asta nu o să meargă niciodată, Anna. Eu şi cu tine? E doar o glumă proastă.

Şi îmi pierd răbdarea.

- O glumă proastă? pufnesc. Sigur. Pentru că eu nu aveam nimic altceva de făcut decât să pierd câteva luni din viaţa mea venind zilnic la tine. Mă prefac atât de bme, încât am reuşit să menţin şarada asta câteva luni, îp dai seama? Poate o să îmi ofere cineva o medalie pentru cea mai bună actriţă a anului. La dracu', a secolului! Dar acum mă bucur că am reuşit să

lămurim lucrurile!

. .. Nervoasă, ies din maşină, fără să mă deranjez sjj nau ha‘na- Trântesc portiera cu putere în urma mea * U lmi Pasă că nu Ştiu unde ne aflăm. Vreau doar să n

îndepărtez. Vreau doar să pot să respir. Vreau să plâng şi să înlătur durerea pe care o simt în piept.

îmi vreau vechea viaţă înapoi.

- Hannah!

Ridic mâna şi îi arăt degetul mijlociu - o acţiune pe care nu o gândesc, evident. Malakai mă strigă din nou. încep să alerg pe stradă ca o nebună ce sunt şi nu mă opresc. îi aud paşii în urma mea, aproape. Prea aproape, aşa că alerg cât pot de repede. Până rămân fără suflare. Sunt uimită că a reuşit să alerge atât de mult timp după mine, având în vedere faptul că...

A suferit nişte operaţii la picior şi cred că îl supun la chinurile iadului.

Mă opresc.

- M-ai ţinut în viaţă toate lunile astea. Şi n-ar fi trebuit. N-am vrut să o faci.

îmi pun mâinile în cap. La propriu.

Şi, din senin, încep să înţeleg ce înseamnă să ai inima frântă. Doar că a mea nu se frânge din cauza lui Malakai, ci pentru el.

Am impresia că eu sunt cea care o frânge, de fapt. îmi frâng inima, agăţându-mă de el.

Cu^*, &L ^ cuuuui)

Tip, *chiar dacă nu* smf «• •

P ı,tem530 '"ta de /a cap4„

- ta doi stoiirt dh nou?

SâafI PUnCănUmelemeUeSteAnna?

L **^,UCT“ - **. *celălalt?***

t*™d_*« — .**».

Putem?

*D oar ■ Cite ** «mute Să n , ,*

M-ei„ m/. e- o luăm de la capăt

* *P°t să n*

***mi* r/aC/ dar CUv, nteie fandesc ,a asta. Nu vreau**

*a'npv S ^nâ3CUm 'n mint * ^alakai sunt singurele care a !a distrus p eeJ e‘*

Pentru că, gândesc, ceva sa»

Malak
ai

prenUu' ci *f^alaka'at f Nu* eu treb uie să *primesc **
nt0i >te aceste luni, pur şi sin'Plu

nu mi-am dat seama. S-a prefăcut atât de bine, încât am crezut că Malakai încerca să se recupereze după accident.

Cu^*, &L^ cuuuui)

Iar el nu îşi dorea nimic altceva decât să fi murit. Şi, cel mai probabil, a murit puţin câte puţin în fiecare zi, cine ştie de cât timp.

Cine ştie de cât timp îmi curg lacrimile. Nu mai pot să respir şi am nasul înfundat, iar ele continuă să îmi curgă pe obraji în valuri.

— Hannah?

Mă rotesc spre el, dar mişcarea pare mecanică. Nu sunt cu adevărat conştientă de ce se întâmplă. îl privesc, dar nu pot să îl văd clar din cauza lacrimilor. Totul e înceţoşat.

— Nu poţi să faci asta! ţip la el.

Probabil că nu e chiar cel mai potrivit mod să reacţionez, însă o parte din mine, cea furioasă, vrea să îl omoare doar pentru că s-a gândit la asta. Iar furia e mai puternică decât toată tristeţea care pune stăpânire pe mine.

— Nu poţi să faci asta, Malakai! Oricare ar fi fost motivul pentru care te-ai gândit la asta - motiv pe care o să mi-l spui într-o zi, pentru că nu plec nicăieri -, nu poţi!

Acum plâng în hohote şi nu mai pot să vorbesc coerent. E acel plâns care îţi dezbină

oasele, lăsând tristeţea să se strecoare printre ele, să prindă rădăcini şi să devină parte din tine.

— Hannah...

Clatin din cap, semn să nu mă ia cu Ha$_{nna}$h Face un pas în faţă şi, înainte să îmi dau seama, $_{mă}$ în braţe. Eu ar trebui să fac asta. Să spun ceva inteli$_{gen}$* Revelator. Dar nu pot. Nu pot să fac nimic altceva decât să îi îmbib puloverul cu lacrimile mele. îmi simt stomacul în gât şi nu-mi pot duce ideea până la capăt. Trebuie să-l întreb dacă accidentul a fost într-adevăr un accident sau dacă a încercat să se sinucidă. Pentru că numai la asta mâ pot gândi acum, dar totul pare în ceaţă. Niciun gând nu e coerent şi nu pot să pun nimic cap la cap.

— Cred că trebuie să vorbim, îmi şopteşte, în timp ce îmi mângâie părul.

Mă agăţ de el şi îi strâng puloverul în pumni.

— Cred că m-ai ţinut în viaţă, Anna, râde scurt. Te-am auzit. în ziua aia, când mi-ai spus să nu mor. Că, din nu ştiu ce motiv, n-aveam voie să mor. Vocea ta era caldă şi vorbeai de parcă îţi păsa. Presupun că m-am agăţat de asta. Presupun că mă agăţ de asta în fiecare zi... De vocea ta. Deşi am în minte o voce constantă, care-nu repetă la infinit că în cele din urmă, orice aş face, o să te pierd. Şi nu-mi place vocea aia. Mă înnebuneşte.

Cuvintele sale mă fac să tremur. Despre asta vorbea atunci când mi-a spus că m-a auzit.

— Cum adică n-ai vrut, Malakai?

Vocea îmi pare străină.

*

— Nu înţelegi. Maiakn i

îi simt pieptul ridicând şi coborând sub obrazul meu. E un oftat adânc, pe care îl simt de parcă mi-ar aparţine.

— Nu, Kai. Tu nu înţelegi. Nu ştiu cum să fiu cu tine dacă tu continui să lupţi împotriva mea. împotriva noastră. împotriva ta, adaug.

îmi ridic privirea şi vreau să îmi şterg lacrimile, însă Malakai mi-o ia înainte.

— Nu-mi dau seama de ce mă tem mai tare. De ce s-ar întâmpla dacă aş vorbi cu tine sau de ce s-ar întâmpla dacă n-aş face-o. De ce s-ar întâmpla dacă nu te-aş mai vedea niciodată sau de ce s-ar întâmpla data viitoare când te văd. însă oricare ar fi răspunsul, nu pot face asta momentan. Lasă-mă să te duc acasă.

— Nu! încerc să protestez.

Nu poate să plece. Nu. Nu. Mi-e teamă să îl las să plece.

— Nu pot să fac asta acum, Hannah. Te duc acasă şi vorbim mâine, bine?

încuviinţez, deşi nu e bine. Nu e deloc bine. E un coşmar şi mă învinovăţesc pentru că nu mi-am dat seama de asta mai devreme. în timp ce ne îndreptăm spre maşină, îl urmez tăcută şi îl analizez. Grăbesc pasul doar ca să merg pe lângă el. De parcă asta m-ar ajuta cu

ceva şi m-ar apropia de el. Sau pe el de mine.

Malakai e ca de obicei. Posac.

Dar e retras. Credeam că e retras din fire, ţnsâ Malakai vrea doar să fie lăsat singur. Nu prezintă absolut niciun interes. Pentru nimic. Şcoală, prieteni. Nimic.

Şi, Doamne! Modul ăla nesăbuit în care a condus

Malakai se autodistruge. Ceva l-a convins de inutilitatea vieţii. Şi, în acest moment, mă simt, la rândul meu, inutilă.

Când ne aflăm din nou în maşină, am impresia că rămân fără aer din cauza durerii din piept şi a sentimentelor pe care le simt, dar pe care nu le pot stăpâni.

- Nu vrei să mergem să mâncăm ceva? îl întreb după câteva minute de tăcere, în timp ce conduce spre casa mea.

Nu mi-e foame. Mi se revoltă stomacul doar la gândul mâncării, dar nu îl pot lăsa să plece. Aşa că trag de timp. încerc să trag de timp cât pot de mult.

- Ţi-e foame?

- Da.

Nu.

Nu îl pot lăsa să plece.

- Mergem să mănânci ceva, dacă vrei.

- Mulţumesc, îi zâmbesc.

Nimic nu m-a pregătit pentru Malakai. întâi a fost accidentul său. Primul moment din viaţa mea în care m-arn blocat şi nu am ştiut ce să fac, pentru că nimic nu m-a pregătit pentru aşa ceva. lar acum... Nu ştiu nici măcar cum să vorbesc cu el. Să discute despre asta e ultimul lucru pe care ar vrea să îl facă. Să discut despre asta este singurul lucru pe care vreau eu să îl fac. Să ştiu de ce. DE CE?

Dar nu deschid subiectul.

Ştiu că nimic din ce aş putea spune nu ar conta. Şi dacă aş începe să îi trântesc prostia aia pe care ţi-o serveşte la psiholog, cum că există o soluţie pentru fiecare problemă şi că viaţa nu este chiar atât de oribilă, cred că ar pleca. Cred că nu ar mai vorbi niciodată cu mine.

Mergem la o cafenea. îmi comand un burger şi cartofi doar ca să nu dau nimic de bănuit, deşi ştiu că nu o să pot înghiţi nimic. Stau faţă în faţă cu Malakai, dar mă simt de parcă între noi este un zid pe care nu o să pot să îl sar niciodată. Aşa că dau la o parte tot ce s-a întâmplat până acum şi mă ridic. îl forţez să îmi facă loc pe canapeaua pe care stă el şi îmi las capul pe umărul lui.

E ciudat cum, dintr-odată, devin mult mai conştientă de lucruri aparent

nesemnificative. De parfumul său, care pare o combinaţie între santal şi aer proaspăt, de vară. Raze de soare. De căldura pe care o degajă corpul său. îmi strecor braţul pe după al său şi cobor spre degetele sale, pe care le strâng cât de tare pot.

Cum stăm aici, aşa, cu mine aproape urcată în braţele lui, încercând să-mi stăpânesc dorinţa asta nebună

de a mă contopi cu el şi de a îi da viaţă, şi el privi$_{ndu}$, mă peste umăr, cel mai egoist gând posibil încolţ$_{eşte}$ ¡$_{n}$ mintea mea.

Nu pot să îl pierd.

Dacă Malakai decide că e cazul ca inima lui să nu mai bată, nu o să i-o iert niciodată.

— Nu ştiu ce să spun ca să conteze şi să nu fi$_{e}$ doar cuvinte aruncate doar de dragul conversaţiei.

— Nu trebuie să-mi spui nimic, Anna. Am auzit multe lucruri. De la părinţii mei. De la profesori. Prieteni de familie. Consilieri. Psihologi. Psihiatri. Dar un singur lucru nu m-au învăţat niciodată...

— Care? şoptesc şocată de sinceritatea lui.

— Cum să fac faţă propriilor gânduri atunci când sunt singur. Şi tu... nu ştiu. Ai făcut ceva în privinţa asta doar pentru că ai tot continuat să vii. Ideea e că nu trebuie să spui nimic... Doar să fii tu.

— Sunt, râd. Şi sunt aici pentru tine.

De parcă vreau să îi demonstrez asta, mă lipesc şi mai mult de el.

— îmi pare rău pentru ce am spus.

— Nu-i nimic.

Adina
Stcphanie

. xjll]

îmi ridic privirea şi îmi sprijin bărbia p^e _g g

său. Ochii lui albaştri au o sclipire ciudată şi ^V1

sar de fericire când îl văd că zâmbeşte. Fără să mă gândesc prea mult, mă întind şi îi sărut gropiţa din obraz.

Nu e mult. Dar e ceva. Toată conversaţia asta trebuie să însemne ceva. Şi îmi jur că vor urma altele, în care voi afla ce l-a distrus pe Malakai. Şi o să repar asta.

— M-am distrat azi, îi zic. A fost... amuzant.

Pufneşte.

— Până să o iau razna. Sigur.

— Cu toţii o luăm razna din când în când. Eşti prea dur cu tine.

— Nu, nu sunt.

— Bine. Nu eşti. Ai luat-o razna. Dar acum suntem aici, nu? Şi poate că nu ăsta e modul în care mi- am imaginat eu că o să se desfăşoare lucrurile şi nu aşa m-am gândit că o să aflu câte ceva despre tine, dar nu contează. Vreau asta, Kai. Te vreau pe tine.

Se apropie şi mă sărută încet. Nu-mi vine să cred că e aceeaşi persoană care a răbufnit în urmă cu o jumătate de oră. Aceeaşi persoană din maşină.

Acelaşi Malakai care într-o zi a decis că nu mai vrea să trăiască.

— Hannah?

- Da?

Adina
Slcphanic

îl privesc cu ochii larg deschişi, memorând fiecare trăsătură a sa.

— Cred că ar trebui să ştii că am decis să nu ,n1 întorc la şcoală.

Mă încrunt. Discuţiile infinite pe care le-am pUrftl| cu ai mei pe tema importanţei educaţiei ies la iveală, clari,, închid într-un sertar pe care nu am de gând să ¡1 deschid în seara asta. Malakai are probleme mai importante pe care trebuie să lc rezolve. Cu care trebuie să se lupte. Numi vine să cred că mă gândesc la asta, dar cred că şcoala poate să mai aştepte puţin.

— Eşti sigur? Cred că dacă te întorci acum, ai putea să o scoţi la capăt.

— Nu vreau să mă întorc acum. Am vorbit deja cu Marta şi i-am spus că o să renunţ. Nu a părut prea încântată. De fapt, nici nu a fost de acord cu asta, aşa că mai trebuie să vorbesc cu ea, dar... nu mă întorc.

— Fă ce simţi nevoia să faci, Kai. Poţi să te întorci anul viitor.

- Sigur.

Dacă voi mai fi în via/ă.

Nu vreau să o fac, însă mormăitul lui se traduce automat în mintea mea şi sună exact aşa. Malakai nu unde va fi. Când va fi. Şi nici dacă va mai fi. Strâng dinţi şi încerc să nu plâng.

îmi este adusă mâncarea şi mă dezlip^sccu ^ de el. Iau câteva guri, dar chiar nu pot să mănânc^ ^ Malakai nu îi ia mult să îşi dea seama că am avu | plan.

— Nu puteam să te las să pleci, îi explic. Nu voiam să pleci, accentuez.

— Pentru că sunt atât de important, râde amar.

— Eşti, mârâi.

în drum spre casă, refuz să îmi dezlipesc degetele de ale sale. îi fur căldura şi nu vreau să îi mai dau niciodată drumul. Mă tem de secunda în care voi intra în casă. Mă tem de secunda în care el se va îndepărta de mine.

— Malakai, promite-mi, îi spun în cele două minute pe care le petrecem în faţa casei.

— Ce?

Pe frunte îi apar riduri.

Mie mi se formează un nod în gât din cauză că nu ştiu cum să formulez ceea ce gândesc.

— Promite-mi că o să rămâi în viaţă, şoptesc cu ochii în lacrimi.

— Nu pot.

Inima pur şi simplu nu-mi mai bate.

Trebuie să mă gândesc repede la ceva, altfel întreaga seară va fi lipsită de importanţă.

— Promite-mi că o să fii mâine în viaţă, reformulez.

Se gândeşte pentru câteva secunde. E concentrat şi arată de parcă analizează avantajele şi dezavantajele acestui lucru.

— Promit, oftează în cele din urmă.

— Accidentul...

— Nu acum, Anna.

— Dar...

Mormăie ceva indescifrabil. Nu, nu mormăie. Aproape mârâie.

înainte să cobor, îl sărut. Nu pentru că el ar avea nevoie de asta, ci pentru că eu nu pot trăi fără asta.

Şi, după ce fac un duş şi mă schimb în pijamale, îi trimit un mesaj.

Promite-mi.

***Promit*, vine răspunsul lui.**

Sunt uşurată, dar asta nu mă împiedică să adorm plângând. Cum de nu mi-am dat seama până acum?

E prea mult pentru mine.

iui C

Luni. Abia dacă am închis un ochi toată noaptea. Mintea mea e încărcată cu statistici legate de sinucidere. De cauze şi de noţiuni precum *patologie psihiatrică.* Anual, aproximativ 800.000 de morţi se datorează sinuciderilor.

însă a lui Malakai nu va fi una dintre ele.

Aşa că îl sun pe Alek şi îi spun că trebuie să vorbim. Nu îmi pasă că e dimineaţă şi că poate dormea. Ar fi trebuit să vorbesc aseară cu el, însă am fost copleşită.

Când cobor la micul dejun, bunica îmi spune că îşi face griji pentru mine. Conform spuselor sale, arăt îngrozitor. Sau mai îngrozitor decât de obicei, oricum.

— Sunt bine. Doar că nu prea am reuşit să dorm. Atâta tot.

Nu mă crede. Ştiu că nu mă crede. Sincer, nici măcar eu nu mă cred.

— Hannah, s-a întâmplat ceva?

Clatin din cap şi mănânc mai repede. Ca

să pot pleca mai repede. Nu mi-e foame, dar nu vreau să îi dau şi mai mult de bănuit. Când mă ridic de la masă, aproape alerg spre ieşire. O sărut pe obraz înainte să ies din casă, apoi merg pe jos până la şcoală.

Adina
Stephanie

Mai sunt aproximativ trei sferturi de oră pânâ când începe primul curs. Cafeneaua de peste drum, unde trebuie să mă întâlnesc cu Alek, e goală - e mult preâ devreme - şi aproape mă simt prost pentru că mă afluaici. Aproape. Am nevoie de nişte răspunsuri.

Mă aşez la o masă lângă geam şi îl aştept. Malakai nu ar fi de acord cu ce fac eu acum. Dacă ar afla, probabil că ar fi dezamăgit de mine, iar atitudinea lui s-ar schimba din nou la o sută optzeci de grade. Insă nu ştiu ce altceva să fac.

Alek îşi face apariţia cinci minute mai târziu. E somnoros şi cred că mă urăşte puţin.

— Salut, îmi zice, în timp ce se lungeşte pe scaun.

— Bună dimineaţa, răspund cât mai veselă, dar Alek mă citeşte imediat şi îşi dă seama că nu e în regulă ceva.

— Am impresia că suntem aici ca să vorbim despre Malakai şi am nevoie de o cafea ca să pot face asta. Vrei ceva?

— Tot o cafea.

Merge să comande şi se întoarce câteva minute mai târziu cu cele două cafele.

- Malakai ştie că eşti aici?

Clatin din cap.

iviai
aKai

- Cred că trebuie să îmi explici unele lucruri-

încuviinţează şi îşi toarnă lapte în cafea. Amintirea ultimului sărut cu Alek e îndepărtată. înceţoşată. Simt că nu eu am fost acea persoană care l-a găsit pe Alek atrăgător la un moment dat. Doar o altă versiune de a mea, care acum nu mai există.

— Nu ştiu prea multe, dar o să îţi spun ce ştiu, chiar dacă există riscul ca Malakai să mă omoare.

înghit în sec. O parte din misterul care îl înconjoară pe Malakai e pe cale să îmi fie dezvăluit, dar nu mă bucur. Din contră. După tonul posac al lui Alek, până şi lui îi este greu să vorbească despre asta.

—Probabil ai auzit zvonurile despre Malakai. Cum că a luat-o razna din senin, dar nu e adevărat. Mereu a fost difícil. îl cunosc de când eram mici. E cel mai bun prieten al meu, afirmă Alek. Dificil nu e chiar un cuvânt potrivit... Mai degrabă instabil.

E trist că ăsta este unul dintre cuvintele pe care le- aş folosi şi eu atunci când trebuie să îl descriu pe Malakai.

Instabil

Nu-mi place cuvântul ăsta.

— Apoi, în vacanţa de vară din al doilea an de liceu, a plecat cu familia sa. Şi probabil ştii că s-a întors un an mai târziu, singur.

Adina
Stephanie

Zvonurile. Da, le-am auzit.

— Ce s-a întâmplat în acea vară?

— Părinţii lui au murit într-un accident de maşină Fratele său a ajuns în închisoare. Iar el a încercat să se sinucidă.

Propoziţiile sale sunt sacadate şi am nevoie de timp ca să le pot înţelege pe fiecare în parte.

— Iisuse! spun mai mult pentru mine.

— în vara aia, făceam voluntariat la o clinică de psihiatrie. E pe undeva la ieşire din oraş, retrasă. Puţină lume ştie că există aici. Cred că ăsta este unul dintre motivele pentru care lumea nu a aflat niciodată că Malakai a fost internat acolo. Asta, plus banii pe care i-a plătit mătuşa lui pentru confidenţialitate. E complicat, Hannah. Şi sunt multe lucruri pe care nu ţi le pot spune. Nu e treaba mea.

încep să îmi rod obrazul. Vreau să aflu până şi cel mai nesemnificativ lucru pe care îl ştie Alek despre Malakai, dar sunt recunoscătoare pentru orice primesc, încerc să nu fiu egoistă şi să înţeleg şi poziţia în care se află Alek. Să mă gândesc la reacţia lui Malakai dacă ar afla că eu şi Alek avem această discuţie. Nu s-ar sfârşi bine pentru nimeni.

— în fine, în vara aia am făcut voluntariat aco^ Am fost al dracului de surprins când mi-am văzut cel n ^ bun

iviai
aKai

prieten internat. Am fost şocat să aflu că prieten«^ mai bun al meu a încercat să se sinucidă, iar eu n-am $,

în vara aia am pierdut legătura. El trebuia să ^ toată vacanţa în Europa cu familia lui, aşa că nici aşteptam să vorbim prea mult. Dar să îl văd acolo-

Alek oftează şi ia o gură do cafea. Eu nici nu m-am atins de a mea.

- Apoi s-a întors la şcoală, dar după vara aia nu a mai fost el. Nici înainte nu era el. Nu ştiu cum să îţi explic, Hannah. De la Malakai nu ştii niciodată la ce să te aştepţi. Ce urmează să facă sau ce urmează să spună. Doar că după acea vară... s-a schimbat ceva. In râu.

încerc să înţeleg tot ceîmi spune Alek acum. încerc să nu plâng de la ora asta şi nici să îmi las gândurile să o ia razna.

— Şi tot ce ai făcut până acum?

— Cred că te pot lumina în privinţa asta, zâmbeşte puţin mai binedispus. Malakai te-a acceptat de la bun început. Ştiu că nu mă crezi, dar după acea vară, abia dacă a mai interacţionat cu noi, iar atunci când a făcut-o, a fost doar pentru... distracţie. Apoi, a avut accidentul şi tu ai fost acolo şi, cumva, pe tine a tot acceptat să te vadă. Chiar dacă te-a tratat ca pe ultimul om uneori, te-a acceptat în preajma lui. Pe noi doar refuza să ne vadă sau ne scotea pur şi simplu afară.

—în acea sâmbătă când eu am fost la el şi voi aţi plecat nervoşi...

—Da, aia a fost una dintre zile. A mai fost una la spital, în care a aruncat cu o vază după noi, pufneşte.

Nu ştiu dacă Alek ştie ce se petrece între Malakai Şi mătuşa lui, dar nu am de gând să deschid subiectul ăsta. Cumva, deşi vreau să aflu cât mai multe lucruri

despre Malakai, simt nevoia să îi protejez intimitatea. Simt nevoia să ţin pentru mine tot ceea ce am reuşit sa aflu pe cont propriu despre el.

- Dar Malakai nu ar fi recunoscut niciodată că are nevoie de tine. Sau că simte ceva pentru tine. Cred că ai reuşit să îl îngrozeşti puţin.

- Şi ai tot încercat să îl faci să reacţioneze, spun. Să recunoască mai mult pentru el.

Alek încuviinţează. în ochii lui aproape gri văd aceeaşi tristeţe pe care o simt şi eu. împărţim ceva.

- Dar m-ai sărutat şi atunci...

— Ştiu, mă întrerupe. Erai beată şi nici eu nu m-am gândit prea mult la asta. Dacă ştiam că o să te dea peste cap, nu aş fi făcut-o.

îmi cuprind faţa în palme.

— Şi când Malakai mi-a cerut să ieşim?

— Chiar el mi-a spus de ce avea de gând să facă. N-am vrut să te simţi înjosită, aşa că am găsit o soluţie.

- De ce a venit cu Charlotte? şoptesc.

Multe lucruri încep să capete sens. Mă bucur i am discuţia asta cu Alek. Nu e doar revelatoare, *W[1,111] face ordine în sentimente.**

Cred că aia a fost ultima lui încercare *d*[e] îndepărta de el. Vezi tu, Malakai are impresia asta

că nu te merită. Că nu merită pe nimeni, de fapt. Uneori îi spune şi Martei că o concediază, dar, din fericire, ea ii cunoaşte situaţia mai bine decât oricine altcineva.

- E posibil să-mi fi menţionat şi mie ceva despre asta. Cum că nu mă merită sau că nu poate să-mi ofere normalitate...

- Nu l-am mai văzut pe Malakai atât de relaxat ca ieri de multă vreme.

- S-a schimbat complet după ce am plecat.

Alek îşi dă ochii peste cap.

— O să facă multe rahaturi. A făcut deja suficiente. Nu doar în ceea ce te priveşte, dar şi eu am dificultăţi în a mă înţelege cu el. După acea vară, ceva s-a rupt şi, orice aş face, e ca şi cum nu mai sunt prietenul său.

— Şi, totuşi, nu renunţi la el.

— Nu. Pentru că sunt alte lucruri pe care nu ţi le pot spune. Dar nu pot renunţa la Malakai, la fel cum nici tu nu poţi.

Nu, nu pot. Mă gândesc la tot ce am aflat în ultimele minute şi mă întreb dacă Alek nu avea cumva dreptate. Dacă nu cumva sunt îndrăgostită de el. Doar că noţiunea de dragoste e atât de ciudată în aceste circumstanţe... Pe cine iubesc, mai exact? Nu mă sperie asta. Ar trebui, dar nu o face. îmi pasă de Malakai. Ţin la Malakai. Dacă nu îmi păsa, nu m-aş fi întors mereu la el. Nu aş fi

încercat să îl scot din zona de confort. La început mi-am dorit doar

*

să îi fiu prietenă şi să îl înţeleg. Dar timpul a trecut şi ril l-am înţeles, dar am ajuns să (in prea mult la el.

— Nu, nu pot, îi confirm. Nu ştiu de ce, dar nu pot.

— Malakai are nevoie de tine, Hannah.

îmi muşc limba până la sânge. Mă gândesc *să* i| întreb dacă ştie că, de fapt, accidentul lui Malakai s-ar putea să nu fi fost un accident.

— Uneori am impresia că lucrurile devin din ce in ce mai rele, recunosc.

Alek îmi susţine privirea pentru câteva secunde. Mă foiesc pe scaun.

— Şi o să fie zile în care o să devină şi mai rele, zâmbeşte aproape trist.

— Ăsta da mod de a-mi ridica moralul.

— Vreau doar să ştii în ce te bagi, Hannah. Vreau doar să ştii că realitatea nu e frumoasă. Oricum, nu a lui Malakai.

Am ştiut asta din prima zi în care l-am întâlnit. Mi-am dat seama că lucrurile în lumea lui nu sunt aşa cum ar trebui, însă asta nu m-a împiedicat să fiu acolo mereu. E cam târziu să dau înapoi. E cam târziu să sperii şi să îmi spun că nu, nu vreau să mai fac asta. Nu acum, când am aflat o parte din trecutul lui Malakai îi lucrurile încep să capete sens.

— Aş aprecia dacă M.iLik.ii nu ar afla că cliHcuţio aula a avut loc.

— Promit că nu osăafle, îi zâmbesc recunoscătoare, j^i mulţumesc, Alok. lVnlru toi.

— Inclusiv pcMilru săruturi, nu?

Râde şi ştiu cil subiectul Malakai tocmai a fost Închis. Probabil că da. Ar trebui să ii mulţumesc şi pentru asta, altfel nu mi-aş li dat seama de cât de puternice sunt sentimentele mele pentru Malakai.

— Nu întinde coarda, Il avertizez zâmbind.

îşi ridică palmele, bătând în retragere.

I)e la cafenea, ne îndreptăm direct spre liceu. Ziua trece cu greu şi încerc să ii evit pe limily şi lilliot. Simt că e prea mult şi nu le pot face faţă acum. Deşi iau note mari la toate testele pe care le-am dat în ultima perioadă, nu mă pot bucura.

li trimit câteva mesaje lui Malakai, însă nu primesc niciun răspuns. Când ies de la ore îl sun, dar nu îmi răspunde.

Acasă, încerc să par cât mai binedispusă în faţa bunicii. îşi face griji pentru mine. Prea multe griji şi nu vreau asta. îi suni datoare cu menţinerea iluziei fericirii.

îmi fac temele şi încerc să îmi ocup mintea cu orice mă poate ţine ocupată şi concentrată.

Miilaku
l

Dar e seară şi tot nu reuşesc să dau de Malakai.

Adina
Stephanie

îmi iau inima în dinţi şi îi trimit mesaj pe ultimul seara asta.

Promite-mi.

Degetele îmi tremură deasupra ecranului. Nici pe mess nu l-am văzut toată ziua şi mă tem că nu o să primesc niciun răspuns. Că lumea mea o să se prăbuşească.

Sunt pe cale să mă îmbrac şi să străbat drumul până la conac, când îmi sună telefonul:

Promit.

Plâng. Dar astea cred că sunt lacrimi de fericire.

CA cuc *O*- ^AC V- *o* i^tCC-pţcL *ţL o* cuJkl^c.

Vineri.

Malakai D' Andre e aici.

Ies de la ore şi el e aici. în faţa şcolii, sprijinit de Jeep. Poartă o geacă de piele neagră, jeanşi de aceeaşi culoare şi un hanorac vişiniu. îşi ascunde ochii după nişte ochelari pătraţi de soare şi, chiar dacă mă aflu la o distanţă considerabilă faţă de el, îl simt privindu-mă. Am rămas pe loc şi mă uit la el pierdută. Am nevoie de cineva să mă ciupească şi să îmi spună că este adevărat, pentru că, Dumnezeule! săptămâna asta a fost oribilă. în afară de promisiunea pe care l-am obligat în fiecare seară să mi-o facă, nu am vorbit deloc cu Malakai.

Nu ştiu ce a făcut.

Nu ştiu unde a fost.

Şi nu contează.

Contează că e aici - în carne şi oase - şi respiră.

Ar trebui să fiu furioasă pentru că a dispărut întreaga săptămână, mai ales după

ultima noastră discuţie. Ştiu că ar trebui, însă bucuria pe care o simt

înghite orice urmă de furie pe care o simţeam şi mă * că merg spre el. Nu, nu merg spre el. Aproape alerg mă opresc decât atunci când sunt lipită de el, cu brate,p înconjurate în jurul gâtului *CA* cuc *O*-^AC V- *o* i^tCC-pţcL *ţL o* cuJkl^c. **său şi îi simt căldura corpulu, radiind spre mine.**

- Şi eu mă bucur să te văd, Hannah, îmi şopteşte în ureche, provocându-mi fiori în tot corpul.

_ O, Doamne! şoptesc la rândul meu. Eşti aici.

- Sunt aici, îmi confirmă.

Probabil că arăt ca o nebună. Probabil că ne vede jumătate din şcoală acum, dar pur şi simplu nu îmi pasă.

- Chiar eşti aici, repet râzând.

- Chiar sunt aici.

îmi ridic faţa de la pieptul său doar ca să mă ridic pe vârfuri şi să îl sărut. Ar trebui să fie un sărut nevinovat, dar se transformă repede când Malakai îşi strecoară mâna în părul meu şi mă prinde de ceafă, trăgându-mă mai aproape de el. Limba lui e fierbinte şi moale, cu gust de fructe şi tutun. îmi cobor mâinile şi îi strâng marginile gecii în pumni, ridicându-mă şi mai mult pe vârfuri. E ca şi cum mi-a lipsit o parte din mine şi nici măcar nu mi-am dat seama de asta până acum.

- Poate ar trebui să plecăm de aici, îmi ˢPᵘⁿ printre săruturi.

încuviinţez, deşi nu sunt pregătită să ᵐᵃ mdepărtez de el.

_ Ce ai mai făcut? mă întreabă un minut mai târziu, când suntem în maşină şi îmi pun centura.

_ Ştii tu, ca de obicei. Am mers la şcoală, am încercat să nu rămân la nicio materie şi am aşteptat ca iubitul meu să îşi facă apariţia.

Zâmbeşte. Apoi se încruntă foarte repede. Abia acum îmi dau seama că m-a luat gura pe dinainte. Tocmai mă pregătesc să îmi cer scuze, când el spune:

— îmi place cum sună asta.

Zâmbetul lui e jucăuş acum, iar ochii lui albaştri au o sclipire neobişnuită.

— Mă bucur să te văd, Kai.

— Am observat.

îi dau un pumn în umăr.

— îmi pare rău că am lipsit săptămâna asta... Am fost... N-ai fi vrut să stai cu mine... mh... în starea aia.

Mi se formează un gol în stomac. Malakai a fost într-un loc nu prea plăcut săptămâna asta şi toată bucuria pe care am simţit-o atunci când l-am văzut se risipeşte uşor, uşor. Nu a vrut să fiu alături de el, indiferent de cât de neplăcută ar fi fost compania lui.

— Mereu vreau să stau cu tine, zic pe un ton destul de prietenos în comparaţie cu tot ce simt acum.

— Ştiu, ştiu, zice, în timp ce porneşte maşina. Şi eu vreau să stau cu tine... Doar că săptămâna asta n-a fost prea plăcută. Şi mă aşteptam să fii mai... furioasă.

- O! Dar sunt furioasă. Nu o să te mai sărut do|0 vreo cinci ani, râd.

- Nu crezi că e o pedeapsă cam aspră? La Urma urmei, încă sunt în viaţă.

îmi rotesc privirea spre el şi mă uit la el pierdută. Cred că mi s-a stins toată viaţa din ochi. Simt cum se stinge toată viaţa din mine. Nu-mi dau seama dacă Malakai e binedispus sau doar se preface. Nu pot să îmi dau seama de nimic atunci când sunt cu el. E un actor bun. E un actor excelent şi nu mă lasă să văd nimic din ceea ce nu ar vrea.

— Rahat! N-am vrut să sune aşa.

îmi încrucişez braţele la piept şi îmi las capul pe spate. Nu pot să îl privesc în secunda asta. O să încep să plâng şi vreau să evit asta cu orice preţ. îmi rotesc capul spre geam, deşi efectiv văd doar cum clădirile trec prin faţa mea, dar nu conştientizez nici măcar unde suntem.

— Te-ai supărat?

îşi mută mâna pe genunchiul meu şi mă strânge uşor.

— Nu m-am supărat, mint.

Relativ. Mint şi nu chiar. Nu P01 să descriu ce sentimente stârneşte Malakai ori de cate o» spune lucruri de genul ăsta. Vreau să îl

AUi
na

omor doar p^en‘^ că se gândeşte la asta. Vreau să îl strâng în braţe. Vrea^‘ plâng. Vreau să îl bat. Vreau să ţip. Vreau să îi spi'n ᶜ‘

iubesc. Vreau să îi explic cât de mult îl iubesc, însă nu îmi găsesc cuvintele.

- Ba da, te-ai supărat.

—Nu m-am supărat. Imaginează-ţi că eu aş spune asta, îmi întorc privirea spre el şi încep să îmi frământ degetele.

O umbră de îngrijorare combinată cu furie îi umbreşte trăsăturile.

— Exact, oftez. Aşa mă simt şi eu ori de câte ori... Am un nod prevestitor de lacrimi în gât.

— Nu o să mai vorbesc despre asta.

— Vreau să vorbeşti despre asta! ţip la el. Vreau să vorbeşti despre asta ori de câte ori simţi nevoia să o faci. Vreau să ştiu ce ţi s-a întâmplat. Vreau să ştiu orice îţi trece prin minte. Şi vreau să mă suni, indiferent de starea în care eşti, înţelegi?

Degetele îi zvâcnesc pe genunchiul meu.

— A fost mai bine săptămâna asta, vorbeşte pe un ton atât de jos, încât dacă nu ar fi atât de linişte în maşină, nu l-aş auzi. Iau medicamentaţie pentru o mulţime de rahaturi. Şi a încetat să funcţioneze în ultima perioadă. Asta, plus faptul că am cam încetat să-mi iau pastilele. Şi n-am vrut să mă întâlnesc cu tine până când n-am fost sigur că aş fi putut să te

fac să zâmbeşti. Evident, nu pot. Nu trebuia să vin.

Malakai e ori închis în sine, ori dureros de sincer. Atât de sincer, încât mă aduce în pragul disperării cu răspunsurile sale, care mă lasă fără replică de fiecare

dată.

îmi aşez mâna peste a lui.

— Mă bucur să te văd, Kai. De fapt, n-am fost atât de fericită întreaga săptămână. Mă bucur că ai venit. îmi doresc doar să o fi făcut mai repede.

— N-am putut.

— Ştiu. Sunt egoistă.

— Eşti orice, dar mai puţin asta. Povesteşte-mi cum a fost săptămâna ta.

îi spun cum a fost săptămâna mea. îi povestesc toate lucrurile lipsite de sens de care am avut parte la şcoală, de faptul că bunica m-a interogat de câteva ori şi amintesc până şi de discuţia scurtă pe care am avut-o cu mama. Las pe dinafară conversaţia pe care am purtat-o cu Alek. Nu îi spun nici că mă bucur că s-a decis să îşi ia pastilele şi nici nu întreb pentru ce, mai exact. îi spun, în schimb, că mi-a fost dor de el.

Nici nu se putea altfel, îmi răspunde rânjind.

tot P.I c daU 536846 caP- 5n următoarele minute, prostie " ^ C3re VorbeŞt6ıiar el fascinat de fiecare

e care o spun. Tac abia când opreşte în faţa casei-

— Vrei să intri?

_ vrei să intru?

îşi arcuieşte o sprânceană.

_ Da. Tu vrei?

Sunt uimită de uşurinţa cu care am recunoscut asta. Drept răspuns, Malakai zâmbeşte şi coboară din maşină. Bunica nu pare surprinsă să îl vadă aici. Mai mult, ne obligă să mâncăm, chiar dacă Malakai spune că nu îi este foame, iar eu nu pot mânca din cauza faptului că el se joacă cu furculiţa în mâncare şi nu mă scapă deloc din privire. înghit cu greu pe durata mesei, mai mult în sec, apoi mai petrecem o oră cu bunica. Ne face câte un ceai şi stăm în bucătărie.

Eu nici nu prea vorbesc, pentru că ei par să se înţeleagă bine şi sunt fascinată de fiecare cuvânt pe care îl rosteşte Malakai. Stau în aceeaşi poziţie până amorţesc şi, în cele din urmă, bunica se scuză şi pleacă. Se pare că şedinţa de croşetat şi bârfit împreună cu prietenele ei nu poate să mai aştepte. Am fost şi eu invitată de câteva ori şi am scăpat ca prin urechile acului.

— Vrei să urci? îl întreb pe Malakai după ce spăl ultima farfurie.

— Vrei să urc? răspunde pe un ton arogant.

— Nu ştiu. Tu vrei?

— Turn -ai invitat, continuă să rânjească.

— Nu te-am invitat, clatin din cap. Ţi-am adresat o întrebare. Dar dacă vrei să urci, aminteşte-ţi că am Promis să nu te sărut.

*

— Te-ai făcut înţeleasă.

Aparent, nu suficient. După ce deschid uşa de la camera mea, Malakai mă roteşte spre el şi îşi lipeşte buzele de ale mele înainte să am timp să protestez. Gem involuntar şi mă agăţ de el, în căutarea echilibrului, închide uşa în urma lui şi îmi cuprinde obrajii în palme. Stârneşte valuri de sentimente în mine. Sau face ca sentimentele să vină în valuri. Fiecare mai puternic decât celălalt. Conştientizez cât sunt de pierdută. îi împing geaca în jos pe umeri şi încep să mă îndrept cu spatele spre pat.

— Deci, nu vrei să mă săruţi, dar mă dezbraci?

Se lasă uşor deasupra mea, iar eu îl trag mai aproape de mine şi îl sărut, în loc să îi răspund. Nu sunt sigură cât de departe ar trebui să mergem, iar Malakai nu insistă cu nimic. Se mulţumeşte doar să mă sărute chinuitor de mult şi prelung, dar nu face niciun gest care să-mi forţeze mâna.

Asta mă face doar să îl iubesc şi mai mult.

Pe seară, Malakai stă lungit pe pat, în timp ce eu stau cocoţată pe scaunul de la birou, încercând să îmi fac temele. Oftez zgomotos, ceea ce îi atrage atenţia. *Se* ridică graţios şi vine în spatele scaunului meu, aruncând o privire pe deasupra mea la caiete.

— Groaznic, Anna. Groaznic. Credeam că nU rămâi la nimic.

Mala
yai

- Păi... nu rămân!

_ j:ş ti sigură? Nimic din ce ai scris nu e

bun. îi arunc o privire îngrozită.

- Ce nu-i bun? Unde?

Malakai a renunţat la şcoală. Pentru că nu poate să îi facă faţă în acest moment, nu pentru că nu ar fi inteligent. Iar asta mă enervează. Simt cum Malakai renunţă la toate planurile de viitor. Mai degrabă, cum ezită să îşi facă planuri, pentru că ştie că nu le va duce la bun sfârşit. De parcă ştie că nu va exista cineva care să facă asta.

- Aici... şi dincolo, mormăie fără să îmi arate concret.

- Unde?!

începe să râdă. E râsul lui autentic şi cald.

~ Glumeam ı An ™ >- E bun. Nu înţeleg de ce tot

Iau caietul şi îl lovesc cu el.

- Mulţumesc că m-ai luminat şi pe mine.

- Cu plăcere, râde. Ai nevoie de ajutor?

- r ă ro,esc m_ _ - p-

- Kai?

- Da.

Mala
xai

- **Te-ai retras de la şcoală?**

Clatină nefericit din cap.

- Nu încă. Marta... încă nu am convins-o că asta vreau să fac.

Inhalez adânc.

- N-ar trebui, spun. Ştiu că asta e ceea ce vrei să faci şi ştiu că ţi-am promis că te susţin indiferent de ce decizie o să iei, dar cred că ar trebui să vii. Evident, n-ai probleme la materii, iar note ai. Şi directorul a zis destul de clar că nu o să pierzi anul, aşa că... Poate ar trebui să te răzgândeşti. Te rog să te răzgândeşti.

- Nu cred că...

- Ce pot să fac ca să te întorci?

Cred că i-am atras atenţia. Poate că o parte din tot ce am văzut în acele luni la Malakai îl reprezintă. Poate că, totuşi, ceva e real din tot ce am văzut până acum, deşi uneori nu pare aşa.

- Dacă ţi-aş datora încă o favoare? încerc. Orice vrei tu.

Oricum faci ce vreau eu, Anna. Nu poţi să-mi rezişti.

M ™ d!ıa face cu mi*i multe personalităţi de-ale lui îmi *dau* ** Să mă obi?nuiesc. Mai mult, încep să .nu dau seama cum funcţionează fiecare şi ce ar trebui să

Mala
xai

— S-o crezi tu!

Ca să îşi argumenteze punctul de vedere, se apleacă spre mine şi mă sărută.

— O s-o fac, şopteşte deasupra buzelor mele.

în primele secunde mă tem că glumeşte, dar îl privesc cu atenţie şi e... serios. Mai mult, afişează zâmbetul ăla idiot de care cred că m-am Îndrăgostit de la bun început.

— Poftim?

- O să mă întorc la şcoală, dacă asta o să te facă pe tine fericită.

- Cred că o să fac o excepţie şi o să te sărut acum,
râd.

— Cred că o să fac o excepţie, Hannah, şi o să te
iubesc.

Clipesc nedumerită, respir sacadat şi încerc să îmi liniştesc inima. Malakai mă priveşte călduros, ca pe ceva drag la care nu vrei să renunţi niciodată, iar inima mea o ia razna.

£

— îmi place cum sună asta, zâmbesc. Cred că o să fac o excepţie şi o să-ţi întorc favoarea.

^
Îşi ridică sprâncenele uimit, apoi mă sărută din
nou.

în seara asta, când mă pregătesc să îi dau mesaj, Malakai mi-o ia înainte.

Promit.

Dacă asta mă face pe mine fericită.

Asta mă face...

Nu pot să exprim în cuvinte cum mă simt acum. Nu doar că mai am puţin şi încep să tremur din toate încheieturile, dar am senzaţia că mi-a ajuns stomacul în gât şi că urmează să vărs în curând.

Iar ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să-mi vărs micul dejun la intrarea liceului. M-am oprit doar pentru că, într-o fracţiune de secundă, hărmălaia obişnuită a încetat şi toată lumea a întors capul spre parcare. Mă simt ca într-o scenă cu încetinitorul, scoasă dintr-un film ridicol cu adolescenţi. Doar că ăsta nu este un film ridicol de stupid cu adolescenţi. Asta e viaţa mea şi, oricât de mult mi-aş dori acum să o iau la goană şi să mă ascund, nu mă pot mişca.

eu Privirea^,'"' care pot să-l face să.mi rotesc

G tlAíUV-ÖUL

Ştiu la ce să p a?tept mcă dinainte să mă întorc.

Jentru că numele lui „ LMi e Pe buzele tuturor.

Nu e mai mult d ázait instant şi enerva61° Şoaptă dar e prezent Ca U n nu suport să-i aud numele

rostit de buzele celor care până acum voiau să afle cele mai picante detalii ale accidentului. Mă înfurie şi-mi vine să ţip, dar tot ce pot să fac e să inspir adânc, încercând să mă controlez.

D'Andre.

Nu mă miră faptul că a preferat să scoată Jeep-ul din garaj, în loc să apeleze la serviciile şoferului, dar ar fi o minciună dacă aş spune că nu sunt surprinsă să-l văd aici. în parcarea liceului.

S-a întors de-adevăratelea? Are de gând să rămână? A făcut-o pentru că are impresia că asta mă face fericită şi, din nu ştiu ce motiv, Malakai simte că mi-e dator cu flori, ciocolată şi fericire? Şi ce o să se întâmple acum? O să mă ignore de parcă nu ne cunoaştem?

E prea mult. Mult, mult prea mult. Trebuie să încetez, înainte să-mi ia foc creierul din cauza atâtor întrebări. Au trecut mai puţin de douăsprezece ore de când mi-a promis că o să se întoarcă. De când mi-a spus că o să facă o excepţie şi o să mă iubească. Poate că nu doar întrebările sunt prea multe, ci şi sentimentele. Pentru că simt prea mult, dar, de fapt, nici măcar nu sunt sigură ce simt cu adevărat.

Sunt fericită.

Sunt speriată.

Malakai

Sunt îngrozită.

încerc să ignor şuşotelile din jurul meu şi mă concentrez doar asupra lui. l-aş zâmbi, dar sunt teri ia

de gândul că o să treacă pe lângă mine de parcă sunt doi străini - pentru că asta e ceva ce Malakai ar fi în stare să facă. Să nege că am petrecut chiar şi o secundă unul în prezenţa celuilalt. Să aleagă calea cea mai uşoară - peniru că şi asta e ceva ce ar face Malakai.

Nu se opreşte să dea explicaţii nimănui.

Asta nu mă surprinde.

Nu aruncă nicio privire în jurul lui.

Nici asta nu mă surprinde.

îşi aşază ghiozdanul pe umăr şi continuă să păşească sigur pe el, de parcă nu ar fi suferit un accident. De parcă nu ar fi lipsit câteva luni de la şcoală. De parcă numele său nu a fost pe buzele fiecărui locuitor al oraşului.

Privirile noastre se întâlnesc şi simt un fior rece coborând de pe şira spinării până în vârful degetelor de la picioare.

Un zâmbet larg îi înfloreşte pe buze. Un zâmbet care îmi este adresat mie.

Hi bine, asta mă surprinde.

Ajunge în faţa mea înainte să mă dezmeticesc, înainte ca ritmul respiraţiei mele să revină la normal.

- Arăţi de parcă ai văzut o fantomă, îmi

spune mainte să se aplece spre mine.

Nu-mi dă timp să caut o explicaţie, să-i ofer un ns Buzele i se unesc cu ale mele şi, da, poate că am împietrită până acum şi, da, poate că arăt de parcă am văzut o fantomă, dar se dovedeşte a fi imposibil să nu îi răspund la sărut. E un reflex, precum respiratul.

- M-ai luat prin surprindere, şoptesc deasupra buzelor sale, înainte să se retragă.

— Dacă îţi vine să crezi, m-am trezit în dimineaţa asta şi mi-am amintit că am făcut o promisiune unei anumite persoane.

— Şi cum tu nu îţi încâlci promisiunile...

- Niciodată, îşi duce mâna la inimă, teatral.

Nu ştiu dacă vorbim despre întorsul la liceu sau despre cealaltă promisiune. Cea pe care uneori l-am forţat să o facă; cea pe care uneori o face din proprie iniţiativă.

- Ştiu că nu vrei să fii aici, îi spun, în timp ce îl iau de mână şi îi zâmbesc încurajator. Şi îţi mulţumesc că ai venit. Că încerci.

Mă urăsc pentru că în urmă cu doar un minut mă gândeam că s-ar putea să mă ignore.

— Având în vedere cât de greşit îţi faci temele, nu prea mi-ai dat de ales.

îmi dau ochii peste cap, apoi îl trag de

mână. Nu vreau să mai rămânem afară, unde toată lumea e cu ochii pe noi. îmi aduce aminte de toată atenţia care a fost

îndreptată asupra mea după accident şi aş vrea ca acele amintiri să rămână îndepărtate.

Alek stă sprijinit de un dulap şi vrăjeşte o tipa din anul doi. îmi face din ochi când trecem pe lângă el şi aruncă o privire pe fugă la mâinile noastre împreunate. Drept răspuns, îi zâmbesc.

— Nu pot să spun că mi-a fost dor de toată... asta, pufneşte când trecem pe lângă un grup care se opreşte din vorbit.

- O să fie mai bine, spun cam nesigură. Cred că nu sunt singura care a fost luată prin surprindere. Atâta tot.

- Asta e partea aiurea când eşti Malakai D' Andre, râde sec. Bine, una dintre părţile aiurea. Nu ai unde sâ te ascunzi. Nu ai unde să fugi. Pentru că toată lumea e cu ochii pe tine, dar adevărul e că nimeni nu te vede cu adevărat.

- Kai, îi şoptesc numele, pregătindu-mi deja discursul de susţinere a moralului.

- E în regulă, mă strânge uşor de mână. Nici nu am nevoie să mă vadă, Anna. Niciun substrat de-al meu nu e plăcut şi cred că e în natura umană să ne ferim *&* lucrurile

Adina
Stephame

la care nu ştim cum să le facem faţă.

început să cred că nu am băut suficientă cafea- Sa“

|A ^rea c*evreme Pentru discuţia asta. Sau p°ate Malakai iar a uitat să-şi ia pastilele, ceea ce ar fi *P^*

amuzant dacă ar fi vorba de oricine altcineva, dar nu *

ej g vorba de Malakai şi se pare că trebuie să fiu în alertă mereu.

— Mai puţin tu, evident, îmi aruncă o privire fugitivă şi-mi zâmbeşte. Pentru că tu te arunci fix în mijlocul furtunii.

O să-l întreb dacă totul e în regulă. Nu-mi vine nicio altă întrebare în minte.

— Eşti bine?

încuviinţează, dar ăsta nu e un răspuns.

— Kai?

Trecem pe lângă un alt grup, de data asta doar băieţi, şi arată de parcă sunt pe cale să facă nişte comentarii, dar o singură privire din partea lui Malakai e de ajuns ca să îi convingă să se răzgândească.

Obişnuiam să fim locuitori din universuri diferite. Nu ştiu mare lucru despre Malakai cel dinainte de accident, dar am auzit numai lucruri „drăguţe". Nu sunt surprinsă că e întâmpinat cu răceală şi cu o mulţime de priviri aruncate pe furiş. Cu vorbe blocate în gât - probabil insulte sau remarci usturătoare.

— Da, inspiră adânc. Sunt bine.

Mă întreb dacă asta nu cumva a fost o greşeală. Poate că nu e suficient de pregătit încât să facă faţă la toate bârfele şi privirile, iar eu sunt cea

care i-a cerut să se arunce fix în mijlocul lor. Gândul ăsta mă face să mă simt cea mai oribilă persoană de pe planetă, dar nu vreau

decât ca Malakai să găsească o cale să meargă î[nai] Pentru că uneori îmi dă impresia că se blochează [c], mai face câţiva paşi înapoi şi că nu are nicio intenţii., [s3] schimbe ceva.

- Ascultă-mă, vocea îmi pare mult mai sigură decât mă simt în realitate.

Mă opresc, iar Malakai face acelaşi lucru. Se roteşte spre mine şi mă priveşte cu o sprânceană arcuită curios.

- Poţi să faci asta, îl asigur. O să faci asta. Pentru că da, eşti Malakai D'Andre şi toată lumea e cu ochii pe tine, dar n-ai dreptate. Eu te văd, Kai.

- Ştiu, închide ochii pentru câteva secunde şi inspiră adânc, apoi îmi mângâie obrazul cu indexul. Mulţumesc, Hannah. Ne vedem la a treia oră.

Mă sărută pe frunte şi dispare înainte să-l mai întreb ceva. Cum ar fi, de exemplu, de ce dispare dacă mai sunt vreo douăzeci de minute până când începe prima oră? Şi de ce o să ne vedem abia la a treia oră?

Decid să nu încerc să-i mai dau de capăt. E mu'[1]' mult prea dimineaţă pentru asta. Pentru a-l descifra pe Malakai.

- Cum ai reuşit să-l convingi să se întoarcă?

Alek mă ia prin surprindere când apare blocată i senm lângă mine. îmi dau seama că am rămas mijlocul holului, urmărindu-l pe Malakai-

- Cred că i-am rămas datoare cu o favoare, oftez.

_ Of, Hannah. Asta n-are cum să iasă prea bine pentru tine, rânjeşte cu subînţeles.

- Nu, n-are, aprob. Ultima dată am ajuns să fac ceva nu tocmai... legal.

Acum, că mă gândesc la asta, mi se pare că totul a avut loc într-o altă viaţă. Toată acea perioadă în care Malakai refuza să vorbească şi să iasă din casă. Sau poate că doar refuz să-mi amintesc fiecare secundă din nefericirea lui.

- Sunt... surprins, adaugă după o pauză.

Ridică indiferent din umeri, de parcă nu ar fi afectat de întoarcerea lui Malakai. Dar ştiu că oricât de mult încearcă să o ascundă, îl afectează într-o oarecare măsură.

- Nu ştie că ai vorbit cu mine, încerc să-l liniştesc. Nu am scos o vorbă şi cred că, dacă ar fi aflat, ar fi spus ceva legat de asta.

- Să sperăm că nici nu o să afle, îmi face cu ochiul şi pare să vrea să îşi aşeze o mână pe umerii mei, dar ceva îl face să se răzgândească destul de repede.

Acum doar mă priveşte stingher şi mă face să mă simt oarecum ciudat. E unul dintre lucrurile care speram că nu o să se întâmple vreodată - eu şi Alek, incapabili să interacţionăm normal.

- Ne vedem la ore, zâmbesc şi mă

îndepărtez, deşi habar n-am încotro o iau.

Adina
Stephanie

Dulapul meu e chiar lângă cel al lui Alek, aşa că nu risc să-mi găsesc treabă acolo. Mă îndrept spre locul unde sper mereu că toate problemele mele o să dispară - spre toaletă. Din fericire, nu e nimeni înăuntru.

Mă spăl pe faţă şi rezist impulsului de a-mi trage câteva palme.

Despre asta a fost vorba mereu - despre întoarcerea lui Malakai la şcoală. Doar că acum nu ştiu cum să fac faţă. Nici el nu pare să se descurce prea bine. La naiba, nici măcar Alek nu ştie cum să se comporte, iar el este cel care mereu a părut să aibă o soluţie pentru... ei bine, pentru orice.

Şi am nevoie de Alek cel normal.

Şi am nevoie ca Malakai să poată trece cu bine măcar peste primele zile.

Şi, mai presus de orice, am nevoie să-mi revin.

^

I™, ^ac cura) Şi ies din ascunzătoarea mea preferată. îmi tot repet că e o zi normală şi că nu s-a
schimbat absolut nimic, dar o pot simţi în aer. Pot să
simt sc imbarea adânc în stomac, ca un sentiment rău prevestitor.

- . °L S;oiau razna- dacă o /in tot aşa. Trebuie să îmi revin, repe încontinuu, sperând că o să mă ajute.

- Anna...

Adina
Stephanie

în cnaf |Unt aProaPe intrarea în clasă când îl aud. E întoar C C meU Ş‘ ‘m‘fură tot aerul încă dinainte de a întoarce spre el.

— Kai?

Mă rotesc încet. Sunt toată numai tensiune şi nervi întinşi la maximum.

Malakai se încruntă când dă ochii cu mine.

— Ce ai păţit?

Clatin din cap. Habar nu am cum să îi explic. Nu ştiu şi nu pot nici măcar să-mi dau seama pentru mine ce se întâmplă şi de ce sunt atât de tensionată când nu am efectiv niciun motiv.

— Nimic, mint.

— Anna...

Tonul său nu e ameninţător, ci doar neîncrezător.

— Nimic, repet ceva mai veselă. Nu ştiu cum să îţi explic.

£

— încearcă, mă îndeamnă zâmbind, dar zâmbetul nu îi încălzeşte privirea.

^

— îmi fac griji pentru tine. Atâta tot.

— Atâta tot, repetă Malakai.

Mă ridic pe vârfuri şi îi iau obrajii în palme.

— Nu am nimic, repet cu toată siguranţa de care sunt în stare. Sper doar ca totul să fie bine. Nu-ţi face griji pentru mine.

— Ce crezi că o să se întâmple?

Multe.

- Nu cred neapărat că o să se

întâmple ceva. Cred doar că... e o schimbare pentru tine.

- Şi crezi că nu o să-i fac faţă?

Iar intru pe terenul ăla alunecos.

- Cred că ai nevoie de timp să te acomodezi, încerc să-l îmbunez, pentru că a naibii să fiu dacă ştiu de ce nu am tăcut.

Nu ar fi trebuit să îi spun că îmi fac griji pentru el. Discuţiile astea nu se termină niciodată bine.

- Cred că ai putea să mă ajuţi - se apleacă şi mă sărută scurt.

Când se retrage, încearcă să îşi înfrâneze un zâmbet şi, după strălucirea din privirea lui, îmi dau seama că oricare ar fi fost pericolul, a trecut.

Urăsc să mă simt atât de neajutorată, ca pe
ace, păşind prin nisipuri mişcătoare. Chiar şi când nu
e cazul, am impresia că o să se întâmple ceva. Că o să
se răzgândească. Că o să răbufnească. Că totul o s-o ia razna.

Da, cred că nu m-am străduit suficient, naâ ridic şi îl sărut.

A . ^ata astaıe un sărut mai lung, care reuşeşte sâ lmi mai a,un8e din gândurile negre.

, . “ Paranoia' îmi şopteşte la ureche după ce *tt&* retrag încet.

Sper. Sper din tot sufletul să fie asta şi nimic mai mult.

— Credeam că avem a tTeia oră împreună, dar m-am înşelat. E prima. După tine.

îmi face semn să o iau înainte, iar eu încerc să-i zâmbesc, prefăcându-mă că totul e normal. Şi, într-un fel, aşa e. Malakai ar trebui să fie aici.

Dar, într-un fel, el fiind aici, se simte ciudat.

Paranoia.

E primul weekend din aprilie. Stau lungită lângă Malakai pe acoperişul casei sale şi ne uităm la stele. încă un lucru de pe acea listă pe care i-am împărtăşit-o. Săptămâna trecută, m-a obligat să caut agenda pe care am notat lista cu lucrurile pe care vreau să le fac. După ce am găsit-o, nici măcar nu am avut timp să o mai citesc o dată. A rupt paginile şi le-a băgat în buzunar şi, chiar dacă am protestat vehement, nu am mai primit lista înapoi.

Eu mă uit la stele, iar Malakai se uită la mine de ceva vreme.

- Ce-i?

Modul în care mă priveşte uneori mă cam sperie. De parcă sunt singurul lucru pe care îl vede.

- Eşti frumoasă, şopteşte.

Ridic din sprâncene şi mă fâstâcesc. Malakai spu ne uneori genul de lucruri la care nu există un răspuns potrivit.

Iii- luMpAXiilC *CAL* wxinuv.

— A... mulţumesc. Presupun.

Nu am considerat niciodată fi frumoasă că aş

— Mai puţin degetele, râde. Să nu uităm ᶜ gete mici.

Pufnesc iritată şi mă ridic în şezut.

- Nu mai vorbesc cu tine, clatin nemulţumită din cap.

- Nu trebuie să vorbeşti cu mine, şopteşte în modul ăla cu care m-am obişnuit.

O face înainte să mă sărute, lucru care se întâmplă şi acum. Vreau să ţip cât mă ţin plămânii că îl iubesc şi că aş face orice ca acest moment să nu se sfârşească vreodată. Să stau aici, întinsă lângă el, şi să nu conteze nimic altceva. Să nu existe nimic altceva.

Sfârşesc prin a-mi îngropa nasul în scobitura dintre umărul şi gâtul său. Are pielea fierbinte şi miroase a ocean şi vară.

- Anna?

Zâmbesc. A ajuns să mi se pară ciudat atunci când Malakai îmi pronunţă numele întreg. Nu mai urăsc numele ăsta atunci când e pronunţat de el. Aş sorbi orice cuvânt ar rosti Malakai D' Andre. Are genul ăsta de efect asupra mea.

— Da, Kai.

— Ştii că îmi eşti datoare cu o favoare?

îmi ia vreun minut să îmi amintesc de când. Malakai s-a ţinut de cuvânt şi s-a întors la şcoală. Presupun că de atunci.

- îmi amintesc ceva, îi răspund. Ce ai nevoie?

A avut dreptate în urmă cu câteva săptămâni când mi-a spus că aş face orice pentru el, chiar şi

fără să' îi fiu datoare. Aş face orice ca Malakai să nu mai aibă zile întunecate în care să se gândească la sinucidere şi în ultima perioadă nu s-a mai întâmplat asta. Are zile în care e prost dispus, însă nu a mai adus asta în discuţie. E instabil şi ciudat uneori, dar normal şi deosebit în acelaşi timp. Malakai este o mulţime de lucruri care mă copleşesc chiar şi atunci când nu sunt în preajma sa.

— Mă obligă Amelia să merg la un eveniment. E o strângere de fonduri pentru o organizaţie care se ocupă cu acţiuni umanitare. Are impresia că o să dea bine la imagine dacă îmi fac apariţia. Crezi că ai putea să vii cu mine?

în mod normal, aş spune nu. Asta îmi stârneşte amintiri neplăcute. Toate acele dăţi în care mama m-a obligat să particip la fel şi fel de evenimente şi sâ cunosc fel şi fel de oameni. Nu sunt străină de astfel de evenimente, doar că aici le-am evitat cu orice preţ. Aici/ la bunica, mi-am permis să o iau de la capăt şi să nu mai fiu vechea Hannah.

Am devenit Anna şi cred că e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

- Sigur, îi răspund. Când?

- La sfârşitul lunii.

— Când, mai exact?

La sfârşitul lunii e ziua mea.

- Cred că în ultimul weekend. Duminică. De ce?

Da. Atunci e ziua mea.

- De ce, Anna?

- E ziua mea atunci - recunosc, pentru că ştiu că în cele din urmă tot o să scoată adevărul de la mine.

îmi ridic privirea spre el. îşi arcuieşte o sprânceană.

— Când aveai de gând să îmi spui?

— N-ai întrebat niciodată, râd. Ce motiv aş fi avut să îţi spun aşa, din senin?

— Pentru că e ziua ta, Anna.

Ridic din umeri ca şi cum nu e mare chestie. Şi nu e. E o zi ca oricare alta.

O să îi spun că nu merg. O să facem altceva.

- Nu! Mergi. O să vin cu tine. Nu mă deranjează. Oricum nu mi-am făcut niciun plan, Kai. Niciodată nu îmi fac. E o zi ca oricare alta.

— Sigur. Nu merg.

— Ba da, îl contrazic. Mergem.

Clatină din cap şi nu mai spune nimic, însă ştiu că discuţia nu este închisă şi că o să trebuiască să redeschid subiectul ca să mă asigur că vom merge la eveniment.

- Nu mă deranjează, încerc să îl asigur.

îşi aşază o mână pe obrazul meu şi mă sărută

scurt.

- Mulţumesc, zice cu buzele lipite de ale mele şi, chiar dacă şopteşte, îmi dau seama după tonul lui că e destul de important să meargă, chiar dacă nu vrea să îmi spună asta.

- E totul în regulă între tine şi mătuşa ta?

Nu primesc niciun răspuns.

- Kai?

- Anna..., oftează. Vrei să vorbeşti despre Amelia sau să mă săruţi?

Chicotesc. Malakai afişează o expresie dezaprobatoare, dar încerc să nu mă las derutată de intensitatea privirii sale.

- Vreau să vorbesc despre tine. Şi, da, ştiu că e un subiect pe care ai face orice să îl eviţi.

- Atunci, de ce insişti?

- E aşa de grav că vreau să te cunosc?

Se gândeşte la întrebarea mea. Nici acum ⁿ i-am spus despre discuţia pe care am avut-o cu Ale ^ nu am nici cea mai mică intenţie să fac asta. Lucru« au mers bine în ultima perioadă. Bine, în măsura în ^ mu amintesc constant că Malakai nu este ca oricare ^ persoană. Că Malakai are probleme şi că a avut 5 trecut. încerc să mă

Malak
ai

raportez la toate aceste lucru«/

> vorba de a analiza stadiul în care se află Malakai. Şi - bine. Şi lucrurile au mers la fel în ultima perioadă.

- E... discutabil.

Mă aşteptam la un asemenea răspuns. îmi sprijin capul pe umărul său. Malakai mă înconjoară cu braţul şi îşi sprijină bărbia de umărul meu pentru câteva clipe, apoi îşi roteşte capul şi priveşte undeva în zare. Suprafaţa conacului e mare şi casele abia se zăresc în depărtare. Şi e cam pustiu la ora asta.

— Presupun că da. Nu m-am certat cu ea în ultima perioadă, dacă la asta te gândeşti. Şi nici nu mi-a adus aminte cât de inutilă este existenţa mea, deci cred că lucrurile sunt în regulă. Dar te anunţ dacă se schimbă ceva.

Scrâşnesc din dinţi.

- Nu la asta m-am referit când am spus că vreau să vorbesc despre tine.

— Dar ai întrebat cum sunt lucrurile dintre mine şi ea.

Şi am spus că vreau să vorbesc despre tine. Nu meriţi asta, Malakai. N-ar trebui să laşi pe nimeni să te distrugă, cu atât mai puţin pe ea.

— Am fost distrus cu mult timp înainte, zice pe un ton sec şi indiferent.

Ăsta este modul în care vorbeşte Malakai despre el/ iar eu nu pot decât să încerc să îmi stăpânesc lacrimile ori de câte ori o face. Şi să îmi păstrez calmul.

însă uneori simt că e prea mult. Că nu pot face faţa Şi atunci încerc să îi propun lui Malakai să ceară ajutorul cuiva, dar ultima discuţie în care i-am spus că ar trebui să meargă la psiholog nu s-a sfârşit prea bine. Poate că sunt egoistă, pentru că nu vreau să stric momentul. Vreau ca pentru câteva minute Malakai să îmi aparţină. Să nu mă gândesc la cât de dat peste cap este, deşi ştiu că ar trebui să fac mai multe pentru el.

Nu ştiu ce. Iar el refuză vehement orice ajutor.

Uneori, situaţia asta mă depăşeşte. Sunt doar o adolescentă şi nu ar trebui să mă confrunt cu astfel de probleme.

Şi... pentru o fracţiune, am avut impresia că Malakai a fost al meu. Că a fost aici, prezent. însă acum l-am pierdut iar. Sau poate că şi el se pierde pe sine uneori.

— La ce te gândeşti? vrea el să ştie. Şi să nu minţi, adaugă, probabil ca urmare a expresiei mele aproape îngrozite.

Inspir adânc şi îi caut mâna. Nu, nu am de gând să îl mint.

— Mă gândesc uneori că nu fac tot ce îmi stă în putinţă ca să...

- Ca să mă ţii în viaţă?

Îmi rotesc privirea spre el şi mi se ridică păru[1] pe mâini, când îmi dau seama că tratează subiectul ă* ca pe o glumă.

iviiiiaK
ai

*

88

iviiiiaK
ai

- Ca să te

ajut. înghit

în sec.

- N-ar fi trebuit niciodată să... Ştii tu. Să te las să afli asta. Am încercat să ascund asta de tine. Nu meriţi toată tărăşenia asta pe cap, dar eram într-o pasă proastă, iar tu te-ai enervat şi n-a durat mult până să-mi dau seama că dacă te lăsam să pleci, cel mai probabil ai fi făcut-o definitiv. Şi n-am vrut niciodată mila ta, dar pur şi simplu voiam să ştii de ce am făcut tot posibilul ca să te ţin la distanţă de mine şi singura modalitate a fost să îţi spun adevărul. Şi îmi pare rău.

— în primul rând - încep ceea ce în mintea mea sună ca un discurs destul de lung - asta nu este o „tărăşenie", schiţez ghilimelele în aer. Viaţa ta nu e o tărăşenie, Malakai. Şi, în al doilea rând, nu mi-ai stârnit niciodată mila. De unde ţi-a venit ideea asta? Şi apoi... poate că adevărul tău e puţin dureros, însă prefer să trăiesc cu asta decât să trec din nou prin toată frustrarea pe care o simţeam când nu te înţelegeam mai deloc. Nu spun că acum te înţeleg în totalitate, dar...

Ridic din umeri.

Dar. Şi poate. Prea multe puncte de subliniat pe
listă.

iviiiiaK
ai

Pur şi simplu, mă cuprinde disperarea.

Pentru că uneori am senzaţia că eforturile mele nu sunt suficiente pentru el.

Sunt zile bune şi zile proaste. în ultima perioadă au fost mai multe bune şi mai puţine proaste, dar mereu mă întreb cât o să ţină.

- Ar trebui să renunţi, Anna.

Nu o să mă obişnuiesc niciodată cu schimbările astea bruşte de atitudine. Nu o să ştiu niciodată cum să reacţionez când Malakai...

— Poftim?

îşi retrage mâna din a mea aproape cu dispreţ şi mă îndoiesc că e unul prefăcut.

— Ar trebui să renunţi la mine, râde. Chiar tu ai spus că nu mă înţelegi. La dracu'! Probabil, ai impresia că sunt nebun.

Se ridică şi păşeşte pe marginea acoperişului. Dau să mă ridic şi să îl trag de acolo, dar rezist. Mai rău aş face.

- Nu am spus asta.

- Ai spus că nu...

- Ştiu ce am spus, îl întrerup. Că nu te înţeleg în totalitate.

E acelaşi lucru.

v *r* e ace laşi lucru! Şi nu e ca şi cum tu îţi d°re^

întrph UC[Uri,e mai uS°are. Refuzi să răspunzi la are- Nu

Adina
Mepname

vrei să vorbeşti despre ce s-a întâmplăᶜ

părinţii sau cu fratele tău. Nu vrei să îmi spui cum s-a ajuns aici, Kai. Jur că încerc din răsputeri să te înţeleg, dar uneori chiar faci ca lucrurile să fie mai complicate decât ar trebui.

— Ce ştii despre fratele meu, Anna?

F ir-ar să fie!

— Răspunde-mi, Arma!

Acum, tonul lui Malakai e furios.

— Nimic, răspund cât pot de calm. Nu ştiu nimic despre el.

— De unde ştii despre el, în primul rând?

înghit în sec.

— E un oraş mic, Kai. Nu e chiar un secret.

îşi bagă mâinile în buzunarele de la blugi şi continuă să se plimbe pe marginea acoperişului. Stomacul mi-a ajuns în gât şi, cu fiecare pas pe care îl face, mi se pare că îi cedează picioarele. încep să am vedenii.

— Ai vorbit cu Alek, o spune ca pe o constatare şi nu pot să nu simt nemulţumirea din glasul lui.

E mai mult decât atât. E furie pură. Nediluată. Şi e toată îndreptată spre mine.

— Nu am vorbit cu Alek.

Adina
Sicphame

Vinile tn buzunare. Mă ridic şi cu

1«> adâncesle ^ c să mS apropii de el. A*

privirea ‘ £ un obicei, Anna?

_ Minţi» pufneşte» E

Oi^aasude^^-

_ ^ pufnesc la ^1 meu. Tocma,

spus Că sunt o nune ^ acum şi am evitat să U

Bine, poate ca i dar tocmai de asta nu

SSKS«-

- Aparent, asta eşti.

Îmi rod obrazul pe interior. Nimic din ce aş putea spune nu l-ar aduce pe Malakai înapoi. Nu. Orice aş spune acum doar va agrava situaţia.

Mă doare să îl aud afirmând asta, dar nu e cazul să încep să dau prea mare importanţă sentimentelor

mele.

Poate că ar trebui să vorbim mâine, Kai.

Sper ca până mâine Malakai să vadă lucrurile

altfel.

- Sau niciodată, Anna. Nu vreau să te mai văd.

Se îndepărtează, iar eu îmi dau ochii

peste cap în urma lui. Măcar acum nu mai merge pe marginea acoperişului şi pot să respir liniştită.

Nu prea ştiu cum să reacţionez.

Plec acasă şi îmi propun să încerc mâine să vorbesc din nou cu Malakai. Să îi spun adevărul. îmi dau seama că nu ar fi trebuit să mint în legătură cu Alek, dar la cât de furios părea Malakai, nu aş fi rezolvat nimic dacă i-aş fi spus adevărul.

îi trimit mesajul care a devenit o rutină. Nu îmi răspunde şi mă ţine trează până la patru dimineaţa. Mă tem să adorm. Sunt atât de nervoasă, încât nu mă gândesc prea mult înainte să îi mai trimit unul.

Fir-ai tu să fii, Kai! Promite-mi.

îmi răspunde câteva secunde mai târziu.

Dormi, Arma.

îl mai rog o dată să îmi promită.

Eşti stresantă, îmi răspunde.

Eşti idiot.

Aţipesc cu telefonul în mână, apoi primesc un mesaj care mă trezeşte:

Promit.

Îmi dau seama cât de mult mă depăşite toată situaţia asta cu Malakai. Sau, mai bine spus, condiţia lai Malakai. Toate schimbările lui bruşte de comportament Toate nopţile nedormite din cauză că nu e in stare să trimită un mesaj la timp. Grija constantă de care nu pot să scap, orice aş face.

Frica a prins rădăcini in sufletul meu şi nu pot ^ uit faptul că accidentul lui Malakai nu a fost un accident Nu-mi pot scoate din minte imaginea lui de *aseară-* păşind pe marginea acoperişului.

Şi e pur şi simplu prea mult pentru mine. N-am mai dormit deloc după ce am primit mesajul de la Malakai - ar fi trebuit să pot, ţinând cont de faptul că mi-a pronu- dar nu am mai putut.

Mă gândesc cu groază că, intr-o zi, acel mesaj s-ar să nu mai vină şi atunci ce o să se întâmple. să pot trăi cu mine, ştiind că nu am făcut nimic mai ^ pentru Malakai decât să-l sâcâi să-mi promită că nu *o* şi ia viaţa?

ii
vin*

Sunt surprinzător de calmă şi, nu, nu-m» plâng, deşi nu m-am aşteptat. închid ochii şi i^{nS}P^{ir} *$_{iâf}$ & încercând să reduc la tăcere vocile din minte. M*$^{-6}$

Malakai nu o să vrea să mă vadă astăzi. Sunt conştientă că s-ar putea să dispară din nou pentru o perioadă, dar de data asta n-am de gând să stau aici şi să aştept să se întâmple asta.

Am de gând să mai fac o ultimă încercare de a vorbi cu el. Dacă nu funcţionează, am de gând să îi explic totul bunicii sau să îi cer ajutorul Martei. De fapt, sunt atât de disperată, încât mă văd în stare să îi cer ajutorul chiar şi mătuşii lui.

Aîmi amintesc că Alek a pomenit ceva de un frate - de altfel, cred că ăsta este şi motivul pentru care Malakai şi-a ieşit din minţi. Nu doar că am vorbit cu Alek despre el, dar am şi aflat câte ceva despre familia lui. L-aş fi întrebat chiar pe el. Jur că aş fi făcut-o. Dar discuţiile de genul ăsta nu duc nicăieri cu Malakai. Se eschivează şi nu răspunde, iar până la urmă reuşeşte să schimbe subiectul şi eu mă prefac că nu observ.

Pentru că sunt fraieră.

Pentru că-l iubesc.

Pentru că nu aş şti cum să dau înapoi, chiar dacă aş vrea s-o fac. Oricum nu vreau, dar ar fi un gând liniştitor să ştiu că pot să plec fără să privesc în urma mea. Aş putea să-l sun

pe tata, să-i cer să mă mut la el. Aş putea să o sun pe mama să...

Mama.

Aş putea să o sun pe mama.

Adina
Slephanie

Şi asta am de gând să fac, după ce reuşesc sa , . opresc din tremurat. încetez să mă mai uit |a tava,'"'’' mă ridic din pat. îi scriu bunicii un bilet pe care am d* gând să i-l las lângă telecomandă - aşa mă asigur că o sâ.| citească apoi mă îndrept spre uşă.

Casa e scufundată în linişte, iar treptele scârţâie sub greutatea mea. Trei bătăi lente în uşă. Asta sparge liniştea, dar nu mă grăbesc. îmi iau tot timpul din lume ca să ajung la uşă, de parcă ştiu ce mă aşteaptă dincolo de ea.

Şi poate că nu sunt sigură, dar bătăile inimii mele o iau razna şi mi se pare că tremur mai tare decât în secunda în care m-am gândit să o sun pe mama.

Deschid uşa fără prea mare tragere de inimă.

Malakai.

M-a scutit de a face un drum până la conac, doar că mă bazam pe acel interval să-mi pun gândurile în ordine şi să mă gândesc la ce aş putea să îi spun.

Doar că acum mintea mea e goală.

— Bună, Arma.

Mă feresc din uşă ca să îi las loc să intre, dar clatină din cap abia sesizabil.

Adina
Slephanie

— Crezi că ai putea să vorbim cinci minute?

îmi ridic sprâncenele, încercând să ghicesc ce e mintea lui.

- Sigur.

Ies şi închid uşa în urma mea. Malakai se aşază pe din faţa casei, iar eu fac aceiaşi lucru, încercând tTl ^ 6 de nodul pe care-l simt în gât. E Malakai. Nu 55 tă diferit Nu e diferit - hanorac, jeanşi negri şi aceeaşi ar je încruntată. E doar Malakai şi simt nevoia asta cumplită să-mi arunc braţele în jurul lui şi să-i promit că totul o să fie bine. Că eu o să rămân alături de el, indiferent
ce se întâmplă.

Dar privirea goală a lui Malakai îmi dă de înţeles că orice se întâmplă, el nu mă vrea aici.

Nu cred că m-a vrut vreodată.

O iau razna.

Nu-i adevărat.

Sunt sigură că Malakai a simţit ceva pentru mine. In unele zile. în cele bune. Poate că încă simte ceva pentru mine, doar că nu i se pare că ar fi suficient. Şi poate că nici nu e. Pentru că nu-mi amintesc ca dragostea să fi salvat vreodată pe cineva. în viaţa reală. Nu în cărţi sau în filme.

— Am venit să-mi cer scuze, spune cu privirea aţintită undeva în depărtare.

Scrâşnesc din dinţi, frustrată că n-are

curajul necesar să mă privească în ochi.

— Nu-i nimic, încerc să-l asigur. A fost doar o zi proastă.

Una dintre multele, dar nu adaug asta. Nici măcar nu ştiu de ce îi accept scuzele atât de uşor.

— înţeleg de ce ai vorbit cu Alek, continuă ei. înţeleg că vrei doar să ştii ce-i cu mine, dar o să te *то?* să o laşi baltă, Anna. Nu merit efortul, crede-mâ. Şi nu ţi-o spun doar aşa, de dragul de a umple tăcerea cu ceva. Ţi-o spun ca să renunţi acum, înainte să te rănesc mai tare decât am făcut-o deja.

Pufnesc nervoasă. Crede că discursul lui o să mă îndepărteze acum, după atâtea luni? Mi se pare câ oricum de la bun început n-a făcut nimic altceva decât sa încerce să mă ţină departe şi nu ştiu dacă din cauză câ nu vrea nimic altceva decât să fie singur sau dacă se teme câ oricum acolo o să se ajungă, in cele din urmă.

— Atunci, bănuiesc că-i un lucru bun că nu poţi să iei decizii în locul meu.

îşi roteşte capul şi mă priveşte cu aceeaşi expresie goală.

— Ai dreptate, nu pot. Dar pot să-ţi spun unele lucruri de care sunt sigur.

îmi încrucişez braţele la piept, încercând să nu-1 ating.

— Serios? Cum ar fi?

— Nu-s genul de persoană de care ai nevoie pe termen lung, Anna. Crede-mă. Uneori, nici măcar eu nu ştiu cum dracu' s-o mai scot la capăt, iar eu chiar n-am de

ales, ştii? Vreau sau nu, trebuie să trăiesc cu mine. Ştiu că, mai devreme sau mai târziu, o să te trezeşti la realitate şi o să regreţi tot timpul ăsta pierdut. Şi mai ştiu că nu contează... nimic din ce se întâmplă acum nu contează. Pentru că nu e ca şi cum oamenii pe care-i cunoşti în liceu vor fi prietenii tăi toată viaţa. Mai devreme sau mai târziu, voi fi doar tipul ăla nebun pe care l-ai cunoscut în liceu.

A spus atât de multe, încât nu ştiu pe ce să mă concentrez, dar mă ia gura pe dinainte:

- **Nu eşti nebun!**

- **Nu ştii despre ce vorbeşti, oftează.**

- **Bine, recunosc. Nu ştiu despre ce vorbesc. \u ştiu ce se întâmplă cu tine, dar ştiu că niciodată... absolut niciodată n-o să regret timpul pe care l-am petrecut cu tine sau că te-am cunoscut. înţelegi, Kai? Niciodată, accentuez. Poate că nu ştii cum s-o scoţi la capăt. Dar nu crezi că fiecare are zile în care nu ştie cum naiba s-o mai scoată la capăt? Zile în care pur şi simplu îţi vine să renunţi, pentru că pare cea mai simplă soluţie şi atât, dar atât de la îndemână? E simplu. Iei un tub de pastile şi te închizi în baie. Poate că nu te deranjezi să te asiguri atunci când treci strada. Poate te urci pe motocicletă şi mergi cu mult peste viteza**

Adina
diepnamc

legală. Şi unora le iese. Altora nu, şi trebuie să găsească o modalitate s-o scoată la capăt, altfel o să se întoarcă în punctul ăla în care încearcă din nou să-şi ia viaţa. Şi nu e nu ştiu ce act de eroism. îmi pare rău, dar în ochii celor care privesc din exterior, chiar nu e. Ai zile în care vrei să se termine? Am înţeles. Dar lăsând

In o parte ce simţi tu, cum rămâne cu ce simt eu, Malaka'7

Cu ce simte Marta? Nu ştiu nimic despre fratele tău dar cum rămâne cu el?

Trag aer în piept. Malakai clipeşte nedumerit şi uită la mine de parcă mă vede pentru prima dată. îşi lasă privirea în jos şi începe să-şi pocnească degetele, rând pe rând.

- Ştiu că sună egoist. Să-ţi cer să trăieşti pentru altcineva. Dar nu asta îţi cer, de fapt. Spune-mi ce se întâmplă, Kai. Spune-mi orice se întâmplă cu tine şi lasă-mă să încerc să te ajut. Lasă-mă să caut o soluţie împreună cu tine în zilele în care lumea se întoarce cu susul în jos şi vrei doar să înceteze. Doar... trebuie să vrei asta, ştii? Pentru că ai încercat atât de mult să mă ţii la distanţă, apoi pentru o perioadă m-ai lăsat în viaţa ta, dar tot n-am nici cea mai mică idee ce se petrece. Eu vreau doar să- ştii... eu...

îmi îngrop faţa în palme, încercând să ascund lacrimile, deşi e inutil. Malakai nu a rostit niciun cuvânt în tot timpul ăsta şi habar n-am dacă nu cumva acum eu par cea nebună.

— Vorbeşti serios, Anna?

Ce i se pare lui că am făcut în ultimele luni? Că

am luat toată situaţia asta ca pe o glumă? Dacă voiam doar să îmi pierd timpul, nu m-aş fi complicat să îl înţeleg atât de mult. Nu aş fi încercat să o scot la capăt cu toate

crizele lui.

- Da, Kai. Vorbesc serios.

înghite în sec, iar privirea-mi cade pe mărul lui Adam pentru o fracţiune de secundă.

- Spune-mi de ce. De ce faci toate astea, şi o să încerc să...

îl privesc cu ochi mari. O să încerce să ce? Doamne, ¡mi vine să |ip la el, dar încerc să nu o iau razna. Mă uit la cl cu ochii în lacrimi şi cu buzele întredeschise, în timp ce încerc să respir.

— Pentru că sunt îndrăgostită de tine, îi mărturisesc pe un ton calm. Pentru că te iubesc şi ştiu că acolo, undeva, simţi şi tu ceva pentru mine. Nu ştiu dacă e prea devreme sau prea târziu. Nu ştiu dacă e corect sau dacă e greşit. Nu ştiu dacă noi ar trebui să fim împreună acum sau nu, dar nu sunt sigură că o să avem altă şansă, Kai. Şi dacă vrei să fim realişti, bine. Habar n-am dacă o să fie pentru toată viaţa, dar sunt dispusă să risc.

Malakai îşi freacă faţa cu palmele de parcă încearcă să şteargă orice expresie întipărită acolo.

— Anna, nu mă asculţi. Nu e atât de simplu.

Dacă vrea să mă respingă, faptul că mă ia de mână şi îşi împleteşte degetele cu ale mele nu îl ajută. Mă gândesc la comportamentul lui, la toate dăţile în care a menţionat că ia pastile, la dispariţiile sale, la tot ce mi-a povestit Alek.

- Nu, Malakai. Tu nu mă asculţi. Ştiu că nu e simplu. înţeleg că nu o să fie niciodată simplu.

_ Te iubesc, Hannah.

Urmează o pauză în care eu încerc să îmi recapăt răsuflarea, iar Malakai să îşi găsească cuvintele. Presimt că mai urmează ceva. Privirea lui o întâlneşte pe a mea şi suspin de parcă încă plâng, deşi nu o mai fac.

- Dar nu te pot iubi aşa cum eşti obişnuită. Nu te pot iubi... aşa cum ar trebui.

îi strâng degetele cu putere.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti. Chiar nu ştiu. Dar sunt sigură că nu o să duc lipsa la nimic.

Malakai zâmbeşte, dar e mai degrabă o grimasă tristă. Se încruntă şi îmi dau seama că iar nu ştie ce şi cât ar trebui să îmi spună.

- O să îţi spun asta doar pentru că se pare că eşti dispusă să faci orice ca să afli.

Aş fi de acord cu orice îmi spune, numai să vorbească.

- Tulburare de personalitate de tip borderline, oftează. Sau, oricum, ăsta e diagnosticul pe care-l aud cel mai des. Nu e ca şi cum pot să îmi facă nişte teste şi să mă repare... aşa că tot încearcă să îmi trateze simptonu'le- Depresie, comportament impulsiv, autodistructiv, frica de abandon, instabilitate afectivă... Mai vrei să auz* $[l altele, Anna? Pentru că aş putea să o ţin aşa o bună bucată de vreme.

Nu prea sunt în stare să reacţionez

acum. Nici[1111] pot Sâ " oprescınici nu pot să îl rog Să continue. Nici «n*»[r]

nu sunt sigură ce presupune tipul ăsta de tulburare - în afară de tot ce a enumerat el. Şi m-am aşteptat la orice, dar nu la asta.

— Nu e ca bipolaritatea, nu?

— Nu, clatină din cap. Nu-mi pot controla emoţiile. Totul e doar la extreme. E doar alb sau negru... Niciodată gri.

— Se poate trata?

Malakai îşi desprinde mâna de a mea.

— Mh... simptomele se pot ameliora. Cu terapie şi medicamente pentru anti-tot ce vrei tu, râde sec. Antidepresive, antipsihotice. Dar nu ştiu dacă o să fiu vreodată bine, Anna. Asta e adevărul. Pot să răbufnesc în următoarele cinci secunde.

înghit în sec. E conştient de toate lucrurile astea sau doar îmi repetă ce i s-a spus? Măcar de zece la sută dintre ele? Sau e doar un discurs pe care l-a învăţat de-a lungul anilor?

— Când ai aflat?

Se ridică şi începe să se plimbe dintr-o parte în alta, fără stare. îşi aprinde o ţigară.

— Cred că aveam vreo cinşpe' ani. Nu există un tipar... sau cauze... E o chestie futută rău de tot. Toţi îşi dau cu părerea. Că apare dacă eşti abuzat în copilărie, dacă eşti neglijat. Eu n-am fost nici una, nici alta. Dar

mama suferea de aceeaşi chestie, aşa că mi s-a spus că e genetic. Trage ce concluzie vrei, râde din nou.

Eu nu râd. Eu nu pot să vorbesc. Abia mai pot să

respir.

— Mama a observat din timp, aşa că a avut grija de mine. Un timp, am fost tratat doar pentru depresie şi deficit de atenţie, dar ea mereu s-a gândit că era posibil să fie mai mult. Şi a fost bine. Venea la terapie cu mine, se asigura că îmi iau pastilele, deşi avea propriile probleme. Dar apoi, părinţii mei au murit într-un accident stupid. Ne petreceam verile în Italia. Ai mei au o casă în Florenţa... Aveau, se corectează.

îşi freacă faţa cu palmele şi face o pauză. Privirea-i rătăceşte prin jur, în timp ce încearcă să-şi pună în ordine amintirile pe care nu vrea să le retrăiască.

— Kai, nu trebuie să îmi povesteşti acum.

— Nu cred că o s-o mai fac altă dată, mă priveşte cu ochi goi.

— Bine.

îmi simt inima bătându-mi prea tare în piept.

— Se certau... în seara aia, mama a cerut divorţul. Era ceva ce făcea destul de des, dar tata învăţase între timp să se descurce cu ea. Avea răbdare. Ştia tot ce se poate şti despre

cum să te comporţi cu cineva... ca noi. Apoi, mama s-a urcat în maşină, dar el nu a lăsat-o să plece singură. N-a vrut nici măcar să o lase să conducă/ dar ştia că nu putea s-o facă să se răzgândească, jumătate de oră mai târziu, erau amândoi morţi. Au spus că mama a ieşit de pe drum, glasul lui e rece, ca al unui robot

Malakai

care repetă ceva ce a învăţat pe de rost. O săptămână mai târziu, fratele meu a fost arestat pentru posesie de droguri cu intenţie de distribuţie. Era la prima abatere, dar a fost condamnat la un an şi jumătate.

Oftează adânc. Oftez şi eu.

— Ai vrut să ştii, Anna. Asta e totul. Ştiu că îţi pare rău. Nu-i nevoie s-o spui.

încerc să nu plâng, dar nu fac o treabă prea bună.

— Vrei să... ă... vrei să mergem să mâncăm ceva?

Clipesc nedumerită. A schimbat subiectul brusc. Malakai chiar nu vrea să spun nimic în legătură cu tot ce mi-a povestit şi poate că e mai bine aşa, pentru că n-am nici cea mai mică idee ce naiba aş putea să spun care să nu sune ca o părere idioată de rău.

— Da, sigur.

Mă ridic şi îl iau de mână.

Aş vrea să pot face schimb cu el. Măcar pentru câteva minute, să-i pot oferi linişte.

Dar nu pot.

— Malakai...

Clatină din cap, de parcă deja ştie că vreau să- ncerc să-i ofer măcar un gram de consolare.

- Nu vreau să aud, mă asigură. Ai vrut să ştii aşa că ţi-am povestit. Dar nu încerca să mă faci să mă simt mai bine sau să-mi spui că îţi pare rău. Te rog - adăugă după ce expiră adânc.

îmi unesc buzele într-o linie subţire şi nu mai spun nimic. Nu că există vreun răspuns potrivit la mărturisirea lui Malakai. Nu pot decât să-mi împletesc degetele cu ale sale şi să-mi sprijin capul de mâna lui. Eventual, poate că ar trebui să nu mai plâng.

O'lXil-lL *cM.* UUMUXwîuC, «itu, tuL IttlX O-ţUUliuUi.

Stau cu telefonul în mână de jumătate de oră, dar tot nu-mi pot lua inima în dinţi să o sun pe mama. Pur şi simplu nu pot, deşi ştiu că acum e singura persoană care mă poate ajuta. Practic, nu ea mă poate ajuta, dar trebuie să o sun pe ea mai întâi, iar ultima noastră întâlnire nu a decurs aşa cum ar fi trebuit. Eu am sfârşit prin a-i arunca în faţă cuvinte usturătoare, în timp ce ea mi-a reproşat că nu am înţeles-o niciodată şi că sunt egoistă. Probabil că sunt. Pe atunci, nu-mi doream altceva decât să-mi văd părinţii împreună şi am implorat-o să nu plece. Când am fost întrebată cu cine vreau să locuiesc, am ales-o pe bunica. Asta i-a luat pe amândoi prin surprindere, dar dacă ar fi trebuit să aleg, probabil aş fi ales să locuiesc cu tata. Iar el mi-a spus că nu putea să aibă grijă de mine la momentul ăla. Nu l-am învinovăţit. Ştiu că a făcut-o singur şi poate că ar fi trebuit totuşi să mă mut cu el, să îi fiu alături şi să îl ajut, dar nu ştiam nici măcar cum să mă descurc eu. Nu puteam să am grijă de un adult. Ne-am certat, dar nu am cedat, aşa că am ajuns să locuiesc cu bunica.

O'lXil-lL *cM.* UUMUXwîuC, «itu, tuL IttlX O-ţUUliuUi.

Şi poate că sunt egoistă. Cine ştie? Poate că am fost Şi laşă, alegând cea mai uşoară cale. Cel puţin, aşa părea atunci. Mai târziu, mi-am dat seama că nu era deloc uşor să renunţ la tot ce cunoşteam, la tot ce îmi era drag. Şi

de când m-am mutat cu bunica, am făcut tot Po nu mă mai ataşez de nimeni şi de nimic, pentrif lumea va pleca, iar eu voi rămâne aici, din mome^ ^ am niciun plan pentru facultate. n Cenu

Dar Malakai nu e nimeni şi nimic. Malak • şi nu o să renunţ la el. ai e

îmi strâng genunchii Ia piept, inspir adân apelez. îmi înclin capul şi ţin telefonul cu umărul în *7* ce încep să-mi decojesc oja de pe unghii. E un obiceiLî? de enervant Ia care tot recurg atunci când sunt stresan dar asta e ultima mea problemă. â'

— Hannah?

Nu mă aşteptam ca mama chiar să răspundă, iar vocea ei mă ia prin surprindere şi câteva secunde nu sunt în stare să îi răspund. înghit în sec.

- Bună, mamă, şoptesc cu un nod în gât. Ştiu că probabil sunt ultima persoană cu care vrei să vorbeşti, dar ai câteva minute?

. . Poate Că nu sunt ch'ar ultima, dar sigur sunt în

m mai vorbit cu ea în ultimele luni, dar fiecare JT* 3 dural mai Pu!in de un minut. Şi, cel mai Port3"1, niciodată nu am fost eu cea care a sunat.

- Mereu am câteva minute pentru tine. Doai şt> asta. S-a întâmplat ceva?

Ştiu că mereu are câteva minute, câ"d^c de mine. Păcat că nu le folosesc niciodată, i u panicată. De

vor i»

voc ea

parcă i-ar păsa.

- Nu, nu, o asigur repede. Nu s-a întâmplat nimic. Voiam doar să... ă... crezi că aş putea să vorbesc cu Parker?

Parker e actualul soţ al mamei. E tatăl meu vitreg. E omul pentru care nu am prezentat niciodată nici cea mai mică fărâmă de interes, dar iată-mă, acum, cerând să vorbesc cu el. Nu m-ar surprinde dacă nu ar vrea să o facă. Â încep să regret comportamentul meu de până acum. încep să regret faptul că nu am niciun fel de relaţie cu Parker, pentru că acum am nevoie de ajutorul lui. Doamne, sunt atât de disperată, încât sunt în stare să-mi cer scuze de la el şi de la mama şi să întreb dacă aş putea să merg să-i vizitez.

— Sigur, Hannah. Eşti sigură că e totul în regulă?

— Da, mamă. îmi pare rău că am sunat din senin. Ştiu că e puţin ciudat că vreau să vorbesc cu Parker, dar am câteva întrebări care ţin de domeniul lui. O să... o să-ţi explic, bine?

Mama încuviinţează, apoi îl strigă. Tăcerea de la celălalt capăt îmi prelungeşte agonia şi aproape că-mi vine să închid. Dar, cum spuneam, sunt disperată.

— Bună, Hannah.

— Ă... bună, mă bâlbâi din nou. Mulţumesc că ai răspuns.

— Mă bucur că ai sunat, deşi sunt surprins că vrei să vorbeşti cu mine. Cu ce te pot ajuta?

Ne-am întâlnit o singură dată, dar ţin minte d$_{est(]|}$ de bine cum modul lui formal de-a fi m-a scos din minţj

Dar o să trec cu vederea. O să spun orice e nev$_{0}$j$_{e}$ Pentru că Parker e psihiatru şi e singura persoană p$_{e}$ ^ o cunosc care m-ar putea lumina în legătură cu MalaJ^j

- Am câteva întrebări... Ă... am un prieten...

Apoi îi povestesc. îi povestesc tot ce mi-a sp$_{Us}$ Malakai, majoritatea lucrurilor care s-au întâmplat de când l-am cunoscut, îi spun despre comportamentul l$_{ui}$ bizar, despre lucrurile şi mai ciudate pe care le spune uneori, despre încercarea lui de a se sinucide. îi povestesc efectiv' totul, de parcă e cel mai bun prieten al meu. Când termin, îmi dau seama că nu i-am permis deloc să vorbească şi că oricum nu a încercat să o facă, ci doar m-a ascultat, încuviinţând din când în când. Acum lacrimile îmi curg şiroaie pe obraji şi jur că m-am săturat să plâng, dar acum nu o fac pentru că sunt supărată. Plâng pentru că simt un sentiment ciudat de uşurare că i-am spus cuiva totul. în special, unui adult. Cuiva care o să ştie ce să facă. Sau ce ar trebui eu să fac.

- Hannah, sunt o mulţime de diagnostice. Majoritatea se datorează tulburării, dar luate separat, sunt un cocktail exploziv.

îmi şterg nasul cu mâneca.

- **încerci să mă faci să mă simt mai bine? Pentru că nu prea funcţionează, râd sec.**

- Nu, oftează drept răspuns. încerc să te fac înţelegi cu ce ai de-a face. Cel mai important lucru pe c^{are}

trebuie să-l ţii minte - nu-şi poate controla emoţiile. Nu poate controla aproape niciodată ce simte; ar face şi ar spune orice ca să nu fie rănit.

Parker vorbeşte, iar eu nu-mi amintesc să mai fi ascultat vreodată pe cineva la fel de atent ca acum. îmi explică faptul că situaţia nu o să devină mai roz dacă Malakai nu are de gând să urmeze un tratament şi să facă terapie cel puţin o perioadă. Cum nu o să-l ajute cu nimic dacă îşi ia pastilele două zile, dacă merge la terapie o săptămână, apoi se izolează în următoarea şi refuză s-o mai facă. încearcă să mă facă să înţeleg că n-ar trebui să mă enervez din cauza modului în care reacţionează şi că sunt singura care decide dacă vrea să aibă de-a face cu el sau nu. Pentru că s-ar putea să devină violent.

- Nu e aşa de rău, mă asigură. Crede-mă, Hannah. Asta nu ţi-o spun doar ca să te simţi mai bine, ci e realitatea. Situaţia prietenului tău nu e nici pe departe aşa cum ar trebui să fie, dar a suferit multe pierderi într-o perioadă scurtă şi nu-l ajută nici faptul că îi lipseşte motivaţia şi că nu-şi urmează tratamentul. Hannah... nu îi eşti datoare cu nimic, înţelegi? Ştiu că ăsta e un sfat nesolicitat, dar e instabil. Nu ştiu dacă e lucrul de care ai nevoie acum în viaţa ta. Iar oamenii ca el, mai devreme sau mai târziu, vor deveni agresivi.

Mă gândesc la ce tocmai a spus. Ştiu. Ştiu că nu ar trebui să fie aşa de rău, şi nu e întotdeauna. Ignor ultima parte pe care mi-a spus-o. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la asta. Parker îmi vorbeşte în continuare în termeni medicali pe care nu îi înţeleg, dar îmi rămâne în minte faptul că, la început, Malakai nu

voia să aibă

de-a face cu mine, de teamă să nu se ataşeze de mirie Acum îmi cere mereu să plec, doar pentru că îi e fric, să nu-l abandonez într-o bună zi. Nici Parker nu pare M înţeleagă situaţia pe deplin. îmi spune că ar trebui sâ manipuleze să rămân cu el, nu să mă îndepărteze, dar îi explic că nu e aşa. N-a făcut niciodată asta. Sau poate că a făcut-o şi nu mi-am dat eu seama. Şi nici nu a fos[vreodată violent.

- **Sunt prea multe informaţii, Parker. Eu... nu cred că pot să înţeleg toate lucrurile astea.**

- **E în regulă, Hannah. Ştiu că e mult de asimilat, dar se pare că ai rezistat câteva luni fără ajutorul meu, aşa că fă doar ce făceai până acum.**

Pufnesc ironic.

- **Sigur. O să încerc, deşi nu cred că e cea mai bună idee. în ultima vreme, lucrurile n-au fost prea grozave. De fapt, nu ştiu dacă au fost vreodată. Nu de când am aflat că accidentul lui n-a fost un accident. Nu ştiu ce-i în mintea lui.**

- **Are nevoie de ajutor, îmi spune Parker ceea ce deja ştiam. Şi nu are pe nimeni, aşa că trebuie să-l convingi să ceară ajutorul ăsta de undeva, Hannah. M-aş oferi eu, dar sunt cam departe. Deşi puteţi să veniţi oricând intr- un weekend sau când vreţi.**

- **Nu ştiu cât de încântat ar fi, dar mulţumesc de** ofertă.

- Nu să mi-l aduci ca pe obiect de studiu, râde el Dar- mamei tale îi e dor de tine şi poate că ar fi un lucru bun pentru toată lumea.

- O să mă gândesc la asta. Mulţumesc, Parker. Chiar îţi mulţumesc. Nu ştiam la cine altcineva să...

- E în regulă, Hannah. N-ai pentru ce să-mi mulţumeşti. Şi cred că ar trebui să vorbim mai des, pentru că dacă te hotărăşti să-l ajuţi, o să trebuiască să ştii mult mai multe lucruri.

Nu-l întreb cât de des. O să mă gândesc la asta mai târziu.

- Pot să... pot să sun mâine?

- Poţi să suni când vrei tu. Ţi-o dau pe mama ta,

bine?

- Bine, mormăi fără prea mare convingere.

Continui să vorbesc cu mama pentru următoarea jumătate de oră. îi povestesc şi ei despre Malakai, însă las la o parte cele mai complicate detalii. Le-am împărtăşit deja cu Parker şi poate că o s-o pună el în temă. Poate n-o s-o facă. N-am de unde să ştiu. Dar ştiu că nu vreau să port cu ea aceeaşi conversaţie, ci vreau doar să mă bucur de ea. De mama.

- Te iubesc, Hannah. Şi mi-e dor de tine.

Inspir adânc şi încerc să-mi păstrez respiraţia cât de cât normală.

- c; eu pe tine, îi amintesc.
_ştiu, mamă- eu V

, . ¡Js eca şi cum o simt zâmbind.E **wn«**
ss ^ ţ. **cS „ eu ^**

un sentiment foar e ^ încă n-am murit. Poate că l-am spus că o woe ^ mine. Pentru noi. pentru
ma i există o speranţa v*=

Malakai
.

E aproape şapte şi poate că ar trebui să-mi găsesc ceva de făcut în casă, dar îmi trece o idee nesăbuită prin minte şi mă gândesc cum o să fac asta. Sar dm pat şi "bor să cer indicaţii de la bunica. Mă priveşte surprins^ dar îmi răspunde la întrebări şi îşi menţme acel zâmbet care-mi dă de înţeles că se uită la mme şi îşi aminteşte de tinereţea ei.

La ora nouă, ajung la conac şi încep să mă panichez. Scot telefonul şi îi trimit un mesaj lui Malakai: *Ce faci?*

În timp ce deschid poarta, mă gândesc că e puţin ciudat cum oricine poate să intre, dar presupun că nimeni nu s-a gândit vreodată să jefuiască familia D' Andre.

Aproape scap cutia din mâini când sună telefonul

Mă uit la peşti. Tu?

încep să râd, iar sunetul se aude ciudat în curtea pustie. Nici măcar dobermanii lui Malakai nu sunt prin preajmă.

***Vin să mă uit la tine*, îi tastez înapoi. *Dacă vrei* adaug, ca să nu simtă că îi invadez intimitatea.**

Am fost să mâncăm ceva după discuţia pe care am avut-o pe scări, dar nu sunt sigură cum stau lucrurile între noi. Presupun că nu ar trebui să îmi fac griji. La urma urmei, nu m-a lăsat să aştept trei ore înainte să îmi răspundă la mesaj.

De ce nu ai ajuns încă?

Nu îi răspund, dar mă pregătesc să bat la uşă. înainte să apuc să o fac, aceasta se deschide şi mă trezesc faţă în faţă cu un Malakai care mă priveşte cu o sprânceană arcuită şi o tentativă de zâmbet într-un colţ al buzelor. Jeanşii negri îi atârnă pe şolduri şi sunt destul de surprinsă de verdele tricoului său, deşi e atât de închis, încât s-ar putea să pară negru din alte unghiuri. îl scanez fără vreo urmă de ruşine. E desculţ şi începe să-şi mişte degetele de la picioare când privirea-mi ajunge asupra lor.

— Te fascinează degetele mele, Anna?

Încep să râd şi clatin dezaprobator din cap, apoi îi împing cutia în braţe şi trec pe lângă el.

— Ce faci? îl întreb.

— Ce-i aici?

Ridic din umeri.

— Unde e Marta?

Se roteşte pe călcâie şi o ia spre camera

lui. îl urmez fără să-l mai întreb altceva. Picioarele mele nu s-ar opri nici dacă aş vrea asta.

— Ţi-a fost dor de mine? mă întreabă în timp ce coboară scările.

— Nu te-ai plictisit fără mine?

Refuz să îi dau satisfacţie şi să cedez, aşa că o să îi răspund la fiecare întrebare cu alta. Aş putea s-o ţin aşa la infinit.

— Ce vrei de ziua ta?

La întrebarea asta, oricum nu i-aş răspunde. Deschide uşa de la cameră, iar dobermanii o zbughesc pe scări şi trec pe lângă mine de parcă n-aş exista. Cine ştie cât timp au petrecut cu Malakai şi cât de disperaţi sunt să se îndepărteze de el.

— Nu crezi că Malakai e un nume cam ciudat?

— Ai venit să te uiţi la peşti?

Mi-e din ce în ce mai greu să nu zâmbesc. Malakai se trânteşte pe pat şi deschide în cele din urmă cutia, apoi îşi fixează privirea asupra mea, dar nu pot să-mi dau seama ce gândeşte. Ridic din umeri şi îmi umflu obrajii cu aer.

Nu a fost deloc greu să o conving pe Katherine să îmi dea trufe - tot ce a trebuit să fac a fost să menţionez numele lui Malakai. Bine, am plătit pentru ele. Nu suma colosală pe care a plătit-o Malakai,

dar am făcut-o.

— încerci să mă cumperi cu ciocolată?

- Funcţionează?

Își trece limba peste buza superioară și ia o trufă. Sunt atât de pierdută, încât îmi ia ceva timp să-i văd mâna ridicată. Își mișcă două degete, făcându-mi semn să mă apropii. Mă descalț din mers, apoi mă așez pe marginea patului. Mereu uit cât de jos e în comparație cu al meu și mereu mă lovesc. Fac o grimasă și închid ochii.

- Vrei?

Deschid un ochi. Malakai întinde cutia cu trufe spre mine, dar n-o să recunosc că am mâncat deja câteva pe drum.

— Ce-i cu tatuajul? Privirea îmi cade pe încheietura lui dreaptă.

E doar o întrebare la care nu cred că o să-mi răspundă, dar se rotește și așază cutia la marginea patului, apoi își rotește privirea spre mine. Aruncă și el o privire !a cele trei linii care îi înconjoară încheietura, apoi se uită din nou la mine.

Își drege glasul.

— Câte una pentru fiecare persoană importantă pe care am pierdut-o, îmi răspunde cu un zâmbet într-un singur colț al buzelor și o sprânceană ușor arcuită.

Expir încet, cu buzele întredeschise. Nu credeam că o să-mi răspundă.

— Două sunt pentru părinții mei. Una e pentru Seth, vocea i se frânge când rostește numele fratelui său.

Seth nu e mort, dar cred că, într-un fel sau altul Malakai consideră că l-a abandonat. Că l-a pierdut. P0a^ că n-ar fi trebuit să întreb despre tatuaj. Mi se pare câ s-a schimbat aerul din cameră şi încep să stau ca pe ace, temându-mă ca Malakai să nu se retragă din nou. Din fericire, nu o face. îşi înclină capul şi-l sprijină de umărul meu, privindu-mă fix.

- **Ce-i? îl privesc nedumerită.**

Se întinde şi îmi şterge colţul stâng al buzelor.

- **Câte trufe ai mâncat, Anna?**

Minunat. Izbucnesc în râs, deşi îmi dau seama că probabil s-a amuzat în tot timpul ăsta pe seama mea.

- **Aveam nevoie de energie, mă şterg şi eu, doar ca să mă asigur că nu mi-a mai rămas ciocolată.**

încă rânjeşte când mă întind spre el şi îl sărut.

- **Mh... cred că înţeleg de ce-ai venit, îmi spune cu buzele lipite de ale mele.**

Nu cred că ştie cât de mare nevoie am de el. Nu cred că ştie că am venit pentru că, deşi l-am văzut astăzi, simţeam nevoia să-l văd din nou şi să mă asigur că e bine.

Nu-l opresc când îşi strecoară limba

printre buzele mele. Nu-l opresc când prinde de marginile tricoului ᵐ'-l trage peste cap. Din contră. îmi încleştez degeţel m părul lui şi-l trag mai aproape. Simt că dacă o să * îndepărteze, n-o să mai pot respira.

Când părinţii mei mi-au spus că divorţează, forma mea de protest a constat în a mă îndepărta de ambii, în a mă strecura afară din casă ca să merg la petreceri, în a boa puţin prea mult, în a învăţa prea puţin şi în a-mi pierde virginitatea.

Atunci n-a fost nimic special. A fost doar ceva ce s-a întâmplat şi am încercat să uit mai apoi.

Dar ştiu că o să vreau să-mi amintesc momentul ăsta toată viaţa, aşa că mă îndepărtez câţiva centimetri şi inspir adânc. Malakai mă prinde de talie şi mă lipeşte de el şi în următoarele secunde ajung cu picioarele încolăcite în jurul lui. începe să-mi mângâie spatele şi mă furnică pielea în toate locurile în care mă atinge.

îşi flutură genele dese de câteva ori şi ochii îi strălucesc când rămâne cu privirea fixată într-a mea. îi zâmbesc şi-l sărut lent.

- Hannah, îmi oftează numele când îl prind de marginile tricoului şi-l ridic în sus. Glumeam... cred.

- Ştiu, îl asigur, apoi îl sărut din nou, încercând să-l opresc din a vorbi în continuare.

Pentru că eu nu glumesc.

Aşa că atunci când ajunge deasupra

mea, mă întind şi îl sărut timid, încet, până când Malakai preia controlul şi îi simt palmele încinse pe trupul meu. Nu regret nicio fracţiune din ce se întâmplă în continuare, iar când hainele nu mai stau între noi şi îl simt cu totul, pleoapele îmi cad grele, încărcate cu dorinţă şi strâng

«ar»aM în P»[1"1"1]', ca mai apoi O*

de el. **mă gândesc la ce o să M**

Ştiu c5 ar trebui s ^ Q să fic el mâine ,i U

Vre3U Să Wă mental ăsta să îmi aparţină, indiferent

Vreau ca **mome**

de ce o să se întâmple-

- Ar trebui să facem ceva, dacă tot ai un an liber,

îmi rotesc capul ţi mă încrunt la el. Am impresia că încep să nu mai aud bine. Ii pauză ţi e mare agitaţie pe hol.

$i da, Malakai e la

şcoală. — Poftim?

Stă sprijinit cu umărul de dulapul de lângă al meu, ridică din umeri ţi îmi aruncă rânjetul ăla in care eu nu prea am încredere. Pentru că e fascinant, mă face să mă pierd ţi să fiu de acord cu orice tâmpenie care ii iese pe gură.

Am decis să mai amân facultatea cu un an. Mi-am dat seama că pur ţi simplu nu vreau să o fac acum. Vreau un an liber. I .a asta a contribuit ţi faptul că ar trebui să cer susţinere financiară din partea mamei ţi, deţi în ultimele două săptămâni am vorbit cu ea mai mult decât în ultimul an, încă nu am ajuns acolo. Am stabilit cu Parker să îl sun oricând am timp liber, dar nu vreau să ii forţez mâna, aţa că îl sun o dată la două zile. lot atunci, vorbesc şi cu mama câteva minute. Cred că asta e una dintre condiţiile lui

Parker, deţi nu a spus-o. Îmi spune cum stau lucrurile

în universul lui Malakai şi are suficientă răbdare încât să- mi pună întrebări şi să mă întrebe cum aş reacţiona în anumite situaţii. Mă corectează de fiecare dată când nu crede că ar funcţiona abordarea mea şi-mi spune ce ar trebui să fac sau să spun. Nu vreau să recunosc în faţa nimănui, dar Parker chiar îmi este de ajutor.

- Spuneai, zilele trecute, că o să faci un an pauză, vocea răguşită a lui Malakai mă aduce cu picioarele pe pământ.

- A... da. Oricum nu am aplicat nicăieri şi acum ar fi trebuit să primesc rezultatele, deci...

Am tras de timp până când acesta a expirat.

- Le-ai spus alor tăi?

- Bunica ştie şi e suficient, momentan. Mama n-o să fie prea încântată, dar nu poate să facă mare lucru, iar tata o să înţeleagă până la urmă că pur şi simplu nu vreau s-o fac acum.

- Începi să semeni prea mult cu mine, Anna.

Scot cartea pentru următorul curs şi închid dulapul, dar nu mă mişc.

- Poate, zâmbesc. Dar când trebuia să aplic la facultate, niciunul nu şi-a dat interesul, aşa că acum presupun că nu prea mai contează, iar bunica a fost de acord să mai stau cu ea o perioadă.

- **Acum, te rog să te prefaci surprinsă de faptul că nici eu nu merg nicăieri.**

îmi unesc buzele intr-o linie, încercând să nu râd. Malakai îşi încrucişează braţele la piept.

Nu sunt surprinsă. în schimb, sunt surprinsă de fiecare dată când îl văd la şcoală. Are ceva timp de când n-a mai chiulit de la vreun curs.

— Cred că trebuie să stau jos, îmi duc mâna la inimă şi mimez surprinderea cât pot de bine.

— Nu mă mir că nu te-ai înscris la actorie, pufneşte.

îmi dau ochii peste cap şi fac un pas spre el. îşi coboară privirea spre mine şi îşi lipeşte buzele de fruntea mea. Face asta destul de des. Mă sărută, mă atinge şi din ziua în care mi-a spus adevărul a reuşit să fie constant.

— Deci, ce spuneai?

— Că poate ar trebui să facem un plan, dacă tot avem un an liber.

Un plan.

Dumnezeule, acum chiar simt nevoia să stau jos. Şi nu mă prefac. Mi s-au înmuiat picioarele şi mă lipesc cu spatele de dulap, încercând să îmi recapăt echilibrul. Pentru că Malakai tocmai a spus că vrea să facem un plan şi ştiu că nu e ceva ce ar spune dacă nu ar fi convins că

asta ar vrea să facă.

— Un plan, repet, dar vocea îmi sună ciudat, departe de un ton normal.

_ Nu fi aşa surprinsă, Anna.

Găsesc curajul necesar să îl privesc. încă zâmbeşte, dar pare al naibii de serios.

_ Ă... nu sunt, clatin frenetic din cap.

— Cum spuneam... actoria nu-i de tine.

- Malakai...

Mi se datină pământul sub picioare.

_ Nu, mă întrerupe înainte să mai spun ceva. E în regulă. Până acum, trebuia să scoţi promisiuni cu forţa de la mine, iar acum vreau să facem planuri pentru un an întreg.

— Nu mă deranjează, îl asigur. M-ai luat pu. prin surprindere, atâta tot.

Din partea mea, am putea face P^lanun^ următorii zece ani. Sunt chiar atât de pierdută, acum mă mulţumeam să îl ştiu bine de la o zi ^ Malakai nu vrea să vorbim despre el, dar am r^^ut o prind pe Marta singură şi să vorbesc cu ea. A m ^ ^ să-şi urmeze planul de terapie şi să-şi ridice *re,* timp, iar lucrurile chiar au fost bune în ultima p ^ O plac pe Marta. Chiar o plac, dar numai eu m-am abţinut să nu îi reproşez că l-a lăsat pL ^artt?a să se izoleze nu doar după accident, ci şi după părinţilor săi. îmi spun că nu contează. Tot ce :0^ e c3 ce-o să se întâmple de-acum încolo. Tot ce cont * Malakai vrea să îşi facă planuri.

- Doar dacă nu te-ai răzgândit şi...

Mă ridic pe vârfuri şi-l sărut. Dacă mai îmi spune odată că poate m-am răzgândit şi nu-l mai iubesc, jur pe ce am mai sfânt că o să-i dau cu ceva în cap.

- Vorbim diseară despre asta... dacă vrei.

îmi fereşte o şuviţă de păr după ureche. Simt o privire aţintită asupra mea şi-mi întorc capul în reluare. Elliot ne aruncă o privire dispreţuitoare când trece pe lângă noi. Ştiu că situaţia asta nu-i aduce niciun strop de fericire. Emily încă vorbeşte cu mine, deşi sunt cea mai îngrozitoare prietenă de pe Planetă. Mi-am concentrat atât de mult atenţia asupra lui Malakai, încât nu m-am mai gândit la cei din jurul meu. Şi partea cea mai proastă e că nu mă simt deloc vinovată. Malakai are nevoie de toată atenţia mea, pentru că lumea lui e diferită. Şi ştiam de la bun început că apropierea de Malakai o să mă facă să pierd puţinii prieteni pe care îi aveam. Ştiam şi tot nu mi-a păsat.

Malakai îşi strânge mâinile în pumni.

— Ce s-a întâmplat?

- Am fost prieteni cândva. Acum, că mă gândesc la asta, mi se pare că a fost într-o altă viaţă, îşi concentrează atenţia din nou asupra mea şi-l iau de mâini, încercând să îi distrag atenţia.

— Şi ce s-a întâmplat?

—Ă... cred că ţi-a spus Alek cum ne-am

întâlnit în vara aia la clinică, după ce...

Face o pauză şi mă simt datoare să intervin-

— Ştiu, îl strâng de degete, asigurându-l că ştiu c$_e$ a încercat să facă şi că nu am de gând să plec nicăieri.

— Când m-am întors la şcoală, un an mai târziu Elliot m-a întrebat dacă mi-a priit vacanţa. Nu eram foarte stabil, aşa că am sărit la el. înainte să-l întreb la ce se referea. A avut o mână ruptă din cauza mea şi vreo lună n-a venit la şcoală.

Ar trebui să îi iau partea lui Elliot, deşi nu s-a deranjat niciodată să îmi povestească ce s-a întâmplat. în ochii lui, probabil, Malakai a sărit la el fără motiv. Şi, din exterior, aşa şi pare. Ca o răbufnire nejustificată, dar nu e chiar atât de simplu. Niciodată nu e.

— O să uite peste câţiva ani. Ai putea să încerci să vorbeşti cu el.

Mârâie şi interpretez asta ca fiind un răspuns negativ.

— Bine, cedez. Dacă nu plec acum, n-o să ajung la timp la oră.

Se fereşte din faţa mea şi se apleacă, făcând ⁰ reverenţă.

— După tine.

Izbucnesc în râs şi fac câţiva paşi, apoi mă °P^{re}*j Şi arunc o privire peste umăr. S-a ridicat, dar stă în ace a ^{loc} şi mă priveşte atât de intens, încât mă sperie.

MAMH

I

— Iţi amintcyti *câ* ai mai fârut a*ta o datâ[7] îl întreb. Avrai un pirior în fchip*, o cârjă la îndemână >,j arâtai ridicol.

— fiu? Ridicol? Anna, îmi răneşti sentimentele.

Mă rotesc cu faţa spre el.

— Ba da. Cred că a fost in aceeaşi seară in care ai anunţat toate lumea câ inima mea iţi aparţine.

Sclipirea din privirea lui e nebunie curate, in loc sâ îmi răspundă, face un pas suficient de mare încât să ajungă in faţa mea, îmi cuprinde obrajii in palme şi îşi lipeşte buzele de ale mele. îmi deschid buzele involuntar, închid ochii şi icnesc surprinsă. Mă sărută posesiv şi nici măcar nu încerc să mă lupt pentru control. Suspin uşor, pe măsură ce limba lui îşi face loc între buzele mele şi o caute pe a mea. îmi mut mâinile pe umerii săi, dar nu le pot ţine acolo pentru prea mult timp. Le împreunez în spatele gâtului său şi mă ridic pe vârfuri. Malakai are acum o mână strecurată în părul meu şi-l strânge uşor în pumn, iar cealaltă îmi înconjoară talia.

Când seîndepărtează, mă lasă derutate şi nesigură pe propriile picioare.

- O să întârzii, îmi aminteşte.

încuviinţez, deşi nu ştiu în ce direcţie ar trebui să o iau. Din fericire, el nu e la fel de afectat. îşi trece o mână peste umerii mei şi mă ghidează spre clasă.

— Ne vedem după...

*

Adina
Stephanie

Mă opresc când îl văd că mă urmează îndeap$_{roa}$ pregătit să intre în clasă. îmi arcuiesc întrebător^' sprânceană, iar el îmi răspunde cu o ridicare din umeri °

— Ce coincidenţă, şopteşte prea aproape de mine ca să pot gândi. Blocăm intrarea.

Mă pun în mişcare, încă încruntată şi pierdută în spaţiu.

Alek e deja la locul lui şi se pare că doarme cu capul pe bancă. Malakai îl loveşte peste spate, apoi îmi face cu ochiul şi se aşază la locul lui.

— Ce dracu' vrei? mormăie Alek fără să se ridice.

Mă trântesc pe scaun, dându-mi ochii peste cap. Sunt prinsă între ei doi. La propriu. De când Malakai s-a întors la şcoală, la fiecare oră pe care o avem în comun, sfârşesc prin a sta în banca dintre ei doi. Nu cred că vor să pună ceva distanţă între ei. Malakai nu s-a răzbunat pe Alek din cauză că mi-ar fi spus toate acele lucruri şi nu cred că are de gând s-o facă. Sau deja o face, încercând să se comporte cât mai normal posibil, iar lucrul ăsta îl cam sperie puţin pe Alek. Nu cred nici că vor să mă facă pe mine să mă simt inconfortabil. Nu-şi aruncă priviri ciudate care să mă facă să cred că încă au de împărţit ceva. Cred că e pur şi simplu o coincidenţă.

— 'Neaţa!

Alek se întinde şi cască. îi arunc o Pr‘ dezaprobatoare.

- 'Neaţa, îi răspund.

- Noapte grea? îl întreabă Malakai.

Alek îi arată degetul mijlociu şi îşi trânteşte ghiozdanul pe bancă, căutându-şi o poziţie confortabilă în care să mai doarmă câteva minute.

Malakai îşi mută banca mai aproape de a mea, apoi îşi trage scaunul cu piciorul. Mereu face asta.

- îmi era dor de tine, îmi spune pe un ton relaxat când arăt spre banca lui şi plescăi nemulţumită din buze.

De fiecare dată când îl privesc, am impresia că încerc să clipesc cât mai puţin posibil ca să nu pierd nimic. Nicio secundă. Nu-mi scapă cearcănele de sub ochii lui şi privirea obosită - cred că şi el a avut o noapte grea, la urma urmei. Nu vrea să vorbească despre asta şi nu insist. Parker mi-a repetat de nenumărate ori că n-ar trebui să-l tratez altfel. Că nu ar trebui să îl întreb cum se simte sau alte prostii de genul ăsta. Şi nu o fac.

- Un plan, citesc pe buzele lui, în timp ce profesorul intră în clasă.

- Un plan, repet.

ivimaK
ai

Inima-mi bate atât de tare, încât îmi duc mâna la piept. Ştiu că nu mă ajută, dar vreau doar s-o rog să nu- ᵐi sară din piept.

Un plan.

încep să mă obişnuiesc cu un Malakai care Vrea să facă planuri de viitor. încep să mă obişnuiesc cu starea asta constantă de beţie în care mă ţme şi uneori uit câ lucrurile o pot lua razna in orice moment. Sau poate câ vreau să uit. Poate câ uneori mă doare atât de tare când mă gândesc la asta, încât nu pot suporta.

Şi atunci mă mint şi îmi spun că o să fíe mai bine, nu mai rău.

Ar trebui să fiu fericită. Ştiu asta. Dar nu mă pot gândi decât la faptul că aş prefera adevăruri dureroase decât promisiuni încălcate. Dacă Malakai începe să facă planuri, îmi oferă o fărâmă de speranţă.

Şi cred că e cel mai periculos lucru pe care poate să-l facă - să-mi spună lucruri pe care vreau să le aud.

Parker mi-a spus că aşa o să fie, ca într-un roller coaster de emoţii, şi că nu trebuie să trec prin asta. ta pot să renunţ în orice secundă, dar el nu înţelege că nu pot să o fac. Mârâi de fiecare dată când sugerează asta, aşa că presupun că măcar intuieşte că nu vreau să o las baltă. Şi atunci încearcă să mă consoleze, spunându-m' că o să fie foarte aproape de normalitate la un moment dat. Oricum, de normalitatea noastră.

încerc să fiu atentă la ce se vorbeşte în clasă/ & durează prea puţin ca să conteze.

Telefonul îmi vibre in buzunar şi-l privesc pe Malakai cu coada ochiul*- ^ t,ne un Picior întins pe lângă bancă, braţele încrucişa* piept şi pare atent la ce vorbeşte profesorul. Debloc telefonul şi citesc mesajul.

Ce vrei de ziua ta, Arma?

Asta e întrebarea zilei. Ce vreau de ziua mea. Nu-i răspund la mesaj. Ştiu ce vreau de ziua mea, dar nu o să-i placă şi nu e ceva ce aş vrea să-l anunţ printr-un mesaj.

o iVu. p£î UL pi.': tixxjX.
CiXă, Ct

ími stă inima in loc şi nu mai pot respira. Pâinii* imi transpiră abundent şi inu tremură picioarele. Xu ştiu cum se manifestă atacurile de panica, dar mă tem că s-ar putea să urmeze unul

Trebuia să mă întâlnesc cu Malakai ca să mergem.
să vedem un film şi-mi dau seama că s-ar putea sánecea
mai proastă idee posibilă. Şi nu pentru că m-a lăsat baltă
Xu pentru că apare din nou de mână cu alta, Malakai ir.
face apariţia şi e singur. Singura problemă e că s-a urca:

*

din nou pe capcana aia a morţii îmi repet că e in regulă, frustrată că nu am nimic în apropiere de care m-as putea sprijini ca să-mi recapăt echilibrul. Xu, nu e deloc in regulă,

Malakal Xu. Poate. Să-mi. Facă. Asta.

Inspir. Expir. Mă sufoc.

Parchează intre două maşini şi se dă jos.

Nu şbu dacă m-a văzut, dar din locul in care stau, aproape intrare, îl văd perfect. Îşi dă casca jos, îşi trece o máná prin păr, apoi se îndreaptă spre mine. Pe buze ii ᵃP^are un zâmbet larg când mă vede, dar nu mă ajută. N nu m-ar ajuta în momentul ăsta. îmi vine să alerg lovesc, să-l înjur şi să-l întreb ce naiba este în neregul² &**

el dar nu fac nimic din toate astea. Pur şi simplu, aştept sil ajungă în faţa mea.

o IVu. p±I UL pl.': tixxjX. CiXă, Ct

— Hannah, vocea lui e joasă şi are o nuanţă de îngrijorare, ce s-a întâmplat?

îmi încleştez degetele în antebraţul lui, căutând sprijin. Nu îndrăznesc să-mi ridic privirea spre el. Sunt prea furioasă. Aşa că-mi fixez privirea asupra bocancilor săi în care şi-a îndesat blugii. Nu s-a deranjat să se lege la şireturi, ci doar le-a băgat neglijent înăuntru, aşa cum face mereu.

— Hannah, repetă la fel de îngrijorat.

— Nimic, oftez. Nu s-a întâmplat nimic. Lasă-mă un minut, bine?

îmi ridică bărbia, forţându-mă să-l privesc. Se pare că n-are de gând să-mi ofere minutul de care am nevoie să mă calmez, dar nu-l învinovăţesc. Are o cută adâncă între sprâncene şi pare teribil de îngrijorat.

— Credeam... Speram, mă corectez în timp ce-mi înfig degetele în geaca lui, că nu o să te mai urci pe chestia aia prea curând, flutur cu cealaltă mână spre motocicleta parcată.

îşi ridică sprâncenele şi vrea să spună ceva, dar se răzgândeşte.

— Malakai...

— Nu m-am gândit la asta, mă întrerupe. Serios, Anna. Chiar nu m-am gândit.

Se relaxează şi zâmbeşte, deşi eu *** nu găsesc motivul zâmbetului său.**

- Nu e amuzant, mârâi la el.

— Ştiu.

îmi muşc buza de jos, încercând să nu ţip j[a e)] Poate că pentru el nu reprezintă o problemă. Poate că nici măcar nu-şi dă seama ce m-a apucat, însă mintea mj.[a] fost invadată de imagini cu el zăcând pe asfalt şi acum mise pare că văd numai sânge în faţa ochilor.

Nu mai am niciun chef de film. Nu mai am nidun chef de nimic.

— Ce-ai zice dacă am face altceva? mă întreabă, dându-şi seama că probabil aş sta înmărmurită pe scaun aproape două ore, fără să conştientizez ce se întâmplă în jurul meu.

— Altceva?

— Am putea să ne plimbăm... Pe jos, adaugă.

Mă prinde de mână şi îşi împleteşte degetele cu ale mele. încă mă agăţ de el şi mi-e greu să îi dau drumul, dar nu pare să se grăbească. Mă sărută pe frunte înainte să mă sărute pe buze - e un lucru pe care îl face des şi[nl 31] scoate din minţi dacă n-ar veni din partea lui Mala^ Dar mă gândesc că poate e modul lui să se asigu[re] ^ sunt aici. Poate e modul în care încearcă să mă asig[ur] e bine. Nu sunt sigură, dar

îmi place când face asta. descleştez degetele de pc^ mâna lui i-

Reuşesc să-mi încă are privirea fixaţi i asupra mea şi nu se mişcă Pan

se convinge că mi-a trecut. Nu mi-a trecut îngrijorarea. Nu o să-mi treacă niciodată, dar măcar acum pot să respir fără să mai simt durerea aia sâcâitoare în piept.

— Ţi-e foame?

Clatin din cap.

— Vrei să mergem undeva anume?

— Nu neapărat.

**Chiar nu mă prea interesează ce facem, atâta timp
cât el e aici.**

— Seth s-a întors azi dimineaţă, spune ca şi cum m-ar întreba în continuare ce aş vrea să facem.

îmi ia câteva clipe să procesez informaţia pe care mi-a oferit-o mult prea brusc. Malakai nu prea vorbeşte despre fratele lui şi nu ştiu nimic altceva în afară de faptul că a fost închis pentru posesie de droguri. Dar asta s-a întâmplat acum trei ani şi habar n-am de ce nu s-a întors mai devreme. îmi rotesc capul spre el, încercând să-i ghicesc starea de spirit. încearcă să nu afişeze nicio emoţie, dar pare totuşi încordat şi n-avea cum să se întâmple ceva bun dacă întoarcerea fratelui său îl deranjează.

— N-am vorbit prea mult cu el, continuă

înainte să întreb ceva. De fapt, mai mult am urlat unul la altul.

— De ce?

— Pentru că a ieşit din închisoare acum un an, pufneşte. L-am întrebat ce dracu a făcut de atunci şi a

început sâ-mi explice că avea nevoie sâ işi pună ordine in viaţă şi câ nu i-a fost uşor. Câ nu ştia cum sâ se descurce cu mine sau câ nu s-a simţit pregătit sâ o tacă până acum. Numai rahaturi.

Nici măcar nu cred câ îşi dă seama câ mă strânge de degete cu putere. Nu e deranjant, aşa că nu-i atras atenţia, dar îmi amintesc toate lucrurile pe care mi le-a spus Parker - dacă ajung să mă cert cu Malakai, trebuie sâ cedez. Sâ nu-i arunc in faţă lucruri, sâ nu-i spun cât de dificil e sâ fiu in preajma lui uneori. Nu sunt subiecte tabu, doar câ n-ar trebui aduse in discuţie intr-o ceartă. Şi am impresia că doar apariţia lui Seth a pus paie pe foc. Cu siguranţă, certurile şi reproşurile nu o să-l ajute cu nimic pe Malakai.

Pe de alta parte, mă gândesc câ şi Seth şi-a pierdut părinţii odată cu Malakai. Că a trecut prin acelaşi lucru şi nu, nu a fost uşor, dar poate că a făcut faţă mai bine decât Malakai. Şi când mă gândesc la asta, nu vreau să spun câ nu a suferit, ci că nu a încercat să-şi ia viaţa.

— Face parte din familie, Kai. Ştiu că o parte din tine îl urăşte pentru că a fost arestat şi se gândeşte că putea să împiedice lucrul ăsta - că putea să nu dispară, dar acum e aici. Şi, indiferent de ce s-a întâmplat, poate că ar trebui sâ îi dai o şansă.

Strânsoarea din jurul degetelor mele mai slăbeşte
puţin.

- Nu aţi fost prea apropiaţi? continui, deşi sunt conştientă de faptul că ăsta e teren minat.

Spor doar că n-o să-mi explodeze ulmii In f«i|A (Mnlakni nu o «A răbufnească. l'oale m,1 lm/,./ |>n.,, rmin foptul fA in ultimei vreme ¡1 foni surprinzător de slabii, jar lotul '• i"1 riw ^ncI vine vorba de Mnltik.il, aţa. a ulei mAeor nu mA mai deranjez «3 dau înapoi.

- Din contra, râde sec. Ura prietenul meu cel mai bun. în vara aia a terminat liceul şi urma srt plece |„ facultate, aşa cA presupun cA l-aş fi pierdui oricum... Oarecum, oftează. Dar măcar puteam să îl sun, iar el putea sA vină oricAnd acasă... Nu eram pregătit să-l pierd eu totul. Nu eram pregătit să pierd nimic, de fapt.

Oftează a tăi de adânc, încât am impresia că aerul pe ca re-l expiră mă zguduie puţin.

Ar fi stupid să-l întreb clece nu l-a vizitat niciodată, jn perioada aia, Malakai era internat.

- Nu ştiu cum să-mi reduc mintea la tăcere, continuă, luându-mă prin surprindere, li un lucru pe care n-am reuşit niciodată să-l fac şi mereu simt prea mult şi gândesc prea mult... iji prea tare... Are sens ce spun?

Îşi roteşte capul spre mine. Dau dincap, incapabilă să vorbesc. Zâmbetul lui resemnat îmi frânge inima, dar înţeleg - gândurile din mintea lui suni gălăgioase.

- Aşa că m-am tot întrebat de ce nu s-a întors. De ce nici măcar nu s-a deranjat să sune

Adina Stephanie

vreodată... şi când a apărut azi, toate gândurile alea s-au transformat în sentimente. Aşa că am răbufnii, ilar se pare că are de gând să rămână prin preajmă o perioadă şi nu-mi rămâne

decât să mă împac cu ideea. Din fericire, e suficient v pentru amândoi în casa aia... cum ai descris-o tu atu^- Rece şi deprimantă?
'

înghit în sec. Sunt surprinsă că-şi aminteşte ^ început, mereu mi-a lăsat impresia că nu asculta nici^ cuvânt şi acum mă întreb ce alte prostii am mai spus - dacă s-a simţit rănit de vreun cuvânt pe care l-am aruncai la întâmplare.

- Cât are de gând să stea?

Sunt împărţită în două şi nu prea ştiu care dintre ele predomină. O parte din mine se bucură de întoarcerea lui Seth. Orice s-ar întâmpla acum între ei, la urma urmei, sunt fraţi. Vreau să cred că Seth îl poate ajuta pe Malakai... dacă vrea. însă pe cealaltă parte... Dacă Seth nu are de gând să rămână, atunci aş fi preferat să nu se întoarcă deloc, pentru că ultimul lucru de care are nevoie Malakai e instabilitate. Da, simt egoistă. Sunt egoistă, pentru că eu fac tot ce pot pentru Malakai şi nu o să privesc de pe margine cum cineva intră în viaţa lui şi i-o dă peste cap. Nu-mi pasă dacă acea persoană e fratele lui.

- Până în toamnă sau până la anul, nu ştiu sigur. Mi se pare că are de gând să se înscrie din nou la facultate sau asta am înţeles printre toate ţipetele.

Mă urăsc. Mă urăsc pentru că în urmă cu o secundă am fost atât de egoistă. Malakai râde amar

şi se formează un gol în stomac şi un nod în gât. în ce naiba m-am transformat? Malakai are nevoie de fratele lui- Are nevoie de cineva din familia lui. îl iubesc, dar n-o să îi p°‘ înlocui niciodată familia.

- Ii aici, oftez. Poate că asta e tot ce contează. Malakai. Dacii n-aţi mai ţipa unul la celălalt, poate că aș putea să-l ierţi.

- Vrei îngheţată?

Se opreşte şi fac şi eu acelaşi lucru. Suntem la câteva străzi depărtare de cinematograf, aproape de centru. Numi place modul în care a schimbat subiectul, brusc şi de parcă nici n-am fi avut un subiect de conversaţie în primul rând, dar ce pot să fac? Dacă insist, sunt sigură că lucrurile o s-o ia razna foarte repede.

- Sigur, mint. Doar cu ciocolată, îl rog şi încerc să mimez chiar şi un zâmbet.

A

11 **privesc cum se îndepărtează spre gelateria de peste drum, dar nu îl urmez. Am nevoie de momente de pauză uneori şi niciodată nu m-am simţit mai vinovată în întreaga mea existenţă. Mă simt vinovată că am nevoie de câteva minute în care să-mi pun gândurile în ordine şi să-mi amintesc să respir. Să-mi spun că totul o să fie bine, dar uneori am impresia că se petrec prea multe lucruri deodată.**

E o prostie să cred că n-o să mai pot iubi pe nimeni, niciodată. Ştiu că oricine mi-ar spune că prima dragoste nu e aproape niciodată şi ultima şi chiar încerc să gândesc raţional, deşi nu ştiu de ce o fac. Am avut mult mai multe motive să mă gândesc la asta acum ceva timp, în

perioada în care nici măcar nu ştiam ce se petrece cu Malakai, dar nu am făcut-o. Acum mă gândesc la asta, îmi dau seama că nu asta e problema - dacă o să mai pot iubi vreodată

pe cineva în cazul în care... în cazul în care Mala]^ decide că nu mai vrea să fac parte din viaţa lui, pen, că sub nicio formă nu pot să accept gândul că Malai? nu o să mai fie. Aşa că, în cazul în care Malakai <W că nu mai vrea să fac parte din viaţa lui, nu ştiu cine o sg fiu. Anna o să înceteze să mai existe, dar Hannah se va transforma într-o nălucă a ceea ce a fost cândva. Dacă îl pierd, o să mă pierd şi pe mine.

Dar când Malakai iese pe uşa gelateriei, îmi dau seama că am rămas în acelaşi loc, fără să mă mişc nici măcar un pas şi îl privesc fascinată. Câteodată îmi fac atât de multe griji pentru el, încât uit să-l mai privesc cu adevărat. Uneori uit cât e de înalt, îi uit forma perfectă a maxilarului sau culoarea ochilor. Uit pentru că sunt prea ocupată să încerc să-i privesc sufletul, aşa că nu prea mai arunc o privire la exterior. E ceva atât de lejer în modul în care păşeşte, încât îmi dă impresia că nu are nicio grijă, iar modul în care-mi zâmbeşte până când i se formează acea gropiţă în obrazul drept îmi provoacă nişte tumbe dubioase în stomac. îmi permit să-l admir până când ajunge în dreptul meu, dar adevărul e că am încetat de mult să mă mai bucur de cum arată. Nici măcar nu-mi mai pasă.

— Ce-i? mă întreabă, întinzându-mi un cornet cu două cupe de îngheţată.

îi răspund la zâmbet şi-mi iau

îngheţata. — Ai idee cât de mult te iubesc?

Se încruntă uşor, cu o sprânceană arcuită şi îşi trece limba peste buza de sus.

- Poftim?

Ştiu că m-a auzit, dar o să intru în jocul lui.

- **Ai idee cât de mult te iubesc? repet.**

- **Hannah...**

Mă pierd în albastrul întunecat al ochilor săi.

- **Nu, îl întrerup. Te iubesc, Malakai. Şi ştiu că sunt doar nişte cuvinte alăturate în care tu ai încetat de mult să mai crezi, dar...**

îmi acoperă buzele cu ale sale înainte să-mi duc propoziţia la bun sfârşit. Are buzele reci, cu gust de vanilie - se pare că Malakai chiar urăşte ciocolata, sub toate formele, mai puţin trufele de la Katherine. Nu e un sărut pasional, ci unul scurt, ca să mă reducă la tăcere.

- **Ştiu, Hannah, îmi spune după ce se retrage. Tu mă faci să cred.**

Inima mea sare peste câteva bătăi, apoi încearcă să recupereze, bătând mai repede.

- **Ştiu ce vreau de ziua mea, o spun**

repede, înainte să mă răzgândesc.

îmi zâmbeşte arogant.

- Ştii?

încuviinţez. M-a tot întrebat asta. In fiecare zi Şi am evitat să ii ofer răspunsul, încercând să găsesc un moment potrivit să ii spun, dar îmi dau seama că s-ar putea să nu existe un asemenea moment. Oricum, nu pentru ceea ce vreau sâ-i cer.

Şi m-am gândit şi la cum aş putea să fac asta, aşa că mi-a venit o idee. Scot din buzunarul de la blugi bucata de hârtie împăturită pe care o port cu mine de câteva zile bune şi i-o întind cu degetele tremurânde.

- Ce-i asta?

—E o foaie din agenda pe care mi-am trecut lucrurile pe care vreau să le fac înainte să mor. Am mai scris ceva, îi explic in continuare. înainte s-o citeşti, ascultă-mă.

Vocea îmi tremură, dar el aşteaptă răbdător să-mi pun gândurile în ordine. îşi mănâncă îngheţata, în timp ce a mea cred că o să înceapă să se topească în curând.

— Te ascult.

- Te implică pe tine, inspir adânc. Şi e un lucru pe care mi-l doresc, dar doar dacă vrei şi tu.

îmi întinde îngheţata lui şi nu vreau să o iau, dar nu ştiu cât mai pot să amân momentul, aşa că o iau şi
aştept ca el să despăturească foaia şi să citească ce afli scris pe ea.

Simt nevoia să o iau la fugă. îşi plimbă *pTivi*e* pe foaie de câteva ori, dar faţa lui nu trădează niciun gând, niciun sentiment, nimic şi

mă întreb ce naiba a fost în capul meu să fac asta. Dar Malakai nu explodează, ci doar respiră puţin mai alert. Momentan.

— De ce?

îl privesc surprinsă.

— De ce, Arma? De ce vrei să vii cu mine la terapie?

Pot să o iau la fugă?

îi întind îngheţata înapoi, susţinându-i privirea. Merge şi o aruncă la coş, apoi se întoarce. Se pare că i-a pierit cheful.

— îmi amintesc că mi-ai spus că mama ta obişnuia să vină cu tine la şedinţe, îi reamintesc. Vreau să fac asta, Malakai. Vreau să fac asta pentru mine şi...

Nu mai continui. îmi dau seama că am spus ceva greşit după expresia împietrită pe care o adoptă şi sclipirea de nebunie care-i apare în privire. Din instinct, fac un pas în spate.

— Parcă nu credeai că sunt nebun.

— Dacă vreau să vin cu tine la şedinţe, nu înseamnă că am impresia că eşti nebun.

Fac un efort să nu ridic vocea la el, dar nu pare să-i pese.

_ vrei să faci asta pentru tine? Te scot din minţi, Anna? Sunt atât de insuportabil, încât ai nevoie de terapie ca să ştii cum să-mi faci faţă?

Ă... da, poate. Dar în niciun caz nu o să-i spun asta. Şi nu. Vreau să fac asta pentru că altfel am impresia că nu o să-l pot ajuta niciodată. Că nu o să-l pot înţelege niciodată.

- Nu asta am vrut să sugerez, încerc să rămân calmă.

- Naiba ştie ce vrei să sugerezi, Anna. într-o secundă îmi spui că mă iubeşti, apoi îmi aminteşti că am nevoie de terapie şi, pe deasupra, îmi spui că ai vrea să vii cu mine pentru că nu mai poţi să faci faţă la toată situaţia. Ţi-am spus că aici o să se ajungă, nu?

- Nu asta am spus!

- Ţi-am spus că aici o să se ajungă, nu? De data asta, ţipă cu adevărat la mine şi reuşeşte să mă sperie. Ţi- am spus că nu merit efortul! Ţi-am spus...

In minte îmi revin cuvintele lui Parker şi nu pot face nimic să le blochez. Mai devreme sau mai târziu, oameni ca Malakai devin violenţi. Mai fac un pas în spate.

- Nu asta am spus, repet. Nu încerca să-mi pui m Carcă chestii Pe care nici măcar nu le-am rostit.

- Dar le-ai gândit, pufneşte. Cu siguranţă. Şi cum te uiţi la mine şi te gândeşti cum să scapi de aici repede. Ce să zic... a fost amuzant cât a durat

Malak
ai

Şi

presupun că trebuia să-mi dau seama că totul e doar aşa, *ca* să treacă timpul.

Spune atât de multe lucruri lipsite de sens, încât nici măcar nu ştiu pe care să mă concentrez.

- Du-te acasă şi nu-mi mai irosi timpul.

Deloc surprinzător, nu eu sunt cea care ţipă cuvintele astea. Malakai o face şi nici măcar nu mai aşteaptă un răspuns din partea mea.

— Nu ştiu de ce te agăţi de mine în halul în care-o faci, dar e cazul să încetezi. Oricum, nu poţi să pierzi ceva ce n-ai avut niciodată. Şi, dacă e să fii sinceră cu tine, Hannah... Nu mă iubeşti. Iubeşti ideea de ce aş putea să devin şi ghici ce? Nu o să fiu niciodată cine vrei tu să fiu. Şi încetează să fii atât de pisăloagă. Eşti obositoare.

Deja se îndepărtează, iar eu rămân în mijlocul străzii. Scap îngheţata din mână şi lacrimile îmi cad şiroaie pe obraji.

Privesc în urma lui, dar nu îndrăznesc să mă mişc. Nu-mi amintesc acum mai nimic din ce mi-a spus Parker, în afară de riscul de a deveni violent, dar sunt sigură că mi-a spus că reacţiile astea sunt normale şi ar trebui să mă aştept la ele. însă cuvintele sale s-au înfipt în inima mea şi am impresia că încă le răsuceşte, deşi nu mai e

prezent.

Nu ştiu dacă e posibil să mori din cauza unei inimi frânte, dar sunt destul de sigură că eu sunt pe aproape, mai pot să respir, tremur din toate încheieturile şi în

loc să mă gândesc la mine şi la toate lucrurile oribile pe care le-a spus Malakai, nu mă pot gândi decât la faptul ca a venit cu motocicleta şi că se îndreaptă spre ea chiar iu secunda asta.

Să merg acasă.

Să nu-i mai irosesc timpul.

Să nu mă mai agă\ de el în halul în care o fac.

Să încetez.

Nu pot să pierd ceva ce n-am avut niciodată.

Nu-l iubesc.

Iubesc ideea... n-o să fie niciodată...

Trebuie să încetez. Nu e momentul potrivit să mă gândesc la tot ce a spus Malakai şi nu pentru că nu mi-aş simţi inima sfâşiată în mii de bucăţi, ci pentru că, în ciuda a tot ce mi-a spus, sunt atât de idioată, încât încă îmi fac griji pentru el. Nu poate să şteargă lucrul ăsta aruncând în mine cu vorbe pe care nici măcar nu sunt sigură că le crede. Nu ştiu dacă le crede. Pentru că nu ştiu ce e în mintea lui Malakai şi nu o să ştiu niciodată, dar continui să mă mint şi să-mi spun că e un simptom al tulburării sale. Un mecanism de apărare. Pleacă înainte să-l pot răni, deşi nu aş face-o niciodată cu intenţie.

Concluziile pe care le-a tras... habar nu am de und< le-a scos. Nu la asta voiam să se ajungă. Singurul lucru care a fost în mintea mea, atunci când m-am gândit că aş vrea merg cu el la terapie, a fost că vreau să-l înţeleg. Că vreau să-l pot ajuta. Că vreau să fiu acolo pentru el, orice ar fj Poate că ar fi trebuit să-i cer părerea lui Parker înainte să iau decizii de una singură.

Pentru că nu mai pot să fac faţă la toată situaţia?

Cine ştie? Poate că există o fărâmă de adevăr în ce a spus Malakai, dar nu aşa cum crede el. Nu vreau să scap de el. Nu vreau să se îndepărteze. Şi în niciun caz n-o să stau pe margine să privesc cum îşi pune viaţa în pericol, pentru că, indiferent că simte sau nu ceva pentru mine, e viaţa lui în joc.

Şi, deşi sunt înţepenită, extenuată nu doar fizic, ci şi psihic şi îmi tremură picioarele atât de tare, încât nici măcar nu pot să mă mişc, reuşesc să-mi scot telefonul din buzunar. Mă gândesc că aş putea să sun la conac, să vorbesc cu Marta ori cu Seth, sau cu oricine ar fi acolo, dar nu o fac. in schimb, îl sun pe Alek. Nu-mi răspunde, aşa că mai încerc de câteva ori, până când, în cele din urmă, pune mâna şi răspunde la nenorocitul ăla de telefon:

— Hannah, iubire... Sunt în mijlocul a ceva acum ...

— A-l-e-k, îi şoptesc numele printre suspine.

— Hannah? Plângi? Ce naiba s-a întâmplat?

Vocea lui joasă nu e mai mult decât o şoaptă, dar pare îngrijorat. îmi dau seama că a renunţat la orice făcea.

- Malakai, suspin în continuare. Crezi că ai putea să mergi până la el să vezi dacă e... Dacă ajunge... El... jsje-am certat şi a venit cu moto... Şi... Alek...

Nimic din ce spun nu are sens.

- Bine, îmi răspunde imediat. Mă pornesc chiar acum, bine? Unde eşti?

Ridic din umeri, gest complet inutil, din moment ce el nu e aici să mă vadă. Nu mai vreau să vorbesc cu el. Nu vreau sâ-i repet toate lucrurile pe care mi le-a spus Malakai şi în niciun caz nu vreau să înceapă lumea să se uite la mine de parcă aş fi nebună. îmi şterg lacrimile şi o iau din loc, în direcţia din care am venit, deşi nu am siguranţa că o să-l găsesc pe Malakai. Şi, dacă e să fiu sinceră, nu mă simt în stare să dau ochii cu el acum. Pentru că mă simt inutilă şi nu cred că aş putea să-l opresc. Trebuia să merg după el chiar atunci, dar n-am făcut nimic altceva decât să plâng şi să privesc în urma lui. Poate că sunt slabă. Poate că am ajuns la capătul puterilor. Poate că vreau doar să ştiu că e bine şi măcar pentru o seară să nu-mi mai fac griji. Evident că azi nu e acea seară.

- Hannah?

Clipesc nedumerită.

- Scuze, îi răspund lui Alek. Sunt bine, îl mint, deşi Ştiu că nu o să mă creadă. Doar... vezi dacă reuşeşti să dai de Malakai, bine?

- Sigur. Vrei să vin după aia să te iau?

— Nu, mulţumesc. Mă descurc.

închid telefonul înainte să-mi ceară explicaţii sau să mă roage să-l aştept. Ajung de unde am plecat, din faţa cinematografului. Mâinile îmi tremură şi le bag în buzunarele de la blugi, sperând că aşa o să-şi recapete controlul.

Malakai nu e nicăieri şi, într-un mod ciudat, nu sunt deloc surprinsă. Nu sunt surprinsă nici de faptul că motorul lui nu mai e aici.

S-a urcat pe rahatul ăla, nervos şi instabil. Iar nervii mei sunt vraişte, sunt instabilă emoţional şi mă transform într-o epavă. Pentru că a naibii să fiu dacă îmi dau seama unde şi cu ce am greşit. Nu am vrut decât să-l ajut. Asta am vrut de la bun început. De când am intrat pentru prima dată în conac, i-am văzut privirea goală şi mi-am dat seama că s-a izolat.

Mi-am promis că nu o să-l las să dispară.

Mi-am promis că o să-l găsesc şi că o să-l aduc înapoi.

Pentru o scurtă perioadă, m-a lăsat să cred că am reuşit. Mi-a dat impresia că s-a mutat în universul meu. Acum îmi dau seama că o parte din Malakai a rămas mereu pierdută în acel univers al lui şi că n-am avut nicio şansă să-l aduc înapoi. Nu când a tot continuat să piardă bucăţi din el şi să le mute, încetul cu încetul, dincolo.

în loc să-mi duc promisiunea până la capăt, am încălcat una pe care mi-am făcut-o mie însămi cu mult înainte să-l cunosc pe Malakai.

Mi-am promis că nu o să mă pierd din nou.

Iar acum am călcat acea promisiune în picioare, fără să-mi pese de consecinţe. Cum pot să-l găsesc când nici măcar nu mai ştiu cine sunt? Partea cea mai proastă e că Malakai are dreptate. M-am agăţat de el încă de la bun început, deşi nu mi-a cerut niciodată să fac asta. Am insistat, în ciuda faptului că a încercat de atât de multe ori să mă îndepărteze. E doar vina mea că am o inimă frântă şi sunt vraişte.

îmi ia ceva timp să ajung acasă. Bunica e în sufragerie şi, deşi, de obicei, aş evita-o, de data asta nu pot s-o fac. Pentru că singurul lucru de care am nevoie e o îmbrăţişare. De la cineva care o să mă asigure pe mine că o să fie bine şi că lumea mea nu o să se sfârşească dintr-atât. Mă îndrept spre ea, fără să mă deranjez să mă dezbrac sau să mă descalţ, şi cad în genunchi în faţa ei. îmi aşez capul pe picioarele sale şi încep să plâng, fără să-i ofer nicio explicaţie. Nu-mi cere una, ci doar îşi aşază mâna pe capul meu şi începe să- mi mângâie părul. O aud oftând adânc, de parcă ştie ce s-a întâmplat şi ce mă doare.

— Îmi pare rău, încerc să-i vorbesc.

— E în regulă, scumpa mea. O să fie totul bine.

Asta mă face să plâng şi mai tare. Nu cred că o să mai fie vreodată ceva bine şi nu pot decât să plâng. Nu pot decât să-mi permit să fiu slabă şi mă urăsc pentru asta. Pentru că eu nu sunt aşa.

— Nu cred, îmi ridic capul şi-mi şterg lacrimile. ᶜred că...

— Ce s-a întâmplat?

Nu pot să suport blândeţea din privirea ei. îmi cobor capul ca să evit toată înţelegerea pe care o citesc în ochii ei. îi îmbrăţişez picioarele şi-mi aşez din nou capul pe ele.

— Malakai, îi răspund. M-am certat cu Malakai...

E cam mult spus că m-am certat cu Malakai, dar chiar nu mă simt în stare să-i explic toată situaţia. Ştiu că şi-ar face şi mai multe griji decât până acum şi n-aş suporta asta.

— Probabil o să vă împăcaţi, Hannah.

O spune cu atâta siguranţă în glas, încât tind să o cred. Dar chiar dacă are dreptate, cum aş putea să uit vreodată tot ce mi-a spus Malakai?

Sunt pisăloagă.

Şi obositoare.

Plâng până când rămân fără lacrimi, iar ochii încep să mi se usuce. Am amorţit şi cred că am ceva vreme de când stau aici, dar bunica mă alină în continuare aşa cum poate.

— Cred că... o să merg în camera mea acum. Mulţumesc.

Ar vrea să mai stau cu ea şi să îi explic. O văd m ochii ei. Dar nu pot. Mă ridic cu greu şi mă îndrept spre camera mea. închid uşa şi mă lipesc cu spatele de ea, ap[01] alunec şi cad, fără să-mi pese. îmi ascund faţa în mâini/ dar

măcar nu mai plâng. Nu mai pot. îmi las capul pe spate şi oftez, suspin şi mă rog ca durerea asta să înceteze odată. Habar n-am cât de mult pot s-o mai suport.

Mai trece ceva timp până când aud o bătaie în geam. Mă ridic cu palmele sprijinite de uşă şi mă îndrept cu picioarele înţepenite spre fereastră. îmi tremură degetele şi o deschid cu greu.

Alek are cute adânci pe frunte, iar sprâncenele aproape i se unesc, de cât de tare se încruntă.

— Arăţi ca naiba, e primul lucru pe care mi-l spune înainte să se arunce cu picioarele înainte.

N-am zis niciodată că Alek ar fi sensibil.

— Mersi, îi răspund. Asta e noua modă.

— Să plângi din cauza iubitului tău puţin...

— N-o spune, îl întrerup ţipând.

îi arunc şi o privire furioasă pe deasupra, ca să mă . iigur că nu o să-şi ducă gândul până la capăt. N-aş suporta să-l aud spunând că Malakai e nebun sau instabil. Nu mai suport.

— Scuze, îşi ridică palmele, bătând în retragere.

— E bine?

Ăsta e primul lucru pe care trebuia să-l

întreb, dar n-am putut. Am vrut să mai amân momentul cu câteva clipe. Mintea mea nu poate să proceseze posibilitatea că Malakai nu e bine. Că i s-a întâmplat ceva.

- Mda. E bine. E un dobitoc şi jumătate, dar e bine şi trăieşte, dacă asta vrei să ştii.

Cum ziceam, Alek nu e un tip prea sensibil.

Mă aşez pe pat şi-mi sprijin capul în mâini. Malakai e bine, dar eu tot nu pot să respir uşurată.

- Hannah... Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

Alek se trânteşte lângă mine. îmi las mâinile în jos şi îmi rotesc capul spre el. Nu mai e atât de încruntat, iar ochii lui sunt mai mult gri decât verzi în secunda asta.

- Cum ai ajuns iar la geam?

- Ă... scară, copac, burlan. O poveste lungă. Nu mai trage de timp şi spune-mi.

Ridic din umeri. Alek ştie de toate problemele lui Malakai, dar, chiar şi aşa, mi-e ruşine să-i repet tot ce mi-a spus.

- Ne-am certat, scrâşnesc din dinţi. Ne-am certat, pentru că m-am gândit că ar fi o idee bună să merg cu el la şedinţele de terapie. Evident, lui nu i s-a părut a fi o idee atât de bună şi a început să-mi spună tot felul de lucruri...

- Ce fel de lucruri?

- Să nu-i mai irosesc timpul, că sunt pisăloagă şi o ositoare şi că... că nu-l iubesc. Că,

de fapt, iubesc numai ideea cine ar putea să fie dacă... dacă nu ar avea toate P emele pe care le are. Şi nu e adevărat, simt nevoia să-i

P ic. u-i adevărat, dar sunt atât de epuizată, încât nu

“ '*■" “ naiba 54 5i vreau doar m, moment de linişte...

— E vina mea, scoate un sunet gutural care mâ face să mă încrunt.

— Cum e asta vina ta?

— E vina mea, repetă de parcă nu m-a auzit. Ştiam de toate problemele pe care le are şi, în loc să-|i spun, te-am încurajat să te apropii de el. E numai şi numai vina mea.

— Nu e vina ta, îl asigur. Nu e vina nimănui.

Chiar cred asta. Nu e vina lui Alek. Nu e vina mea şi în niciun caz nu e vina lui Malakai, care nu-şi poate controla sentimentele şi tot ce-i iese pe gura aia păcătoasă.

— Ba da, e vina mea.

începe să-şi frământe mâinile, atrăgându-mi atenţia asupra lor. îl prind de încheieturi şi uit să mai respir. Monturile sale sunt crăpate şi pline de sânge închegat.

— Ce naiba ai făcut?

E rândul lui să ridice din umeri.

— Ce ai făcut, Alek?

— M-a scos din minţi, bine? Pur şi simplu m-a scos din minţi şi mi-am pierdut răbdarea, pentru că uneori m-am săturat ca...

' îmi iau mâinile de pe încheieturile sale de parcă atingerea pielii lui mă arde. Se opreşte

brusc, apoi reia:

— Nu contează. Nu i-am provocat daune Permanente.

închid ochii şi strâng din dinţi. Exact asta mai |ipsoa Mi se formează un gol în stomac şi-mi vine să mă iau ,a bătaie, pentru că simt nevoia să-l sun şi să mă asigur că e bine. în schimb, decid să cântăresc gândul ăsta pentru o secundă şi ajung la concluzia că trebuie să-l cred pe Alek p?

cuvânt.

— Seth era acasă, continuă el. Am ajuns acolo înaintea lui Malakai, aşa că l-am rugat să nu-l lase singur sau să-l scoată şi mai tare din sărite. O să fie bine.

— Chiar crezi asta?

Alek înghite în sec.

— Nu ştiu, recunoaşte. Sper să fie bine şi ştiu că asta nu e de ajuns, dar nu ştiu ce altceva aş putea să fac. Nu ştiu ce altceva ai putea să faci tu, Hannah.

— Aş putea să merg...

— Ca să ţipe iar la tine? mă întrerupe, sfredelindu- mă cu privirea. Deja eşti epuizată şi la capătul răbdării. Poate că ar fi cazul să iei o pauză în seara asta. O să aibă Seth grijă de el.

Vreau să mă împotrivesc, dar ştiu că are dreptate.

Nu aş rezolva nimic dacă aş încerca să vorbesc cu

Malakai

şi nici nu ştiu ce aş putea să îi spun. Că îmi pare rău că sunt pisăloagă? Că îmi pare rău că sunt obositoare? Că îmi pare rău că vreau să ştiu că respiră şi că o s-o scoată la capăt cumva?

Hannah... Nu te mai gândi la tot ce a spus, te rog-

— De-ar fi aşa uşor, pufnesc.

— Ştiu că nu e uşor. Ştiu că nu o să ui|i uşor, dar nici nu o să-ţi faci vreun bine dacă întorci cuvintele lui pe toate părţile. Cel mai probabil, şi-a pierdut controlul şi nu a stat să se gândească prea mult.

— Cel mai probabil, îl aprob. Hai să te speli pe mâini. Cred că am nişte dezinfectant pe undeva. Şi încearcă şi tu să intri pe uşă, ca oamenii normali.

— Nu mă deranjează.

Se ridică de pe pat şi-mi aruncă rânjetul ăla care mă fraiereşte pentru o secundă.

— Te-ai gândit că poate mă deranjează pe mine?

— Nu te deranjează.

Mă ridic şi eu şi îi fac semn să mă urmeze spre baie. Trebuie să mă spăl şi eu pe faţă, deşi nu prea am curaj să mă privesc în oglindă. Cred că am ochii umflaţi, roşii şi nici nu mai văd chiar atât de clar.

- Mulţumesc, îi spun, în timp ce el se spală pe mâini şi eu caut un dezinfectant prin dulapuri.

- Pentru puţin. Nici nu ştiu ce ar trebui să spun, Hannah. Pentru că în niciun caz nu-mi pare rău că am dat în el, dar îmi pare rău că te-

am târât în asta.

- Nu tu m-ai târât în asta. M-am băgat singură în ªsta. Şi tot eu m-am agăţat de elᵧ fără să mă forţeze nimeni.
Poate că are dreptate... Poate că trebuia să-mi văd de treaba
mea.

- Nu vorbeşti serios.

închide robinetul şi-mi aruncă o priviᵣ<. pătrunzătoare.

- Nu, evident că nu vorbesc serios. Dar mă gândesc cum ar fi fost dacă...

îmi unesc buzele într-o linie şi mă concentrez pₑ
căutat.

- Ar fi fost pierdut Hannah. De mult timp.

Nu răspund. Pentru că Malakai încă e pierdut, iar eu nu l-am găsit niciodată. Nu ştiu dacă o s-o pot face vreodată.

- Vorbesc serios, repetă Alek, pe un ton mult mai
serios.

Aş vrea să-i spun că aş vrea să-l cred, dar mi se adună din nou lacrimi în colţurile ochilor.

- Am găsit, spun cu o veselie falsă şi mimez un zâmbet, ridicând dezinfectantul.

Alek pufneşte, semn că nu l-am păcălit, dar nu mai
insistă.

Ştiu că dacă nu ar fi aici, acum aş plânge

până când, în cele din urmă, aş adormi. Ştiu că dacă nu ar fi aici, ar ii mult mai rău.

îl las să iasă primul din baie şi îmi şterg lacrimile m urma lui.

Nu mai pot să plâng pentru Malakai.

Poate că în seara asta o să iau o pauză.

- Trebuie să-ţi aminteşti că ăsta e modul în care el face faţă realităţii, Hannah.

Aud vocea lui Parker destul de clar, însă uneori mi-e greu să îi înţeleg cuvintele.

— Şi că pur şi simplu teama lui de abandon îl împinge să taie orice legătură cu tine, continuă el, fără să aştepte vreun răspuns din partea mea. Poate să treacă de la iubire la ură într-o secundă. De fapt, îl împinge să taie orice legătură cu lumea, nu doar cu tine.

— Ştiu, înghit în sec, dar nodul ăla sâcâitor din gât pur şi simplu nu vrea să dispară. Ştiu asta, dar nu înseamnă că nu mă doare. Că îi pot ignora cuvintele chiar atât de uşor şi să mă prefac în continuare că totul e bine.

M-am săturat să mă mint şi să-mi spun că pot să accept tot ce spune sau face Malakai. Adevărul e că nu pot şi nici nu mai pot să ţin în mine toate lucrurile astea.
Nu am renunţat la el, dar încep să mă întreb în

ce m-am băgat.

- Hannah... Uneori, singurul lucru pe care poţi Să'l fac* e s ă renunţi. Să accepţi că ai făcut tot ce se putea ?1 nu a fost de ajuns şi crede-mă că nimeni nu o să te condamne dacă o faci. îmi dau seama că-l iubeşti, dar asta

nu înseamnă neapărat că tu eşti fericită. Mă înţelegi? $T_{0,a}$ rănit şi o s-o mai facă dacă nu te îndepărtezi acum şi ^ şi tu că nu o să mai fie la fel. în ciuda tuturor lucrurilor nu poate să retragă printr-o minune tot ce a spus, iar hi nu poţi să uiţi.

Nu plâng. Am încetat s-o mai fac în urmă cu câteva zile, când mi-am dat seama că Malakai nu are de gând să sune. Că nu are de gând să mă caute. Că nu are de gând să facă ceva şi nu mai pot să fiu eu cea care-l caută. Care îl sună. Nu mai vreau să fiu pisăloagă şi obositoare şi aş putea să îl contrazic pe Parker, dar nu o fac. Undeva, în adâncul meu, ştiu că are dreptate, dar nu la fericirea mea mă gândesc acum.

— Poate că... poate că o să vin în vizită în weekendul viitor.

— Poţi să vii oricând vrei tu.

Măcar e suficient de drăguţ încât să nu mai insiste asupra subiectului pe care vreau să-l evit.

— Mulţumesc, îi repet pentru a nu ştiu câta oară.

— Oricând. Anna nu e acasă momentan, dar o să-i spun să te sune. E în regulă?

— Da, îl asigur şi, spre surprinderea

mea, nu
mint.

- Ai grijă de tine, Hannah.

Mormăi ceva, apoi închid. Am nevoie de o doză de normalitate în viaţa mea şi, în cel mai ciu ª

mod posibil, am parte de una ori de câte ori vorbesc cu mama. îmi povesteşte despre ultimele proiecte în care s-a implicat, despre acţiunile pe care le organizează, iar eu o ascult şi zâmbesc ca o idioată. Mama mereu a crezut că poate să salveze lumea - bine, poate că nu întreaga lume, dar măcar o mică parte din ea aşa că mereu s-a implicat în proiecte umanitare. Acum că mă gândesc mai bine, poate că am moştenit ceva de la ea. Nu, nu vreau să salvez lumea. Vreau doar să-mi salvez lumea mea, iar asta înseamnă că trebuie să-l salvez pe Malakai. Chiar dacă sună penibil.

Dacă m-aş fi gândit din timp, aş fi putut să o vizitez pe mama în weekendul ăsta, dar o parte din mine vrea să rămână aici. Şi nu pentru că mi-am făcut vreun plan să-i invadez din nou viata lui Malakai, ci pentru că e ziua mea şi ştiu cât de mult ar vrea bunica să o petrec cu ea. Nu mi-a spus-o, dar nu am mai petrecut o aniversare cu ea de câţiva ani buni.

Mă ridic din pat, iau ghiozdanul pe care l-am aruncat pe jos şi mă aşez la birou. în ciuda tuturor lucrurilor, lumea nu s-a oprit în loc. Aşa că trebuie să continui să-mi văd de şcoală şi să mă rog să se termine odată.

— Hannah?

Vocea bunicii provine de dincolo de uşă, apoi ate. Mereu face asta. întâi mă strigă, apoi bate. **Nu ‘"Wegdec*.**

“ “ Intră, mă rotesc cu scaunul spre uşă şi aştept.

Am încetat să mai plâng, însă ea tot mă îngrijorată. Nu o să răbufnesc şi am asigurat-o deT ăsta, dar nu ştiu ce altceva să mai fac ca să îi demo ^ că nu o să mă sparg. Tot aşa mă priveşte şi acum. Cu^ mijiţi, aproape suspicioasă.** [1]

— S-a întâmplat ceva?

— Ce faci?

- Mă apucam să-mi fac din teme, depun un efort să-i ofer un zâmbet.

Oftează adânc şi clatină din cap. Mă simt de parcă eu am de-a face cu o adolescentă instabilă.

— Te caută un băiat, îmi spune în cele din urmă.

îmi ridic sprâncenele. Un băiat care foloseşte uşa? Sigur nu e Alek şi nici Malakai nu are cum să fie, altfel bunica mi-ar fi spus.

— Cine?

Bunica pare să cântărească în minte opţiunile pe care le are. Să-mi spună? Să nu-mi spună? Eu cred că oricum a luat o decizie, altfel nu ar mai fi urcat până în camera mea ca să-mi spună că mă caută cineva. Dar oricine ar fi, nu pare prea încântată. îmi aranjez păru după ureche şi aştept.

— A spus că e fratele lui Malakai.

hi I

Malakai.

înghit în sec. Nu vreau nici să-mi măresc *oc^* nici să clipesc des şi nedumerită, dar se întâmplă on Pe deasupra, încep să-mi transpire şi palmele.

S-a întâmplat ceva cu Malakai.

- Poftim?

- A spus că e fratele lui Malakai, repetă bunica, deloc surprinsă de reacţia mea.

-Ă...

Am uitat toate cuvintele.

I s-a întâmplat ceva lui Malakai.

- N-a vrut să intre. Te aşteaptă afară, dacă vrei să cobori să vorbeşti cu el. Ciudaţi mai sunteţi voi, mormăie în barbă înainte să se rotească şi să mă lase din nou singură.

Mă ridic şi primul meu instinct e să mă îndrept spre fereastră, dar nu o fac. Aş trage de timp şi nu m-ar ajuta cu nimic să mă baricadez în camera mea şi să-i arunc priviri pe furiş. Dar mi-e greu să înţeleg de ce e A aici. Nici măcar nu ştiu cum arată fratele lui Malakai. In conac nu există nici măcar o singură poză cu el. Oricum, nu una pe care s-o fi văzut eu şi, dacă stau să mă gândesc mai bine, nu există nici vreo poză cu părinţii lor. De parcă n-ar fi existat niciodată sau de parcă Malakai ar face tot posibilul să nu îşi

amintească de ei. Să nu-şi amintească Şi ce a pierdut şi cât de greu i-a fost. Pentru mine nu prea are logică. Pânã şi eu am o pozã cu mama, deşi înainte vorbeam cu ea rar spre deloc.

îmi adun curajul şi ies din cameră. În$_{a.rc}$ păşesc normal, să nu ajung gâfâind la uşă, dar **frica *Z,*** arde pe dinăuntru. Simt privirea bunicii aţintită asupri, mea când trec pe lângă sufragerie, dar nu mă opresc. *() să* vreau să mă ascund pe undeva, dar vreau şi să $_{a}$f|$_{u\ f}$j„ ce a venit Seth, aşa că deschid uşa şi ies, deşi îmi tremură toată carnea pe oase. In mintea mea e haos.

Malakai.

Numai la asta mă gândesc şi nu-mi pot controla nici respiraţia şi nici bătăile inimii.

Un tip cam de înălţimea lui Malakai stă cu spatele la mine, îmbrăcat din cap până în picioare in negru şi, dacă nu ar avea nuanţa pârului care e mult mai întunecată decât a lui Malakai, l-aş putea confunda foarte uşor cu fratele său.

— Seth? şoptesc cu teamă.

Tresare de parcă nu m-a auzit deschizând uşa şi se roteşte spre mine. Stau faţă în faţă cu o versiune a lui Malakai - mai în vârstă cu câţiva ani, mai neîmblânzită, cu o barbă de câteva zile şi o privire mult mai întunecată, dar e acel albastru inconfundabil, închis şi intens.

— Bună, Hannah.

Are mâinile în buzunarul de la blugi şi p^{316} puţin

stinghen. Dar nu arată de parcă s-a întâmplat ceva cu Malakai.

Malakai. Din contră, îmi zâmbeşte. Eu mă încrunt, neînţelegând de ce e bucuros să mă vadă.

— Malakai? e următorul lucru care-l întreb. .S-a întâmplat ceva cu Malakai?

Urăsc panica din vocea mea.

Seth clatină din cap. închid ochii şi-mi fixez privirea asupra picioarelor care îmi tremură. O să înceteze vreodată? Toate reacţiile pe care le am atunci când vine vorba de Malakai? Grija constantă că poate i s-a întâmplat ceva?

— După reacţia ta, o să îndrăznesc să spun că încă îţi pasă, vocea lui mă face să-mi ridic privirea şi să mă încrunt.

— Poftim?

— Scuze, continuă să-mi zâmbească. Nu cu asta trebuia să încep.

— Nu-i nimic, îl asigur.

— Deja ştii motivul pentru care am venit.

— Nu, nu chiar.

Malakai în sine e un motiv, dar mă tem că trebuie să fie puţin mai explicit.

— Marta mi-a spus tot ce ai făcut pentru Malakai, oftează. Alek mi-a povestit tot ce a făcut Malakai între hmp. Eu... sunt aici ca să văd ce faci...

Urmează o pauză pe care nu ştiu cum să

o «nterpretez. E ciudat. Am impresia că vorbesc cu o altă

versiune de-a lui Malakai, puţin mai matură şi mai stabilă. Simt o durere în piept când mă gândesc că ăsta ar putea fi Malakai, dacă nu ar avea atât de multe probleme. Trec pe lângă el şi mă aşez pe scări. Nu vreau să mă scurg la picioarele sale. Seth mă urmează şi se aşază lângă mine.

- Ai venit să vezi ce fac? repet.

- Da. Ştiu că Malakai ţi-a spus unele lucruri ultima dată când v-aţi văzut şi nu, nu am aflat asta de la Alek, în cazul în care te întrebi. Malakai mi le-a spus.

- Malakai ţi-a spus?

Mă simt ca o idioată, repetând tot ce spune el, dar încerc să înţeleg.

- Da. Vreo două zile a trântit tot ce i-a ieşit în cale şi a trebuit să stau cu ochii pe el, dar s-a calmat până la urmă.

— Şi acum...

— Acum nu mai e atât de instabil.

Râd, dar e un râs amar, drept urmare a discuţiei ruptă din alt univers.

— Urăsc cuvântul ăsta, îi mărturisesc. îl urăsc, pentru că e primul cuvânt care-mi trece prin minte când e vorba de Malakai. E primul cuvânt care îi trece lui Alek prin minte şi e primul cuvânt la care şi tu te gândeşti. Şi urăsc, pentru că nu aşa ar trebui să fie şi nu mai

ştiu ce naiba să fac să înceteze, ştii? Să înceteze să mai fie instabil- ca să nu mai avem cuvântul ăsta în vocabularul nostru.

E atât de uşor de vorbit cu el, deşi nu ne cunoaştem. Mă aştept să-mi arunce o privire care să-mi dea de înţeles că mă crede la fel de instabilă precum Malakai, însă nu o face. îşi împreunează mâinile în faţă şi oftează adânc.

- îmi pare atât de rău că nu am fost aici, îmi mărturiseşte, la rândul lui. Că nu m-am întors mai repede, să-i fiu alături atunci când a avut nevoie de mine. Sunt fratele lui mai mare. Era datoria mea să am grijă de el şi am dat-o dracului în bară.

- Nu, expir uşor. N-ai dat-o în bară. Important e că eşti aici acum şi că vrei să îl ajuţi.

îşi întoarce capul spre mine. Are sprâncenele ridicate uşor.

- Ai avut propriile probleme, continui. Poate că şi tu ai avut nevoie de timp şi de spaţiu ca să faci faţă la tot ce s-a întâmplat, aşa că nu te condamna, Seth. Nu mai
contează.

Cred lucrurile astea, dar nu am putut să i le spun niciodată lui Malakai. Nu fără să mă tem că va răbufni. Nu cred că ar fi foarte înţelegător dacă i-aş lua apărarea lui Seth în faţa lui.

- Am de gând să rămân o perioadă, mă asigură. O să rămân cât e nevoie ca Malakai să îşi revină pentru că *!> jur că nu a fost întotdeauna aşa, Hannah. Nici mama nu a fost niciodată în stadiul în care e Malakai.

- îmi pare rău. Am făcut tot ce am putut. Chiar nu ştiu ce aş putea să mai fac şi după tot ce

mi-a spus ultima dată...

— Nu crede tot ce ţi-a spus ultima dată, vocea luj e dură, aproape nervoasă, dar nu ştiu dacă pe mine sau pe Malakai.

— Ştiu şi eu asta. Chiar ştiu.

— E prea încăpăţânat ca să vină la tine momentan, dar ştiu că duminică e ziua ta şi trebuia să-l însoţeşti la strângerea de fonduri a Ameliei.

încuviinţez şi încep să-mi frământ degetele. încep să-mi dau seama unde vrea să ajungă cu asta.

— Nu cred că e o idee bună să vin, îi spun înainte să-şi ducă ideile la capăt. Nu cred că MaJakai ar fi încântat să mă vadă acolo.

— Ba da, ar fi. Doar că nu vrea să recunoască faptul că are nevoie de tine. Sau de mine, dacă are vreo importanţă. L-am abandonat. Părinţii noştri au murit. Are impresia că o să se ferească de toată suferinţa prin care a trecut dacă pur şi simplu îi ţine pe toţi la distanţă.

— Şi crezi că o să vorbească pur şi simplu cu mine?

Sunt sigur că o să vorbească cu tine, rânjeşte sigur pe el şi îi zâmbesc la rândul meu, deşi îmi vine să plâng.

Zâmbetul lui e prea asemănător cu al lui Malakai-

Aşa ar putea fi Malakai. Ăsta ar putea fi. Dar s-a

mşelat. Nu l-aş iubi mai mult dacă ar fi aşa. Nu-l iubesc pentru că în mintea mea mi-am format o fantezie despre

cine ar putea să fie în lipsa tuturor problemelor pe care le are. îl iubesc pentru cine e. Aşa cum e.

- Am încercat atât de tare, îi spun cu lacrimi in ochi.

- Ştiu, Hannah. Ai încercat să faci tot ce ar fi trebuit să fac eu. Ai fost alături de el mai mult decât oricare dintre noi în ultima perioadă. Marta îl iubeşte, dar câteodată Malakai e pur şi simplu prea mult pentru

— Mi-am dat şi eu seama de asta.

Acum mă gândesc cu tristeţe la momentele în care am fost furioasă pe ea.

— O să vii? mă întreabă cu speranţă în glas.

— O să vin, cedez. Dar nu am nicio aşteptare şi nici tu nu cred că ar trebui să ai. Dacă lucrurile ies prost, Seth... Promite-mi că n-o să pleci. Promite-mi că o să faci tot ce poţi pentru el, pentru că, Doamne, are nevoie de tine.

— Iţi promit.

Se ridică şi se şterge de praf. Mă ridic şi eu şi încerc să-mi stăpânesc lacrimile.

—Ne vedem duminică. îţi mulţumesc că ai vorbit cu mine, Hannah.

Drept răspuns, oftez.

Adina Stephanie

Seth mă priveşte intens pentru câteva secund», uTs acoi face un lucru care mâ ,a pm “ “„Te M* mbrâtise^ * mă, ^ "* surprindere. d â să-mi mulţumească pentru îndelUTfăcut atunci când el nu a fost aici ca s-o facă, fz“d “ îmbrăţişare şi, fără - râmbe* recunoscătoare că e aici.

Dnpâ ce pleacă, mai rămân câteva secunde in fa* casei, apoi intru.

Ne vedem duminică.

Port o rochie ridicolă - mama ar fi mândră dacă m-ar vedea acum, Hunt la braţul afurisitului de Alek şi mă simt oricum, numai la locul meu nu. l-am promis lui Seth că voi fi aici şi m-am ţinut de cuvânt, dar acum mă gândesc că poate trebuia sâ-mi cântăresc opţiunile mai mult înainte să-i dau un răspuns. Alek n-a acceptat sub nicio formă să mă lase să vin singură şi până acum ziua a decurs bine, dar Malakai nu e aici şi nu văd rostul prezenţei mele.

Bunica mi-a făcut tort şi am petrecut cu ea **întreaga dimineaţă, uitându-ne prin albumele cu fotografii. Când *Alek şi-a făcut* apariţia după masă, eram deja într-o stare nostalgică şi plângăcioasă, dar n-a părut să îl deranjeze. *M-a* obligat să ies la o pizza şi am primit cadou un teanc de cărţi. Dacă Malakai a pus mâna pe lista cu lucrurile pe care îmi *doream să* le fac înainte să mor, se pare că Alek a *pus mâna pe lista cu cărţile pe care vreau să le citesc şi* a început să *le taie de pe listă,* deşi habar n-am de unde a ştiut ce îmi doresc şi nu vrea să *îmi* spună. Poate că a *ghicit.***

Strângerea de fonduri are loc la *Muzeul de* Artă şi asta m-a ţinut ocupată până acum. M-am uitat la tablouri, deşi nu sunt în măsură să-mi dau cu părerea.

- Asta a fost o idee proastă, îi şoptesc lui Alek pe un ton iritat.

îşi roteşte capul spre mine şi îmi aruncă un zâmbet zeflemitor.

- Ăsta e momentul în care spun *n-am spus eu?*

îmi dau ochii peste cap. Mi-a spus, într-adevăr. Mi-a spus că e o idee proastă şi că ar trebui să aştept ca Malakai să revină cu picioarele pe pământ, dar cine ştie cât ar fi durat asta.

— Dacă te face să te simţi mai bine, poţi să te gândeşti că te-am scos la o întâlnire de ziua ta, nu că alergi după Malakai.

Mă încrunt şi scrâşnesc din dinţi.

— Nu m-ai scos la o întâlnire, pufnesc. Şi nu alerg după Malakai.

— Vrei să te scot la o întâlnire, Hannah?

Il privesc derutată.

- Nu, nu vreau, spun cu jumătate de gură.

Mă simt vinovată că mă întreb cum ar fi fost dacă, în loc să mă îndrăgostesc de Malakai, m-aş fi îndrăgosti* de Alek. Dacă l-aş fi cunoscut înaintea lui Malakai. N'anj putut să-l ignor în acea seară în care a apărut la gearn^ meu şi nu pot să-l ignor nici acum. Pentru că nu sunt oar ^ Şi motivul pentru care am tras de timp şi am înconjur ^ muzeul de câteva ori, uitându-

mă la artă pe care n-

înţeleg, a fost ca să îl evit pe Alek. Mă face să mă simt vinovată ori de câte ori mă priveşte, ori de câte ori îmi zâmbeşte sau face câte o sugestie de genul celei pe care tocmai a făcut-o. încerc să nu stărui cu privirea la tatuajul lăsat la vedere de mâneca suflecată de la cămaşa neagră pe care o are şi să nu-i privesc degetele lungi încărcate cu inele, pe care le tot roteşte obsesiv. încerc să nu-i studiez fiecare expresie şi culoarea ochilor, care în seara asta bate în verde.

— Te gândeşti serios la asta, nu-i aşa?

îmi retrag mâna de la braţul său şi fac un pas în lateral, încercând să pun o oarecare distanţă între noi.

— Nu, nu mă gândesc la asta.

Ca să pună şi mai multe paie pe foc, începe să se joace cu cercelul din limbă, amintindu-mi de existenţa lui. înghit în sec şi-mi mut privirea în altă parte, ceea ce-l face să râdă.

- Haide, Hannah. E vorba de mine, la urma urmei. Ar fi dubios dacă nu ai vrea să ieşi cu mine la o întâlnire.

Pufnesc iritată pe nări şi îmi încrucişez braţele la piept într-o poziţie defensivă.

- Vai, Narcis. Mă bucur că nu e nimic în neregulă cu mine.

- **Deci, vrei să ieşi cu mine.**

- **Nu asta am spus, mă răstesc la el.**

- Uşurel, Hannah, face un pas spre mine. Nu te judec. Ştiu că îl iubeşti pe Malakai, vocea lui e serioasă şi nici măcar nu mai zâmbeşte, dar mai ştiu şi că e greu. Nu-i nimic anormal să te întrebi cum ar fi fost dacă...

- **Asta nu mă face să mă simt mai puţin vinovată, îl întrerup.**

îmi dă o şuviţă de păr după ureche şi-mi oferă un zâmbet cald. E unul din acele zâmbete pe care le văd rar la el. Alek s-ar putea să fie un actor mai bun decât Malakai. Mereu se eschivează când îl întreb cum e cu adevărat. Ce face? Ce simte? Doar rânjeşte sau mă expediază, schimbând subiectul.

— Sunt bine, Hannah. Nu mă mai analiza.

— Sigur?

— Da. Vrei să te sărut?

O face din nou. Schimbă subiectul, aducând în discuţie ceva care o să mă ia prin surprindere şi nu o să- mi mai amintesc despre ce vorbeam.

- Mulţumesc pentru ofertă, Alek, dar mă tem că o să te refuz.

- **Ştiam, râde. Dar erai prea încordată.**

Ar trebui să îl suni sau să faci ceva, pentru că mă simt de parcă stau lângă o bombă cu ceas.

— Şi ce să-i spun? N-am mai vorbit cu el de vreo săptămână... Ce naiba ar trebui să îi spun?

- Nu ştiu... Că (i-e dor de el?

- Ai uitat toate lucrurile pe care mi le-a

spus? Clatină din cap.

- Nu, n-am uitat. Dar cred că e timpul să vorbeşti

cu el.

- Nu ştiu, zău, dacă există timpul potrivit ca să vorbesc cu Malakai.

- Aminteşte-mi de ce am venit aici, se joacă din nou cu piercingul din limbă, dar de data asta nu o face conştient. E doar un alt tic de-al său.

Ridic din umeri.

- Seara asta devine plictisitoare. Mă aşteptam la o scenă scoasă din romanele lui Nicholas Sparks şi tu îmi spui că o să stăm aici fără să facem nimic toată seara?

Nu mă pot abţine să nu izbucnesc în râs.

- De unde naiba ştii tu de Nicholas Sparks?

Se încruntă.

” T°ată lumea ştie de Nicholas Sparks, Hannah.
E calea spre inima oricărei fete. Vrei s-o cucereşti? îi
propui să vă uitaţi la *Jurnalul* sau la filmul ăla în care ea
rooare la final, apoi îţi plânge în braţe şi... Stai...

este vreo carte în care nu moare nimeni? Că eu nu-mi amintesc de vreun film...

_ Alek, îl întrerup şi îmi acopăr gura cu mân* încercând să nu fac o criză de râs. O să-l sun, bine?,,*,^; când mă opresc din râs, cu lacrimi în ochi. Numai nu vorbi despre Sparks. O să-i dau mesaj, rectific.

- Minunat.

Seamănă cu motanul Cheshire în momentul ăsta şi iar încep să râd.

- Ştii ce? O să merg să-mi pun în aplicare licenţa în Sparks. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

- Alek!

îmi strâng mâinile în pumni, frustrată. Nici măcar nu priveşte în urma lui. Mă pregătesc să scot singurul lucru pe care l-am pus în poşeta asta minusculă pe lângă chei - telefonul. încă nu cred că am curaj sâ-i dau un mesaj lui Malakai, dar mă simt stingheră şi trebuie să-mi găsesc ceva de făcut.

- Anna...

Stomacul îmi ajunge in gât intr-o fracţiune. Sunt obişnuită cu vocea aspră, joasă şi uşor tăioasă, dar asta nu înseamnă că nu mă ia prin surprindere. Expir cât de încet pot şi încerc să nu

mâ panichez. Malakai face un pas în faţă şi ajunge în laterala mea, atât de aproape, încât umărul gol mi se atinge de braţul lui.

îmi rotesc capul spre el.

- 5tiu că sunt ultima persoană pe care vrei să o vezi, îmi spunecu privirea fixată în faţă, asupra mulţimii, deşi nu cred că priveşte în vreun punct anume.

îmi încleştez maxilarul atât de tare că mă doare. Nu m-am gândit la ce o să-i spun. O săptămână întreagă, nu m-am putut gândi decât la faptul că el nu vrea să mă vadă şi la cuvintele pe care mi le-a spus. Apoi, Seth a apărut la uşa mea şi nici măcar nu a trebuit să se străduiască să mă convingă să vin să vorbesc cu Malakai. Şi e aici, iar eu nu pot să scot niciun cuvânt. îl văd aşa cum e el şi continui să-l iubesc. Poate că e ceva în neregulă cu mine.

îşi trece o mână prin păr, apoi o bagă în buzunarul de la jeanşi.

— îmi pare rău că Seth a trecut pe la line. Ştiu că vrea doar să mă ajute, dar nu trebuia să te bată la cap să- mi sari în ajutor încă o dată.

— Nu vreau să-ţi irosesc timpul.

Nu ştiu de ce naiba îi spun asta. Am un diavol pe umăr care mă împinge să încep discuţia asta cu stângul.

— *Poftim?*

E **nevoit să-şi încline capul ca să mă privească în ochi. îi înfrunt privirea, sfidătoare. Ar trebui să-i menajez sentimentele. Să am grijă la tot ce spun, dar am obosit să mal fac asta. Pur şi simplu nu mai pot şl nu-mi pasă dacă o să-mi frângă ce mi-a mai rămas din inimă, n-am de gând să fiu drăguţă doar pentru că-l iubesc. O să-mi asum riscul şi o să suport consecinţele.**

Ailiim
Sloplmnio

- Nu vreau sii-ţi irosesc timpul, îi repet, $A_{Ş}$, că dacă ai ceva de spus, spune. O să tac, ca să nu-ţj j_{nu} impresia că sunt obositoare şi pisăloagă şi o să te ascult,

- Anna...

îmi arcuiesc o sprânceană, aşteptând.

- Spune ce ai de spus, Malakai.

Buzele i se ridică uşor şi formează un zâmbet vag.

- Spun lucruri pe care nu le cred cu adevărat. Destul de des.

- Asta nu e o noutate şi în niciun caz nu e o scuză.

— Ştiu.

încerc să nu mă las distrasă, dar e din ce în ce mai greu. Devin conştientă de parfumul lui, de porţiunea de piele care se atinge de el, de postura lui dreaptă şi de faptul că îi stă indecent de bine în cămaşă.

- Ştiu că nu e o scuză şi că nici măcar o explicaţie bună nu e, dar... când nu mai ştii cine are de gând să rămână în viaţa ta şi cine are de gând să te părăsească, preferi să îi îndepărtezi pe toţi. Ai impresia că o inimă care a fost deja frântă nu se mai poate sfărâma, că nu mai are de unde, dar nu e adevărat. Şi tot ce simt mă doare şi mă înnebuneşte. Nu cred că ai cum să înţelegi.

Mereu face asta. Mereu spune lucruri care mă fac să vreau să-l strâng în braţe şi să nu-i mai dau drumul
vreodată, ilar nu pol fare asia. Nu |н»l im ă Mă nil lni ce mi-a spus, chiar

Mulul'
ni

dacă nu crede tu propriile cuvinle

— îmi pare rău, I luminii.

Mereu face aula. Mereu o «lini.ml şi mnrocăiion, dar expresia îi devine mai puţin Mcrioană alunei când MC uită la mine şi-mi zâmbeşte III modul ăla m care doar el poate, dulce, amar şi trist yi vreau din mai nă I iau in bra|e.

— Pentru?

Reunesc să nu mă apropii de el.

— Pentru că suni cine suni, liduă din umeri, Pentru că te rănesc, apoi îmi cer scuze, apoi i<- răneru din nou. Nu meri|j asta.

— Ai dreptate, îl aprol». Prohahil (ă nu merii asia. Dar nimeni n-ar Irebui să-şi ceară scuze peniiu cine e, Malakai. Ai fost rănit, iii fost abandonai şi ai remm|al la un moment dat.

Işi înclină capul. Putâl de uşor să vorbesc cu el, de parcă-l cunosc de o viaţă întreagă şi cumva urăm’ sriiza|la asta, pentru că nu aşa decurgeai conversa|ia asia în ininlea mt*a. Nu atât de simplu.

— Dar m-ai făcut să vreau să-mi revin, I lannali. Centru că meriţi mai mul! şi penlm că am ohmii să mal iiu aşa, când cald, când rece. Azi sunt normal şi mâine o if>u razna.

. ^

Nti o să plâng ^în "iciun caz nu o sa p|a$_{nf}$,

_ Mi-a fosi dor de tine, zâmbeşte. [),. (j$_{an\ C}$am nu o de acord cu tot ce spun şi care mă înjura dt când în când.

_ Crede-mă, nu eşti pregătit pentru înjurăturile pe care ţi le-am pregătit.

- Nu, probabil că nu. Dar crezi că...

Aş fi de acord cu tot ce mi-ar spune. Pentru că Malakai habar nu are cum e pentru mine să fiu îndrăgostită de el. Ca într-un roller coaster care se poate opri in orice secundă atunci când eşti cu capul în jos. Nu ştie că uneori simt că-mi pierd minţile. Câteva minute petrecute alături de el şi deja sunt în stare să uit şi să iert tot ce mi-a spus vreodată, dar el nu ştie asta.

- Cred că...

- Suntem prieteni, Hannah?

întrebarea lui mă lasă confuză şi trebuie să mă gândesc la ce vrea să spună, dar da, cred că, înainte de toate, suntem prieteni.

— Da, Malakai. Suntem prieteni. De ce? îşi

trece o mână prin păr.

-Şi crezi că am putea să fim prieteni în continuare.

dacâ- nu ftiu... crezi că vrei să ne vedem din când în când, chiar dacâ începi să te vezi cu altcineva?

- Despre ce vorbeşti?

- Sunt conştient că nu mă poţi ierta pentru tot ce am spus, dar nu pot să te pierd. Nu ştiu ce ar trebui să fac, dar mă gândeam că poate am putea să rămânem prieteni.

L-aş întreba dacă a luat-o razna, dar sunt sigură că nu ar aprecia întrebarea.

- încerci să te desparţi de mine, Kai? Pentru că nu înţeleg.

Cred că i-am transmis toată confuzia pe care am simţit-o în urmă cu un minut. Acum mă priveşte încruntat şi mai că-i pot văd gândurile roindu-i prin minte.

- Credeam că...

Face o pauză. Credea că m-am despărţit de el in seara aia şi nu pot să spun că n-ar avea dreptate, dar cred că tocmai m-am împăcat cu el în secunda în care a apărut lângă mine, deşi nu mi-am dat seama de asta. Să rămânem prieteni chiar dacă încep să mă văd cu altcineva? O, Doamne!

- Sărută-mă şi taci.

Pentru o fracţiune de secundă, cât se apleacă ˢpre mine, rânjeşte şi e suficient să-mi facă genunchii să înceapă să tremure şi să mă panichez că o să mă fac una ᶜᵘ P°deaua. îşi scoate mâna din buzunar şi o strecoară în Pârul meu, oprindu-se pe ceafă. Cealaltăe deja înconjurată

ᵘpă mine şi mă lipeşte de el. Nu m-am obişnuit cu asta ŞI nu crec∗ că ° s-o fac vreodată - cu ritmul lent în care mă sărută îndelung înainte să-şi strecoare limba În gUra mea. Mă ţine sub vraja lui şi mi-e greu să mă mai gânde^ la orice altceva, dar îmi dau seama unde ne aflăm şi mă îndepărtez cu respiraţia întretăiată şi oasele făcute terci

îmi sprijin fruntea de pieptul lui şi îi ¡nspjr parfumul.

— Ţi-am făcut ceva, îmi şopteşte cu buzele lipite de părul meu.

îmi dau capul pe spate şi-l privesc surprinsă.

— Mi-ai făcut ceva?

— Credeai că am uitat? îşi arcuieşte o sprânceană.

— Ce să uiţi?

— Amuzant, n-am ce spune. Dar o să-ţi primeşti cadoul mai târziu.

— Cred că deja mi-am primit cadoul, Malakai.

— Bine că mi-ai amintit...

îşi retrage mâna de pe spatele meu şi imediat simt lipsa căldurii. Scoate o foaie din buzunarul de la spate al blugilor şi mi-o flutură prin faţă.

— Ce-i asta?

Mă dau un pas în spate. Simt un gol ciudat m stomac şi mă panichez şi mai rău când nu pot descifra expresia lui.

Despătureşte foaia şi o ţine la nivelul feţei mele, ca să pot citi ce scrie pe ea. Sunt trecute nişte date şi ore.

- E programul meu de la terapie, Anna. Nu te

panica.

îi smulg foaia din mână şi o mototolesc, clătinând frenetic din cap.

- Nu, spun cât de clar pot.

- Nu e cum crezi tu, mă prinde de umeri, aducându-mă cu picioarele pe pământ. Am înţeles de ce voiai să faci asta, aşa că dacă asta îţi doreşti...

îl privesc cu neîncredere.

- Am înţeles, mă asigură el. Voiai doar să poţi să fii în stare să te descurci cu mine şi nu e nimic rău în asta, Hannah. Ai crezut că ţi-ar fi mai uşor să înţelegi ce-i în mintea mea.

- Malakai... n-am nevoie să merg la terapie ca să fiu în stare să mă descurc cu tine, îi spun printre dinţi, încercând să nu mă enervez.

- Poate că nu, îşi retrage palmele şi le ridică defensiv. Doar că deja mi-e ruşine de toată povestea asta, pufneşte. De terapie, de

nebunie, de totul.

- Kai, şoptesc. Nu ai absolut niciun motiv să...

- Hannah, mă întrerupe, îmi pare rău pentru tot ce-am spus. Nu eşti pisăloagă şi nu eşti nici obositoare.

Şti singura persoană de care am nevoie. Pentru că în tot

haosul din mintea mea, nu mai văd pe nimeni altcineva Dar te văd pe tine. Şi te iubesc atât de mult, încât un$_{e0}$r| mă sperie gândul că într-o zi o să dispari şi o să rămână din nou doar haosul.

Inima mea a luat-o razna. îmi vâjâie sângele prin urechi.

— Nu plec nicăieri.

îl prind de mâini şi mă ridic pe vârfuri ca să-l sărut.

— Nici nu mă gândesc neapărat că o să pleci, îşi lipeşte fruntea de a mea şi îi simt respiraţia fierbinte pe faţă. Adică nu mă gândesc că m-ai părăsi, deşi Dumnezeu ştie că ai absolut toate motivele să vrei să faci asta. Dar după ce s-a întâmplat cu părinţii mei...

îmi ridic mâna şi îmi trec degetele prin părul lui.

— Ştiu, închid ochii şi oftez poate mai tare decât el.

Nu pot să-l mint şi să-i spun că nu o să dispar, pentru că nu am de unde să ştiu ce o să mi se întâmple.

— Dar atâta timp cât depinde de mine, nu plec nicăieri, îl asigur.

Mă sărută pe frunte şi simt un fior

plecându-mi de pe şira spinării până în vârful degetelor de la picioare.

— E cea mai deprimantă zi de naştere, nu?

îmi deschid ochii şi clatin din cap.

— Nu, Kai. E cea mai bună zi de naştere.

— Vii să-ţi dau cealaltă parte din cadou? Mormăi.

— Nu mă implică pe mine dezbrăcat, dacă la asta te gândeşti, îmi şopteşte în ureche.

— Ştii ce? E cea mai deprimată zi de naştere.

Râde şi mă prinde de mână.

— Dar presupun că pot să mă sacrific, îmi zice gânditor.

îi trag un pumn în umăr, apoi îl urmez fără să întreb unde mergem. Nu ştiu de ce îl iert mereu atât de uşor. Poate că sunt fraieră. Poate pentru că-mi dau seama că e mai important să petrec timp cu el decât plângând şi cu inima frântă. Poate pentru că vreau să-mi amintesc mai degrabă de toate momentele frumoase decât de cuvintele lui tăioase.

Şi îmi dau seama că relaţia asta nu e deloc aşa cum ar trebui să fie. Chiar îmi dau seama de asta - că s-ar putea să fie toxică şi că o să-mi frângă inima din nou dar încă n-am învăţat cum să-i spun *nu.*

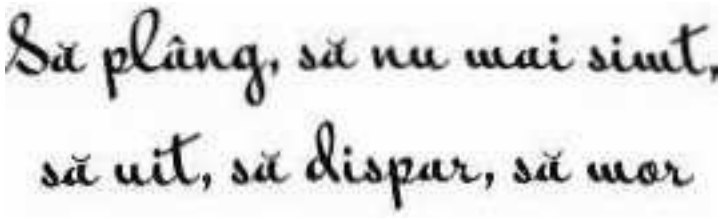

- Credeam că asta nu făcea parte din cadou, zâmbesc, cu bărbia sprijinită de pieptul lui gol.

Malakai trasează linii de-a lungul spatelui meu şi mă priveşte leneş.

- Păreai să vrei mai mult asta decât cadoul, aşa
că...

- Nu fi nesimţit, încerc să fiu cât de serioasă pot, dar e greu când privirea lui mă studiază atent.

— Mă tem că asta nu e opţiune, Anna. Ar trebui să ştii mai bine.

îmi dau ochii peste cap.

— Unde mi-e cadoul?

— Acum? Serios? îl vrei acum?

Dacă mă gândesc mai bine, prefer să mai stau în braţele lui câteva clipe. Prefer să mai stau aici câteva clipe şi să pretind că

sunt fericită, aşa cum ar trebui să fijjj dar de fiecare dată când îl privesc, gaura aia din p[ie]P[u] meu se adânceşte şi mă tem că o să mă înghită. încerc

ajut - asta am făcut încă de când l-am cunoscut dar mă distrug pe mine. Pentru că Malakai acum t* bine şi îmi zâmbeşte, dar nu pot uita cine e cu adevărat. Şi ştiu că nu e vina lui. Ştiu că face tot ce poate. Ştiu asta.

Îl iubesc prea mult. îmi pasă prea mult. Pentru mine, momentele astea mici contează şi ştiu că o să le preţuiesc toată viaţa, dar el o să le uite data următoare, când ajunge din nou la limită şi nu o să mai conteze. O să mă facă să mă simt din nou neimportantă şi obositoare.

Nu ştiu ce aş putea să mai fac pentru el. Am făcut tot ce se putea şi am sacrificat atât de multe. M-am sacrificat pe mine şi m-am transformat într-o persoană cu totul şi cu totul diferită, doar ca să mă pot acomoda, şi uneori tot nu e de ajuns. Acum poate că e, dar pentru cât timp?

— Da, răspund când cuta dintre sprâncenele lui se tot adânceşte. Dacă nu cumva m-ai amăgit.

Reuşesc să zâmbesc şi mă întreb ce naiba e în neregulă cu mine de mă gândesc la toate lucrurile astea tocmai acum, când Malakai e bine.

Se ridică din pat şi îşi trage jeanşii pe el. Mă ridic şi eu şi mă îmbrac, simţind aerul din ce în ce mai sufocant. Mă încalţ şi rămân în

picioare, de parcă mă pregătesc s-o iau la fugă.

Ce naiba e în neregulă cu mine?

îmi aruncă o privire întrebătoare peste umăr, dar nu-mi adresează nicio întrebare şi cumva răsuflu

uşurată. în niciun caz nu pot să-i spun ce-mi trece prin minte acum.

Oare o iau razna?

Se îndreaptă spre colţul camerei şi deschide un sertar de la comodă. Scoate o cutie ambalată în hârtie albastră cu buline albe, atipică pentru el, şi cu o fundă imensă. Nu mai zâmbeşte când păşeşte spre mine.

— Aş prefera să nu o desfaci acum, îmi spune, întinzând cutia spre mine.

— De ce?

Se aşază pe pat, cu coatele sprijinite pe genunchi şi mâinile împreunate în faţă. Nu mă priveşte. îl privesc îngrijorată şi, cumva, o parte din mine deja se pregăteşte pentru ce o să urmeze. L-am mai văzut de prea multe ori în ipostaza asta, ca să nu-mi dau seama că tocmai s-a pierdut. Că l-am pierdut. Din senin. Tipic Malakai.

— Kai?

^

îşi ridică privirea. Nu-mi place zâmbetul lui zeflemitor care i se formează pe buze de nicăieri.

~ Ai făcut-o pentru bani, Anna?

Mă încrunt, nedumerită.

— Poftim?

— Chiar m-ai păcălit, să ştii. Toate lunile astea, pufneşte şi se ridică dintr-odată, dând cu piciorul în măsuţă de sticlă din apropierea patului.

Zboară şi se face ţăndări când aterizează pe podea. Tresar şi mă dau câţiva paşi în spate, calculând distanţa dintre mine, Malakai şi uşă.

— Despre ce vorbeşti? vocea îmi tremură în ultimul hal.

Toate lucrurile de pe birou zac acum pe jos. Un pahar se sparge. îmi aud ritmul nebun al inimii în cel mai neplăcut cântec. Nu ştiu dacă să stau şi să încerc să-l calmez sau să alerg spre ieşire.

— Despre ce vorbesc? Despre bani, Hannah, accentuează, de parcă asta m-ar face să înţeleg despre ce naiba vorbeşte.

Dar nu înţeleg. Habar nu am. Mai fac un pas în spate. Deşi nu sunt o fiinţă prea raţională, până şi eu înţeleg că nu mai pot rămâne aici pentru mult timp. Malakai îmi aruncă cea mai ucigătoare privire pe care am văzut-o vreodată la el şi, în secunda următoare, se roteşte spre raftul din spatele lui şi ia unul dintre trofeele pe care le are acolo. Din fericire pentru mine şi din păcate pentru el, zboară la câţiva centimetri de urechea mea. Sau poate că n-a intenţionat să mă lovească. Nu încă. Doar se joacă, deşi nu-i nevoie. îşi trece o mână prin păr, nervos, apoi îmi aruncă din nou zâmbetul ăla de om nebun. îmi tremură mâinile atât de tare, încât scap cutia şi mă întreb serios dacă aia nu cumva era

singura mea armă. Trebuie să ies de aici. N-am timp să stau să analizez situaţia, pentru că ar fi timp pierdut, oricum. Acum cinci minute lmi zâmbea, iar acum aruncă lucruri în direcţia mea. Ce naiba se întâmplă?

- Niciodată n-am crezut că eşti o actriţă b dar se pare că m-am înşelat. Eşti cea mai bună, Hannahi Te-ai prefăcut atât de bine toate lunile astea, iar în sear asta... Râde ironic şi face o pauză, apoi reia: Credeam că în seara asta o să îi pui capăt. Că ai o limită peste care n-ai de gând să treci pentru bani, dar ghici ce? M-am înşelai încă o dată. Am venit acolo să-mi cer scuze, gândindu-mâ că nu vrei să mă asculţi, dar am înţeles de ce ai făcut-o Mi-a explicat Amelia.

- Despre ce naiba vorbeşti? ţip la el, incapabilă să-mi mai pot controla vreo reacţie.

Din fericire, s-a oprit din a mai arunca cu lucruri spre mine.

— In seara asta, înainte să plecăm, când m-am dus să-l caut pe Seth, m-am întâlnit cu Amelia.

Urmează o pauză. A dispărut zece minute înainte să plecăm, dar am crezut că s-a oprit să vorbească cu fratele lui şi în niciun caz nu părea nimic schimbat la el când s-a întors. A continuat să îmi zâmbească. A continuat să mă ţină de mână. Mi-a zâmbit de parcă totul era bine. Aparent, nimic nu era bine.

— Mi-a spus de banii pe care ţi i-a tot

transferat ca să stai cu mine.

îmi dau seama că e atât de departe acum, încât nimic din ce aş spune nu ar mai conta pentru el. Nu m-a[x] auzi şi, chiar dacă ar face-o, nu cred că ar conta. Malaka deja a hotărât care e adevărul şi, deşi eu habar nu [3] despre ce vorbeşte şi nu ştiu nimic despre niciun ban, nu

Malak
.u

an' rost să încerc să-i explic. S-ar putea doar să pun paie f$_{lv}$. Simt nevoia să ţip la el, să îi spun că e nebun, dar e deja distrus, iar asta nu ar tace decăt să-l împingă cu totul poşte prăpastie.

- Presupun că, într-un final, totul se rezumă la bani, râde sec. în jurul lor se învârte totul.

Se roteşte de nebun prin cameră. Nu încerc să-l opresc.

- Şi mi-am dat seama după modul în care te-ai uitat la mine adineauri că n-o să renunţi, deşi ţi-e groa/â de mine uneori. Că nu mai vrei şi nu mai poţi să fii în preajma mea, dar că n-ai de gând să renunţi prea curând. Aşa că o să fac lucrurile mai simple pentru tine, Anna. Du-te dracului şi nu te mai întoarce niciodată! Lasă-mă în pace! Dispari!

îmi strâng mâinile în pumni, încercând să le opresc tremuratul, deşi nu asta e problema. Tremur din toate încheieturile şi n-am crezut niciodată că Malakai ar fi capabil să mă rănească fizic, dar încep să mă îndoiesc de asta. Nu-l recunosc. Nu ştiu ce versiune de-a lui e asta şi mă îngrozeşte. Pare furios, scos din sărite şi, cel mai rău lucru dintre toate, pare rănit, l-am frânt inima sau cel puţin asta e impresia lui şi nu ştiu de ce, ca să pot să ain o şansă să îndrept lucrurile.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, încerc să par sigură Pe mine, dar vocea mea e doar o şoaptă.

Malak
.u

— Despre slujba pe care ţi-ai luat-o anul ăsta, îmi ʳâspunde, pentru că, totuşi, m-a auzit. Amelia te-a plătit

ca să mă suporţi. Să stai cu mine după accident, atunci când nu voiam să mă întorc la şcoală. Nu ştiu de ce dracu' a făcut asta, pentru că în niciun caz nu-mi vrea binele Poate doar a ştiut că o să mă îndrăgostesc ca un prost de tine şi că asta o să mă distrugă mai tare decât ar putea cuvintele ei s-o facă vreodată.

Lacrimile îmi curg şiroaie pe faţă şi nu încerc nici să le opresc, nici să le şterg.

A existat un punct de întoarcere. întotdeauna. Deşi nu l-am văzut mereu, ştiam că era acolo. Dar acum sunt sigură că nu mai există aşa ceva. Malakai nu o să poată să treacă niciodată peste asta.

— Ştiu că nu mă crezi, dar nu ştiu despre ce bani vorbeşti. N-am luat niciun ban de la nimeni din familia ta şi în niciun caz ca să stau cu...

— Taci! ţipă la mine brusc, iar ţipătul îi e urmat de un pumn în perete.

Fac un pas în lateral. Apoi încă imul.

— Trebuie să te calmezi, încerc să vorbesc cu el, deşi nu-şi are rostul.

— îmi doresc să nu te fi cunoscut vreodată.

Mai urmează un pumn.

— îmi doresc să dispari.

încă unul.

—Să nu te mai văd, continuă.

Am atât de multe lucruri pe care vreau să i le spun, dar nu o fac. Continui să-l privesc cu ochi mari, întrebându-mă dacă persoana din faţa mea e într-adevăr Malakai sau mi-a scăpat ceva din vedere. Undeva, în adâncul meu, ştiu adevărul, dar refuz să îl cred. îşi foloseşte toate armele împotriva mea şi are o singură intenţie - să mă rănească. Să mă facă să simt tot ce simte el acum. Şi nici măcar eu nu sunt atât de proastă, încât să mă mint în continuare, să îmi spun că o să îşi revină, că o să ne comportăm de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, că o să pot să îl iubesc în continuare. Nici măcar nu mai ştiu ce sau pe cine am iubit.

—Atunci de ce m-ai mai adus aici? De ce ai continuat să mă săruţi şi să-mi zâmbeşti? îl întreb cu nasul înfundat şi ochii în ceaţă.

—Pentru că am vrut să te sărut, să te prefaci că îţi pasă şi să-mi zâmbeşti înainte să ieşi din viaţa mea. Pentru că aşa aş vrea să-mi amintesc de tine, nu ca de ipocrita care m-a minţit luni întregi şi a primit bani ca să stea cu mine.

Plânsul meu se transformă într-unul zgomotos, suspin şi îmi curge nasul. Nu-l mai văd şi nu-mi mai pasă de nimic. Vreau să mor. Vreau să dispar.

îmi doresc ca Malakai să fie un om normal. Nu mi-am dorit niciodată să fie altcineva, dar acum o fac. îmi doresc să fie un om care să mă asculte. Căruia să-i pot explica şi că nu ştiu despre ce vorbeşte, şi că trebuie să fie o greşeală. Că e o neînţelegere. Că nu aş f$_{ace\ as(a}$ niciodată şi că ar trebui să mă cunoască suficient de încât să ştie asta. Dar Malakai nu mă mai vede acum. Vede doar ce vrea şi poate că tulburarea de care suferă deja a decis în locul lui.

Nu mai e nimic de adăugat, dar, mă trezesc vorbind:

- N-am luat niciun ban, îi repet. Te iubesc şi m-am pierdut pe mine încercând să te aduc pe tine înapoi, Kai. Şi sper să îţi dai seama de asta într-o zi - că aş fi făcut orice pentru tine. Că oricât de greu ar fi fost, n-aş fi renunţat niciodată la tine. La noi. Şi sper să lupţi şi să îţi revii cât de cât. Să fii fericit şi să îţi dai seama că unii oameni rămân alături de tine pentru că aşa vor ei. îmi doresc să lupţi pentru tine măcar un sfert din cât am făcut-o eu, Malakai.

M-am bâlbâit şi am făcut o mulţime de pauze, dar măcar mi-am dus gândurile până

la capăt. Ies din cameră fără să-l mai privesc, iar el nu face nimic să mă oprească. Trebuie să ies de aici înainte să mai arunce în mine - cu insulte, cu lucruri. Nu aşa vreau să mi-l amintesc. Alerg pe scări, mă împiedic, cad şi mă ridic, apoi alerg în continuare. îmi consum ultima fărâmă de energie ca să plec cât mai departe. îmi iau geanta din hol şi-mi caut telefonul. Nu ştiu pe cine ar trebui să sun. Nu ştiu c^ac‘i Marta era la conac. Nu am numărul lui Seth. Din fericire,
nici nu am nevoie de el. în timp ce cobor scările, mă izbesc de el.

- Hannah? Ce s-a întâmplat?

- Nu-l lăsa singur, îl rog printre lacrimi, apoi încep să alerg din nou.

Îl aud strigând în urma mea, dar nu mă opresc. Aproape de poartă, îmi scot pantofii ca să pot să alerg cât mă ţin picioarele.

Am încercat să mă pregătesc pentru momentul ăsta, dar cum naiba te poţi pregăti pentru aşa ceva?

Ştiam că e instabil.

Ştiam că putea să se răzgândească în orice moment.

Ştiam că o să-mi frângă inima.

Ştiam că se poate încheia în orice moment.

Doar că am refuzat să văd asta. Am sperat că îl pot ajuta. Că îl pot salva.

Acum ştiu un singur lucru - că sunt o idioată.

Una cu un gol în loc de inimă. Şi-mi doresc să plâng, să nu mai simt, să uit, să dispar, să mor.

Renunţ. Oficial, renunţ. Nu mai încerc şi nu mai !upt pentru Malakai. Pentru noi.

Momentan, nu sunt sigură că mai vreau să lupt Hici măcar pentru mine.

N-am încercat niciodată să-mi protejez inima, ^-am pus niciun scut în jurul ei şi acum aş vrea să o pot [sc°]ate de la locul ei şi să nu mă mai doară.

— Hannah!

O fi vocea inimii mele, care-mi spune că nu poate sau că nu mai vrea să mai bată?

- Hannah!

Nu vreau să-i răspund. Nu am nicio scuză. Nu-j pot explica de ce i-am provocat toată suferind asta.

— lisuse, Hannah!

Mă strânge la piept, mă învăluie în căldură şi numi mai dă drumul. îmi vine să strig, să înceteze. Nu pot să suport atât de multă durere.

— Ce ţi-a făcut?

E vocea aia caldă, preocupată. îşi trece mâna prin părul meu şi strânsoarea se întăreşte în jurul meu. E prea multă căldură. Nu o merit.

Clatin disperată din cap.

— Linişteşte-te.

Pufnesc ironic şi continui să plâng şi o ţin aşa pentru o bună perioadă, până îmi seacă toate lacrimile şi rămân doar suspinele. îmi ridic privirea, dar vederea mea e atât de proastă, încât am impresia că-mi joacă feste. Nu era vocea inimii mele frânte.

Alek nici măcar nu clipeşte şi are cute

Malului

adânci între sprâncene.

— Visez? îl întreb. Visez toata durerea asta, nu? *E* un coşmar. Trebuie să fie, încerc să mă asigur.

Buzele lui Alek se lipesc într-o linie subţire şi clatină din cap.

— Hannah...

— Nu, nu poate fi real, mă răstesc la el.

îşi retrage braţele din jurul meu şi îmi ia pantofii pe care încă îi car după mine, apoi mă ia de mână.

— Haide cu mine, îmi vorbeşte blând, cum îi vorbeşti unui copil.

Dar nu-l urmez. Cad în genunchi şi îl trag brusc
A
înapoi, ceea ce îl face să se oprească. îmi aşez palmele pe genunchii goi şi mă pierd cu privirea în depărtare. Alek se lasă pe vine, apoi cade şi el în genunchi numai de dragul meu. Mă strânge din nou în braţe, dar eu nu pot nici măcar să mă mişc.

— Vreau să mor, şoptesc cu faţa îngropată la pieptul lui.

— Ştiu, mă linişteşte, mângâindu-mi părul. Dar promit că n-o să te las.

Mă agăţ de promisiunea lui, deşi inima mea se frânge puţin câte puţin de fiecare dată când respir.

N-o să mă lase.

N-o să mor.

N-o să mă lase.

Trei luni, două săptămâni şi cinci zile.

Nu că aş ţine socoteala sau ceva de genul ăsta dar atât a trecut de la ultima dată de când l-am văzut pe Malakai. Atât a trecut din seara aia. Nu e ca şi cum nu am încercat să mai vorbesc cu el, dar a refuzat de fiecare dată. Pentru o perioadă, Seth l-a forţat să se interneze din nou şi m-a luat cu el de câteva ori, dar Malakai nici măcar nu a vrut să audă de mine, iar medicii de acolo au considerat că nu ar fi fost înţelept să nu fie anunţat de prezenţa mea.
0- dată, am încercat să îl văd fără Seth şi aşa am aflat că a trecut numele meu pe lista persoanelor cărora le este interzis să îl viziteze. Acum o lună, Seth a decis că poate
1- ar ajuta mai mult dacă ar sta acasă, pentru că internarea părea doar să îl înstrăineze şi mai tare. Porţile de la conac sunt mereu închise şi până şi Seth a ajuns la concluzia că mai bine ar fi să renunţ.

Nu ştiu dacă aşa e cel mai bine pentru

mine sau pentru Malakai, dar am decis ca, în cele din urmă, să-l ascult. Să-i ascult pe cei din jurul meu, de altfel, nu doar pe Seth. Pe Alek, care e un pachet de nervi când vine vorba de Malakai. Pe bunica, căreia i-am povestit aproape tot te s-a întâmplat şi, deşi a încercat să-şi păstreze optimism^ îmi dau seama că nu vede vreun final fericit lu ₀

povestea asta. Pe Parker, care a încercat sa fie alătur, de mine. Pe mama, care a aflat totul de la Parker şi m-a sunat zilnic să se asigure că nu o să mă sparg în bucăţi mai tare decât am făcut-o deja.

Nu a devenit mai uşor şi nu ştiu dacă asta o să se întâmple vreodată sau dacă o să fiu nevoită să trăiesc cu golul ăsta pe care-l simt înăuntru o viaţă întreagă.

— Ce-ai făcut cu banii?

Vocea lui Alek mă aduce cu picioarele pe pământ. Stă lăbărţat pe scaunul de la birou, cu mâinile încrucişate sub cap şi se mai roteşte din când în când.

— I-am dat lui Seth, îi răspund, în timp ce continui să-mi împachetez hainele.

S-a dovedit că mătuşa lui Malakai nu l-a minţit. Mi-a transferat o sumă de bani în fiecare lună, deşi nu ştiu de unde a făcut rost de contul meu. Deşi adevărul e că nu sunt prea surprinsă. Mătuşa lui Malakai pare capabilă de orice, inclusiv de a distruge vieţi şi mi-a demonstrat asta. N-am înţeles nici acum de ce, pur şi simplu, nu şi-a ţinut gura. Ce a vrut să obţină spunându-i lui Malakai de banii de care eu oricum nu ştiam? Pe care nici nu i-am cerut şi nici nu i-am acceptat. Părea fericit şi a decis că nu-i convine asta? Părea stabil pentru prima dată după mult timp şi nici asta nu i-a plăcut?

— I-am dat toţi banii lui Seth, repet. Mi-a promis că o să-i dea Ameliei. Singurul lucru pe care-l voiam e să nu îi am. De aici încolo, chiar nu mă interesează ce tace cu ei.

- Puteai să-i păstrezi.

Aştept să se oprească din rotit ca să-mi întâlnească privirea nervoasă.

- Nu vreau nimic de la ei, pufnesc. Cu atât mai puţin de la Amelia şi cu atât mai puţin bani.

Alek dă din cap şi îşi arcuieşte sprâncenele.

- De asta nu l-ai deschis nici acum? Pentru că nu vrei nimic de la ei? Nici măcar de la Malakai?

Oftez şi încerc să-mi ascund tremuratul mâinilor. Aşez hainele pe care le-am împăturit peste celelalte şi mă îndrept spre dulap, ca să le iau pe cele rămase.

Aş putea să trag de timp şi să mă prefac că nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşte, dar am mai avut discuţia asta de câteva ori în ultimele luni. Seth mi-a adus cadoul pe care mi l-a dat Malakai de ziua mea şi stă şi astăzi pe birou, exact aşa cum mi l-a adus. Ambalat şi la mare distanţă de mine.

- Nu, nu-i vorba de asta. Doar că... nu cred că sunt pregătită încă, recunosc.

Alek oftează atât de adânc, încât îl aud, în ciuda distanţei dintre noi. Nu o să îi pot mulţumi niciodată pentru tot ce a făcut pentru mine. Mergea acasă în acea seară în care m-a găsit alergând pe străzi şi a rămas cu mine. A continuat să o facă în fiecare zi, fără să îmi pună întrebări, fără să mă preseze. Doar că s-a schimbat cev a la el şi nu mă lasă niciodată să deschid subiectul. Nu mai

zâmbeşte la fel de mult. Râde din ce in ce mai rar. Nu rnă mai ia peste picior aproape niciodată. E aici, dar mintea lui e mereu in altă parte.

- Cred că ar trebui sâ-l deschizi, Hannah. Orice ar fi, sunt sigur că Malakai şi-a dorit să iţi aparţină.

Zâmbesc amar. Cine ştie ce şi-ar dori Malakai?

Nu-i răspund. Mi-am încleştat dinţii atât de tare, încât mă dor. Aproape toate lucrurile mele sunt împachetate şi mă doare inima când arunc o privire prin cameră şi văd golul pe care îl voi lăsa în urma mea. Nu am venit cu prea multe lucruri şi nici nu am cumpărat altele între timp, dar tot simt că o să rămână un gol în urma mea. Ştiu că bunica deja îl simte, deşi incâ sunt aici.

Credeam că o să mai rămân aici cel puţin un an, insă atunci lucrurile stăteau altfel. Atunci îmi făcusem planuri împreună cu Malakai. Insă acum şcoala s-a terminat, iar el nu vrea să mai aibă nimic de-a face cu mine. Nu pot să rămân într-un loc în care el e atât de aproape, dar atât de departe, absent şi prezent non-stop. Ştiu că, în ciuda faptului că nu vreau, nu o să mă pot îndepărta niciodată de el complet. Nu o să-i pot uita niciodată numele. Şi nici nu vreau. Dar simt nevoia să pun o oarecare distanţă între noi. Distanţă la care el a recurs de mult.

— La ce oră vin să te iau?

— Ţi-am mai spus că...

- Că nu e nevoie, mă întrerupe Alek, ridicâ se. Că nu sunt obligat. Că nu îţi sunt dator cu favoare. Că îmi eşti recunoscătoare.

nd u- Hic io

- Bine, bine. Am înţeles. Dar îţi amintesc că o să ţi întrerupi somnul de frumuseţe.

- Sunt deja frumos, râde şi se aşază pe pat, lângă valiza în care-mi îngrămădesc hainele. Deci?

— La cinci.

Nu-l pot opri să mă ducă la aeroport şi nici nu mai încerc s-o fac. I-a intrat în cap că trebuie să fie îngerul meu păzitor şi am o vagă impresie că nu o să fim doi oameni care vor uita unul de celălalt imediat ce nu mai locuiesc în apropiere.

— Te aşteaptă cineva?

— O să mă ia mama de la aeroport. Parker lucrează, dar a promis că încearcă să ajungă acasă mai repede ca să ieşim să luăm cina.

— Pari... bucuroasă.

Mă priveşte suspect. Ridic nevinovată din umeri. Spre surprinderea mea, chiar sunt bucuroasă. Nu aşa cum eram de fiecare dată când mă gândeam că urma să îl văd pe Malakai sau că aveam planuri împreună. E un soi diferit

de fericire, bine-venită şi surprinzătoare. Voi locui cu mama. Un an întreg, voi locui cu mama până voi pk*ª la facultate şi deja ştiu ce vreau să studiez, iar Parker mi promis tot sprijinul său.

Nu l-am putut ajuta *pe* Malakai, *dar arta r<j mâ* opreşte să încerc să ajut alţi oameni. *Vreau dm* tot *vjfkrrj;* să devin psihiatru şi o să fac tot ce e nevoie ca să *apr?* acolo.

— Chiar sunt, îi răspund în cele din urmă. Pertr; prima dată în câteva luni, simt cum nu mi se ma; frânge inima şi poate că e un lucru bun. Am nevoie să fac *aste*

— Mă bucur pentru tine, Hannah. Dar dacă mă uiţi, o să te găsesc, să ştii.

— Şi ce-o să-mi faci?

Rânjeşte şi se ridică, apoi se apropie de mine *şi* mă sărută pe frunte. îmi aminteşte de Malakai de fiecare dacă când face asta, dar e atât de diferit. Malakai o făcea ca să- mi amintească poate că au existat momente in care *poate* chiar m-a iubit. Alek o face ca să-mi amintească mereu că orice ar fi, o să fie întotdeauna alături de mine.

— Lucruri scandaloase.

— O, sunt sigură. Te aştept în vizită.

îmi dau ochii peste cap.

— Ne vedem dimineaţă.

îl îmbrăţişez, apoi îl las să plece. îmi păstrez discursul de mulţumire pentru mâine dimineaţă, *sperând* că voi putea atribui ochii înlăcrimaţi pe lipsa somnului.

Un sfert de oră mai târziu, aşez ultimele haine în geamantan şi îl închid. Cobor să o ajut pe bunica să

pregătească cina şi-mi petrec restul serii cu ea. îi amintes cât de mult o iubesc şi îi mulţumesc pentru că n-a încetai niciodată să fie extraordinară, dar în cele din urmă nu o pot îmbrăţişa la infinit şi sunt nevoită să mă întorc în camera mea goală.

Trec cu bine peste majoritatea zilelor. Sau asta am făcut până acum, dar în cele din urmă sunt tot singură şi am momente în care parcă nu mai pot respira şi mă sufoc sub presiunea greutăţii pe care o simt în piept.

Amintirile. Nimic nu îmi provoacă mai multă durere. îmi tot amintesc ziua în care a avut acel accident. Ziua în care l-am întâlnit. Sper ca într-o zi să uit, pentru că nu ştiu cât o să pot rezista să-mi aduc aminte fiecare cuvânt pe care mi l-a spus. Fiecare zâmbet. Fiecare expresie şi trăsătură a feţei sale.

Nu mi-am dorit niciodată asta. Nu mi-am dorit
niciodată să mă îndrăgostesc, să devin vulnerabilă şi să
am pumnul unei alte persoane încleştat în jurul inimii
mele. Mi-e dor de el. Mi-e dor de el cu fiecare particulă
din fiinţa mea. Şi poate că Malakai nu o să îşi amintească
vreodată lucrurile pe care eu nu le voi uita niciodată.

Poate pentru el nu a fost la fel. Dar nu o să spun niciodată
că mi-aş dori să nu-l fi cunoscut. Mi-am dorit să încetez
să mai respir în acea seară şi să mor doar ca să nu mai simt atât de multă durere? Da. însă n-am murit şi numi rămâne nimic altceva de făcut decât să merg mai departe şi să sper că într-o zi o să pot zâmbi dacă o să 1 aud numele. Pentru că, momentan, toţi fluturii pe care i-am simţit în stomac se transformă în lacrimi ori de cât ori mintea mea îi şopteşte numele.

îmi fac curaj şi iau cutia de pe birou, apoi mă aşez pe pat, cu picioarele încrucişate sub mine. Pot să fac asta. Trebuie să fac asta. închid ochii, inspir adânc şi rup ambalajul fără să mă uit la el. E o cutie cu capac, din catifea neagră. Durerea pe care o simt în piept îmi provoacă o grimasă, dar găsesc curajul necesar să îndepărtez capacul. Un borcan uriaş. Zâmbesc, deşi am lacrimi în ochi. Nu ştiu ce a fost în mintea lui Malakai, dar cred că sunt pe cale să aflu.

E un borcan atât de mare, încât nu-l pot cuprinde între mâini. Văd tot felul de foiţe colorate împăturite înăuntru şi, când îl rotesc, văd că Malakai a lipit o foaie pe el. Scrisul lui e neglijent, dar nu indescifrabil.

Nu trişa, Anna. Ştiu că eşti tentată, dar dacă mă iubeşti, n-o s-o faci. Ştim amândoi că

Malak
ai

sunt mai bun decât tine la matematică, aşa că dacă rămâi fără notiţe înainte de ziua ta, înseamnă că ai trişat - în niciun caz calculele mele nu sunt greşite.

Cele galbene sunt citate. Cele roşii sunt lucruri pe care vreau să le facem într-o zi. Cele verzi sunt motive care m-au făcut să rămân în viaţă. Cele albe sunt cu lucruri care îmi aduc aminte de tine, iar cele negre... sunt cu melodii care mă duc cu gândul la tine.

Ştiu că n-o să fiu mereu ca acum, dar partea asta din mine există. Cea care te iubeşte. N-o lăsa pe cealaltă să te îndepărteze.

- Malakai

P.S.: La mulţi ani!

Plâng din nou. Ăsta este unul dintre motivele pentru care nu am vrut să deschid cadoul de la Malaka Pentru că ştiam că o să-mi provoace lacrimi, combinate cu durere şi sentimente mixte, tocmai acum, când mi-am dat o şansă să trec mai departe şi mi-am permis să respir din nou.

O să îi îndeplinesc dorinţa şi nu o să trişez, deşi au trecut multe zile de atunci şi am rămas în urmă. Aşa că scot capacul şi îmi strecor mâna, răscolind notiţele. Vreau să le găsesc pe cele verzi, cu motive care l-au făcut să rămână în viaţă, dar nu găsesc decât una singură şi simt cum o iau de la capăt - nu mi se frânge inima, ci bucăţile care deja s-au sfărâmat. însă ştiu că nu pot da înapoi. Trebuie să plec. Să-mi duc decizia până la capăt. Indiferent de ce scrie pe acea bucată de foaie, nu schimbă cu nimic acţiunile lui Malakai din ultimele luni. Iar el nu vrea să mă mai vadă.

Scot foaia cea verde, aşez borcanul lângă mine şi o despăturesc.

Două cuvinte:

Hannah Sanders

îmi doream să fiu fericită alături de Malakai.

îmi doream ca, în ciuda tuturor obstacolelor care au stat în calea noastră, să fi găsit o posibilitate să trecem peste.

îmi doream să fi îmbătrânit împreună, să fi ajuns să ne uităm în urmă amândoi şi să râdem de cât de tineri şi naivi eram.

însă nu aşa s-a întâmplat.

Şi iată-mă aici, nici pe departe bătrână şi poate mai puţin naivă. Poate. Şi doar puţin.

Din fericire, oamenii au învăţat să nu mă mai întrebe nimic ce are legătură cu Malakai. Nu mă mai întreabă nimeni dacă îi simt lipsa sau dacă mă mai gândesc la el, dar dacă ar face-o, răspunsul ar fi: *în fiecare zi.*

Nu e un lucru pe care vreau să-l fac. Nu mă trezesc dimineaţa cu gândul că astăzi e o zi minunată să-mi fie dor de Malakai. Dar e acolo, prezent într-un colţ al minţii mele. De fapt, e

Adina
SlepInmie

mai mult de atât.

E prezent într-un colţ al inimii mele şi ştiu că nu o sil dispară niciodată. Bucăţica aia de inimă, oricât de mică, nu o să-mi mai aparţină. Niciodată. Nici astăzi, nici peste cinci ani şi nici măcar atunci când mă voi îndrăgosti de altcineva. Dacă voi mai iubi o dată sau de zece ori, partea aia mereu îi va aparţine lui Malakai.

Pentru. Totdeauna.

Şi am făcut pace cu gândul ăsta.

îmi doream să fiu fericită. îmi doream să fiu fericită alături de Malakai, dar dacă nu am putut să fiu fericită alături de el, asta nu înseamnă că nu am găsit o cale să fiu fericită şi în absenţa lui.

Dar fericirea e fragilă şi are gusturi diferite. *Fericită cu Alek* nu are acelaşi gust ca *fericită cu Malakai.* E diferit. E dulce. E bine.

Şi nu, nu e acel gen de fericire. Nici acel fel de iubire. Ţin la Alek, dar nu aş putea niciodată să-l iubesc aşa cum l-am iubit pe Malakai. N-aş putea să iubesc niciodată pe altcineva la fel şi, deşi au trecut doi ani, uneori încă mă îngrozeşte gândul ăsta.

Am refuzat să locuiesc împreună cu mama şi cu Parker - am preferat să fiu colega de apartament a lui Alek. Mă concentrez pe studii şi iau fiecare zi aşa cum e - cu bune şi cu rele. Uneori, mai vorbesc cu Seth. Alek vorbeşte cu el mai mult decât mine. Aşa am aflat că deasupra celor trei linii de pe încheietura lui a apărut cea de-a patra - o linie pe care Malakai şi-a făcut-o cu gândul la mine.

îmi amintesc cuvintele lui Malakai- câte fiecare persoană importantă pe care am pierdut-o.

‘ Unapmtru

Altădată, aş fi fost de-a dreplul l ngro2ia dc gând, dar aeum sunt doar... împăcată, P„, să cu gândul că acum nu reprezint nimic altceva pentru Malaka. decât o linie în jurul încheieturii sale. Prefer asta decât să fi aflat că Malakai s-a pierdut - că s-a pierdut pe el, în colţurile întunecate ale minţii sale. F

Sunt zile în care mă gândesc că poate mai era ceva ce aş fi putut face, ceva mai mult, mai util, mai... Dar ştiu că gândurile astea nu-şi au niciun rost. Malakai avea nevoie de ajutor, iar eu am făcu t tot ce putea o adolescentă să facă. Poate că Parker avea dreptate, iar condiţia lui Malakai doar s-ar fi deteriorat dacă nu ar fi primit ajutor Poate că ar fi devenit violent - fizic sau verbal dar mă bucur că nu am mai fost acolo ca să aflu.

Nu aşa vreau să îmi aduc aminte de el.

Şi nu o fac.

Nu mă gândesc - nu prea des, oricum - la ultima seară pe care am petrecut-o împreună. Mă gândesc doar la acel Malakai care mă iubea şi căruia nu îi era frică să o arate.

— Ai nevoie de ajutor?

Alek intră în bucătărie şi-mi aduce aminte că am Venit a»ci ca să scot desertul din frigider. îmi ia câteva Secunde să-l studiez, lucru pe care îl fac destul de des. Şi n,ci măcar nu mă deranjez să o ascund. Prietenele mele

mi-au spus că sunt săritǎ de pe fix - da, am reuşit sâ mi fac prietene la facultate; cine ar fi crezut? - pentru câ locuiesc împreună cu Alek, dar nu formăm un cuplu Nu m-am deranjat să le explic. E prea mult. Prea complicat Prea intim.

Dar, da. Au dreptate. Probabil că sunt săritǎ de pe fix. E i-m-p-o-s-i-b-i-l să nu te îndrăgosteşti de Alek.

— Nu, mulţumesc.

Se aşază pe un scaun şi îşi fixează privirea asupra mea.

- Ce-i?

Aproape mă răstesc la el, dar urăsc când face asta. Când mă cercetează cu ochii lui nici verzi, nici gri şi când îşi arcuieşte o sprânceană şi îşi trece limba peste buza de sus, de parcă ar vrea să spună ceva, dar nu e sigur că ar trebui s-o facă.

— Am o veste.

Dintr-odată, tăiatul tortului nu mi se mai pare atât de interesant.

- Bună sau proastă?

Ridică din umeri.

- Alek?

Adina
Stephanie

Izbucneşte în râs.

- Calm, Hannah. Cred că e o veste bună.

¡mi dau .sMmacâmi.am... a fugit imediat la Malakai ,i ci <W

„ mulţime de scenarii pe care nu le , TPt" M-"' fac J, poate ca Ista este unul din(re * ad"* ***„ sunt singuri - Malakai e inel prKJ° «r e sl fe intr-o relaţie cu cineva care „„ ™ meri« şuti. 5i în niciun caz Alele. pentn, c,™P"«I suta ia hm. iar eu nu o sl fiu mdodats sufrol™?“l0,cee^- d Nu a * s a - i i u b e s c nidodauZ ^^ d?a 0001 merita.

- Deci?

— Deci, inhalează adânc, rru-am terminat romanul.

Deschid gura, dar nu iese niciun sunet. Nu găsesc cuvinte care să exprime ce simt acum, aşa că încep să ţopăi ca un copil şi înconjur masa cât ai clipi. Sar în braţele sale şi il îmbrăţişez cât pot de strâns.

— Era şi cazul, nu crezi?

îl tachinez, dar mă bucur atât de tare, încât efectiv nu pot să exprim asta în cuvinte. E prea mult. Şi jur că o parte din mine se simte de parcă e romanul meu. Şi poate că sunt îndreptăţită, ţinând cont de faptul că am contribuit la scrierea lui cu multe nopţi albe, cu

multe ceşti de cafea şi cu suport moral la orice oră. Asta, plus discursurile din momentele în care Alek voia să şteargă tot ce a scris. Acum mai rămâne doar să îl trimită la o editură, dar, din fericire pentru el, deja am început să Caut un agent literar. Pentru că am încredere în el. Pentru Şhu că îi curg cuvinte prin vene.

❖

— Acum pot să şterg tot ce am scris?

Mă retrag şi îi dau un pumn în umăr.

— Doar dacă vrei să divorţăm.

Îl ameninţ cu degetul arătător, ceea ce îi stârneşte râsul. Se apleacă şi caută ceva în ghiozdanul pe care l-a aruncat pe jos.

— La mulţi ani, Hannah! îmi urează, în timp ce îmi întinde un plic.

îl deschid şi arunc o privire înăuntru. Zâmbetul care mi se întipăreşte pe chip e larg cât casa.

— Serios?

îmi ridic sprâncenele mirată.

— Aştept să mă desfiinţezi.

Este pentru prima dată când îmi oferă romanul în întregime. Până acum, am primit doar fragmente sau capitole.

— Mulţumesc!

Se ridică, apoi face un pas spre mine şi

mă sărută pe frunte.

—Sunteţi bine? Mama stă în tocul uşii şi îşi plimbă privirea de la unul la celălalt. Hannah! Nu pot să cred! Trebuia să îţi cântăm la mulţi ani şi să îţi pui o dorinţă!

O privesc cât pot de inocent.

- La anul, o asigur. Momentan, nu-mi doresc nimic.

îmi imaginez că Parker nu ar fi de acord cu mine. probabil, mi-ar spune că mă tem de ceva, că nu vreau să mai visez, că mă tem să mai am aşteptări. Şi poate că ar avea dreptate.

Sau poate că nu-mi doresc nimic.

Poate că, pur şi simplu, atunci când m-am aşteptat cel mai puţin, mi-am dat seama că sunt fericită. Malakai a fost... o experienţă dureroasă, peste care nu credeam că o să reuşesc să trec vreodată. N-am crezut că o să mai pot să respir vreodată fără să simt greutatea unui elefant pe piept. Şi am avut nevoie nu de minute, nu de zile şi nu de luni... ci de ani.

Am avut nevoie de ani ca să-mi dau seama că, în cele din urmă, te trezeşti într-o zi că eşti în stare să zâmbeşti din nou şi că, deşi nu te aşteptai, e un zâmbet real. In timp ce îţi faci cumpărăturile, în timp ce iei notiţe la un curs, în timp ce găteşti ceva sau în timp ce asculţi piesa ta preferată la radio - o să zâmbeşti.

In cele din urmă, Malakai poate că m-a pierdut pe mine, dar s-a recâştigat pe el.

Ce puteam să cer mai mult?

Iar în ceea ce mă priveşte...

într-o zi, chit că îmi era dor de el, am zâmbit.

MALAKA!

- Ştiu că sperai să vin mai repede, dar n-am putut. Vezi tu... Anna... Problema cu durerea e că vine în valuri şi am avut nevoie de timp să învăţ cum să înot. O perioadă, am crezut că am făcut-o... că am învăţat, dar tocmai atunci când nu mă aşteptam, venea un val mult puternic decât cel de dinaintea lui şi aveam impresia că o să mor. Apoi, pluteam în derivă şi cred că singurul lucru care mă împiedica să mă scufund era amintirea ta.

îmi sprijin mâna de piatra rece. Am atât de multe lucruri să-i spun şi, deşi în mintea mea haosul e mai puţin decât de obicei, tot mi-e greu să-mi găsesc cuvintele.

— N-am avut niciodată şansa să-mi iau rămas- bun de la tine, îmi dreg glasul. Şi nu pentru că tu n-ai fi încercat, pentru că... al naibii să fiu dacă am cunoscut vreodată o persoană care să lupte mai mult decât tine, Anna. Ai luptat pentru mine acum câţiva ani, când am vrut doar să mor. Apoi, ai continuat să lupţi în fiecare zi, deşi am făcut tot posibilul să te îndepărtez. Ai luptat ş. ai luptat. Pentru că ai vrut să mă salvezi. Pentru că rn-a. iubit. Pentru că n-ai fost niciodată genul de persoan

se dă bătută pur şi simplu, nu-i aşa?

înghit în sec. Degetele mi se încleştează

pe piatră. Ani avut nevoie de mai bine de jumătate de an să-mi fac curaj să vin să o vizitez. Şi nu pentru că ea nu şi-ar fi dorit, deoarece ştiu că ăsta e singurul lucru pe care şi l-a dorit în ultimii ani, ci pentru că eu n-am avut curaj. Sunt laşul care am fost întotdeauna.

- La început, când am aflat, îţi jur că m-a aruncat fix în mijlocul oceanului şi-am crezut că o să mor. îmi doream să o fac, dar ştiam că nu asta ţi-ai fi dorit. Aşa că am stat acolo pentru o perioadă, zile, luni. Apoi, mi-am dat seama că trebuia să-mi caut drumul spre ţărm, deşi nu mă mai aştepta nimeni acolo. De fiecare dată când credeam că mă apropii de ţărm, mă trezeam aruncat din nou în mijlocul oceanului. Am învăţat să trăiesc cu asta. Lunile treceau şi mi-am dat seama că acolo o să mă trezesc mereu. Uneori, în mijlocul nopţii, în timp ce am impresia că eşti lângă mine, alteori, chiar în mijlocul zilei, în timp ce îmi beau cafeaua sau pur şi simplu merg pe stradă şi cineva seamănă cu tine. Nu cred că o să se sfârşească vreodată... Toată durerea. Nu cred că o să dispară vreodată golul ăsta pe care-l simt în piept şi partea ciudată e că nici nu vreau. Vreau să-l simt şi să-mi amintesc de tine, pentru că e singurul care mă împiedică să mă scufund.

Picioarele nu-mi mai pot susţine greutatea şi îmi tremură genunchii. Mă las în genunchi, pe pământul rece Şi dur.

Hannah Sanders

închid ochii, incapabil să-i mai privesc încrustat în piatră. Anna arc aproape jumătate de^^ când e alături de părinţii mei - sau acolo sper să .<le eu abia astăzi mi-am făcut curaj să vin şi să îi spun 'ar lucrurile pe care ar fi trebuit să i le spun în urmă cu^L'"' ani. Sau pe care credeam că ar trebui să i le spun, dar acum nu mai contează. Ea nu mai e aici să le audă şi nu ar ajuta cu nimic.

Ar fi trebuit să o opresc atunci. Să n-o las niciodată să plece, dar măcar eram conştient de un singur lucru la vremea aia - o răneam şi aş fi continuat să o fac în continuare, iar ea nu s-ar fi îndepărtat niciodată de bunăvoie. în seara în care ne-am certat, am avut una dintre multele mele căderi nervoase şi ştiam că nu o să mă opresc acolo.

Anna avea dreptate. Trebuia să învăţ să lupt pentru mine, măcar un sfert din cât a făcut-o ea, şi poate aş fi avut o şansă la o viaţă relativ normală. Şi asta am făcut în fiecare zi de atunci. Am continuat să lupt pentru mine, să înot şi să încerc să-mi amintesc că există o lumină la capătul tunelului, indiferent unde s-ar afla acel capăt.

— N-o să înceteze niciodată să mă doară, pentru că ştiu că nu o să încetez niciodată să te iubesc.

îmi aprind o ţigară şi îmi lipesc fruntea de piat

Seth a fost cel care mi-a dat vestea în
urn’^.| ^ luni. Anna mergea acasă în weekend şi s-a maşina într-un lac după ce un şofer a p'ca Ut |iU t’a< Jar volanului şi a intrat în ea. Ar fi trebuit să fiu eu, < în viaţă rareori primim ceea ce meritǎm.

Eu ar trebui să mă aflu acum la câţiva metri sub pământ, deşi negrul nu prea a fost niciodată culoarea ei. Dar ar fi purtat-o o perioadă, apoi viaţa ei ar fi revenit la normal.

- Ştii care-i cea mai ciudată parte, Anna? Şi ăsta e un lucru pe care l-am aflat încă de când au murit ai mei... Că lumea asta nenorocită nu se opreşte nici măcar pentru o secundă. Nu-ţi dă timp să suferi, să jeleşti şi să înveţi cum să trăieşti cu pierderea cuiva. Chiar dacă tu nu ai nici cea mai mică idee cum să trăieşti în continuare, nu-i pasă. Nu-i pasă că nu găseşti nici măcar un motiv să te ridici dimineaţa din pat sau că vrei pur şi simplu să înceteze. Ar fi trebuit să îţi spun atât de multe lucruri... Dar nu toate contează, Anna. Singurul care contează e... ***mulţumesc.*** **Mulţumesc pentru că ai fost tu şi pentru că ai luptat până în ultima clipă.**

Sunt conştient de faptul că eu am pierdut-o pe Anna cu mult timp înainte, dar asta nu face pierderea ei mai puţin dureroasă. A fost singura persoană care a luptat pentru mine atunci când lumea mea era cu capul în jos, iar uneori nici măcar nu mai puteam să gândesc clar din cauza haosului din mintea mea.

Şi am iubit-o.

Doamne, cât am iubit-o, dar iubirea câteodată nu e de ajuns. Nu când demonii din mintea ta reuşesc să Înghită fiecare strop.

- Malakai, îndată ai trei ore de când stai aici şi

Începe să plouă.

Adina
Stephani«*

Alck îşi *aşa/A* mâna pe umârul meu şi mâ ₛ»rân uşor, apoi o îndepărtează. Mă ridic cu greu şi sting sub bocanc. Ştiu că şi el a iubit-o. Şi poate că atunci nici <■[, nu mi-am dat seama de lucrul ăsta, dar e amuzant cât declar poţi să vezi lucrurile când mintea ta nu mai plutit,, într-o ceaţă atât de densă, încât ai putea s-o tai cu un cuţit A fost alături de ea atunci când eu am fost prea pierdut in nebunie ca s-o pot face. Ştiu că s-au mutat împreună când Anna a început facultatea, dar n-am întrebat niciodată mai mult. Nu vreau să ştiu. Nu o condamn pentru că şi-a continuat viaţa, iar lui nu-i port nicio urmă de pică. Mă cunosc suficient de bine încât să ştiu cât de dificil e pentru cineva să se afle în preajma mea.

- Mulţumesc, îi spun ceea ce ar fi trebuit să-i spun de mult.

Nu-mi răspunde şi nici nu mă întreabă pentru ce îi mulţumesc, ci doar încuviinţează şi zâmbeşte cu privirea fixată asupra pietrei de mormânt. Alek a fost mai distrus decât mine. Eu am început să o pierd pe Hannah cu mult înainte. Am pierdut-o puţin câte puţin de fiecare dată când mintea mea nu mai funcţiona aşa cum ar fi trebuit. Nu înseamnă că nu am iubit-o, că nu m-a distrus să o pierd, ci doar că el a avut mai mult de pierdut decât mine.

- Ar râde de noi şi ne-ar spune că suntem fraieri, râde sec.

Zâmbesc şi eu.

Nu-mi iau rămas-bun. Nu-mi iau rămas bu pentru că am de gând să mă întorc.

Alek se îndepărtează, dar eu mai rămân câteva secunde până când începe să plouă şi decid să nu-l mai fac să aştepte.

- Seth a spus că a găsit un apartament, îmi spune după ce urc în maşină.

Fac o grimasă. Seth nu mă lasă nesupravegheat prea mult timp şi mă simt vinovat pentru asta. Nu înţelege că nu mai sunt cel care eram în urmă cu câţiva ani. Nu înţelege că odată, demult, a apărut o fată care m-a făcut să vreau să trăiesc pentru ea, apoi să lupt pentru mine atunci când ea n-a mai fost - pentru că asta şi-ar fi dorit. Şi am iubit-o atât de mult, încât, dacă aş fi fost o persoană normală, aş fi făcut orice pentru ea.

în schimb, i-am frânt inima şi trebuie să trăiesc cu asta pentru toată viaţa.

— Te-a iertat, mormăie Alek, când vede că nu spun nimic. Te-a iertat cu mult, mult timp în urmă, Malakai. Ar fi fericită dacă te-ar vedea acum.

Simt cum mi se rupe nenorocitul de piept

în două. Pentru că nu poate să mă vadă acum. Pe niciunul dintre noi.

— Poate, ridic din umeri.

— Mi-a lăsat să-ţi dau ceva.

Nu-mi spune ce, deşi îl întreb de câteva ori până ajungem la apartamentul lui. Nu am curaj să intru, aşa că '* ª?tept în maşină. Nu pot să mă plimb în apartamentul
în care a locuit Anna împreună cu Alek. îmi cunosc limitele, iar asta e prea mult pentru mine în momentul ăsta. Poate că, de fapt, e prea mult şi pentru Alek şi tocmai ăsta este unul dintre motivele pentru care vrea să se mute împreună cu mine şi cu Seth. Ştiu că deja i-a ambalat toate lucrurile şi că are de gând să i le trimită mamei sale, care locuieşte în oraş.

Alek se întoarce zece minute mai târziu, timp în care fumez vreo patru ţigări şi întinde spre mine o cutie la fel cu cea pe care i-am dăruit-o de ziua ei, cu mult timp în urmă. Pare o veşnicie.

Şi nu ar trebui să o deschid ca să ştiu că Anna mi-a făcut un borcan la fel.

— Mergem să vedem apartamentul?

încuviinţez, iar Alek porneşte maşina şi ne îndreptăm spre locul în care trebuie să ne întâlnim cu Seth.

Malakai

Pe seară, ies pe acoperişul clădirii în care locuiesc momentan împreună cu Seth şi îmi desfac cadoul.

Nu trişa, Kai. Ştiu că eşti tentat, dar dacă tn-ai iubit vreodată, n-o s-o faci. Poate că matematica n-a fost mereu punctul meu forte, aşa că dacă rămâi fără noti/e înainte să se împlinească un an din momentul în care primeşti asta, înseamnă nu că ai trişat, ci că da... am calculat eu greşit.

Cele galbene sunt citate. Cele verzi sunt motive pentru care le-am iubit. Cele albe sunt cu lucruri care îmi aduc aminte de tine, iar cele negre... sunt cu melodii care mă duc cu gândul la tine.

- Anna

Le-a scos pe cele roşii, cu lucruri pe care speram să le facem împreună într-o bună zi. Nu ştiu dacă asta înseamnă că Anna a încetat să creadă că ne vom reîntâlni sau că a încetat să spere, dar nu contează. Desfac capacul şi scot una dintre cele verzi:

Pentru că alături de tine mă simţeam acasă.

Şi eu, Anna.

Tu erai acasă.

Sfârşit

Povestea lui Malakai şi a Annei nu a fost doar o poveste de dragoste. Pentru mine a fost o poveste despre supravieţuire. Despre speranţă.

Nu e nicio ruşine să cerem ajutor, dacă avem nevoie de el. Nu e umilitor nici să acceptăm ajutor, nici să îl cerem sau să-l oferim. Nu suntem niciodată singuri, întotdeauna, o să găsim pe cineva cu care să vorbim, dispus să ne asculte şi să ne ajute - trebuie doar să vrem asta.

Depresia şi bolile mentale sunt, din păcate, tratate cu superficialitate de cele mai multe ori. Dar nu e o glumă. Viaţa noastră nu e o „tărăşenie". Nici a mea, nici a voastră. A nimănui. Cereţi ajutor, dacă aveţi nevoie de el şi, deşi e greu de acceptat, uneori cel mai în măsură să ofere ajutor e o persoană adultă.

Aţi crezut în Malakai. Ştiu că aţi făcut-o, măcar pentru o secundă. Aşa că aveţi încredere şi în voi. O secundă azi, un minut mâine. Pentru că, în final, nu romantismul meu incurabil l-a salvat pe Malakai. Nu iubirea pe care i-a purtat-o Hannah. Malakai a reuşit să iasă din tot întunericul pentru că a vrut, în cele din urmă, să fie ajutat, iar Hannah a fost o lecţie de viaţă. Şi, de cele mai multe ori, ne învăţăm lecţiile pe calea cea grea.

Cât despre Hannah... Tind să îi dau

dreptate unei cititoare, care a spus că pe tot parcursul cărţii, Arma a fost pentru mine asemenea unei lumânări şi acum îmi dau cu adevărat seama şi de ce: a ars până s-a stins.